

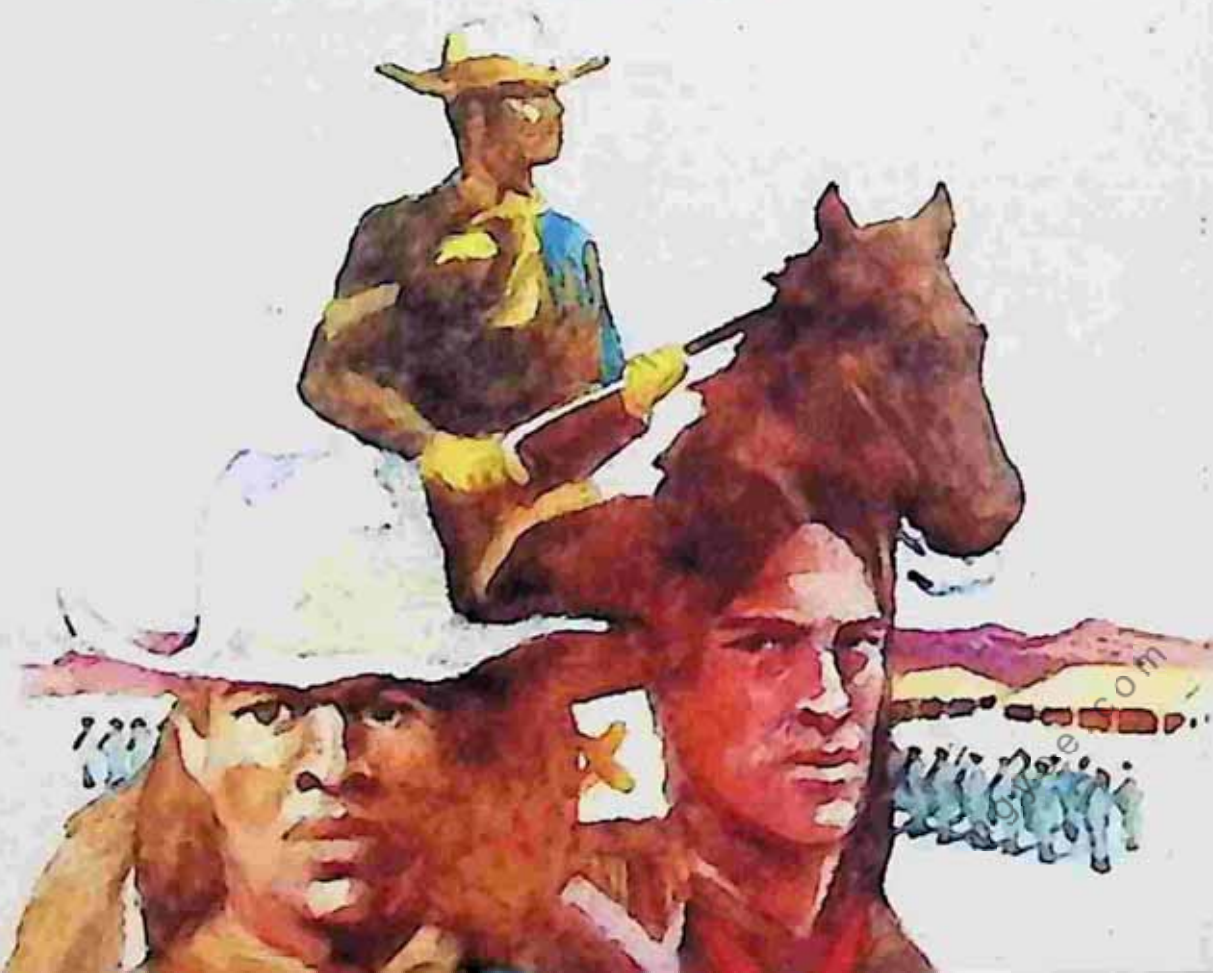
စိတ်ကူးချိချိအနုပညာ

အန်နင့်အနက်

မောင်ထွန်းသူ

THE WOLF AND THE BUFFALO

Elmer Kelton

အနီနှင့်အနက်
မောင်ထွန်းသူ

THE
WOLF
AND THE
BUFFALO
BY ELMER BELTON

TUN0084
2,700.00 KS

အနိနှင့်အနက်၊ မောင်ထွန်းသူ

တပျက်နှာ ၂၀၅ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဧင်ဘီ x ၂၀.၅ ဧင်ဘီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၇၊ နိုဝင်ဘာလ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၂ စိတ်ကူးချိုချို၏ ဒုတိယအကြိမ်ပုံ။

ရောင်းစျေး ၂၇၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

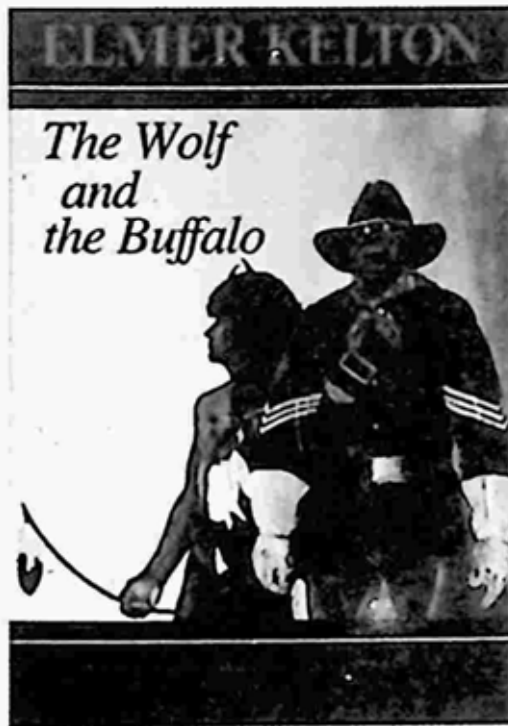
စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □

အနီနှင့်အနက်

မောင်ထွန်းသူ

မြန်မာပြန်

တတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၇

ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

‘အနီနှင့်အနက်’ အမည်ရှိ ဤစာအုပ်ကို ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်မှာ ‘၁၉၈၇ ခု၊ အောက်တိုဘာလ’ ဖြစ်သည်။ ယခုလက်ရှိ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှ ပြန်လည် ရေတွက်မည်ဆိုပါက အချိန်ကာလအားဖြင့် ၁၃ နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က ဤစာအုပ်ထုတ်ဝေရာ၌ ထုတ်ဝေသူ ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေနှင့် မြန်မာပြန်သူတို့သည် အမှတ်တရဖြစ်ရပ် ကလေးများနှင့် ကြုံခဲ့ရဖူးပါသည်။

ပထမဆုံးကြုံခဲ့ရသည်မှာ ‘အနီနှင့်အနက်’အတွက် မြန်မာပြန်သူ ရေးထားသော ‘အမှာစာ’ ပျောက်ဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က မြန်မာပြန်သူသည် မိမိ၏ ပင်စင်လစာငွေ (၆ လစာ) ထုတ်ပေးရန် ပန်းဆိုးတန်းဘဏ် ၁ သို့ သွားသည့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် လူကြိုပါးလိုက်ပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း ဘဏ်မှ လစာထုတ်အပြီး အပြန်တွင် ၃၇ လမ်းရှိ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေတိုက်သို့ဝင်၍ ‘အနီနှင့်အနက် အမှာစာ’ကို ပေးခဲ့ရန်လည်း မှာလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေသည် ပင်စင်လစာကို ထုတ်ယူခဲ့သော်လည်း အမှာစာကိုမူကား သက်ဆိုင်ရာ စာပေတိုက်သို့ မပို့ခဲ့ပါ။ မပို့ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော့်အား အသိမပေးခဲ့ပါ။

အမှန်က ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေသည် ကျွန်တော်ပေးလိုက်သည့် အမှာစာကို တစ်နေရာ၌ မေ့ထားခဲ့မိသည်။ သူ့အဆိုအရ ဘဏ် ၁ တွင်လား၊ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင်လား သူ အသေအချာ မမှတ်မိတော့ပါ။ ကျွန်တော့်အား ပြောပြရန်လည်း မေ့သွားသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဤအမှာစာကိစ္စအတွက် ထုတ်ဝေသူနှင့် ကျွန်တော်သည်လည်း စကားမစပ်မိခဲ့ကြပါ။ ဤသို့ဖြင့် ထွက်လာသည့် အခါ အမှာစာပါသင့်ပါလျက်နှင့် ပါမလာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဒုတိယဖြစ်ရပ်မှာ ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေရာ၌ ထုတ်ဝေသူသည် အခက်အခဲ အနည်း ငယ်မျှနှင့် ကြံခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုခေတ်ထိုအခါက ချမှတ်ထားသောမူအရ စာပေစိစစ်ရေးမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ဝေခွင့်ပြုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထုတ်ဝေသူသည် မိမိရိုက်လိုသည့် စာအုပ်အရေအတွက်ကို ဖော်ပြ၍ ကုန်သွယ်ရေး (၉)သို့ စက္ကူလျှောက်ရသည်။ ကုန်သွယ်ရေး (၉)မှ ထုတ်ပေးသောစက္ကူဖြင့်စာအုပ်ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရသည်။ အများအားဖြင့် ကုန်သွယ်ရေးမှ ပေးသောစက္ကူများမှာ 'နော်ဝေ စက္ကူများ' ဖြစ်သဖြင့် ထုတ်ဝေသူနှင့် စာဖတ်သူတို့အတွက် စိတ်တိုင်းကျစက္ကူများ ဖြစ်ပါသည်။

အနိနှင့်အနက်ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် တာဝန်ပေးသည့်အချိန်တွင် ကုန်သွယ်ရေးမှ ရနေကျစက္ကူကို မရတော့ပါ။ ကုန်သွယ်ရေး ၉ မှ စက္ကူပေးသောစနစ်သည် လုံးဝ ပျက်ပြယ် သွားပြီဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂလိကဈေးကွက်တွင်လည်း စက္ကူဈေးများ၊ အဆမတန် တက်ကာ လိုချင်သောစက္ကူကို ဝယ်မရဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေသည် အနိနှင့်အနက်စာအုပ် ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အတော်ကလေး ဦးနှောက် ခြောက်ခဲ့ရပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အနိနှင့်အနက်သည် 'ဘားမား' ဟု ခေါ်သော ပြည်တွင်းဖြစ် စက္ကူများဖြင့် စာအုပ်ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်က ဘားမားစက္ကူများမှာ ပုဂ္ဂလိကစက္ကူစက်ရုံအချို့မှ ထုတ်လုပ်စ စက္ကူများ ဖြစ်၍ အဆင့်အတန်း ညံ့ပျင်းလှပါသည်။ နဖူးမှ ချွေးသီးလေးတစ်ပေါက် ကျသွားရုံဖြင့် လည်းကောင်း၊ လက်ညှိုးတွင် တံတွေးဆွတ်၍ ကိုင်မရုံဖြင့် လည်းကောင်း စုတ်ပြဲသွား တတ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း 'သစ်' မရခင် 'ဝါး' ပေါင်းကွပ်ရသည့် သဘောဖြင့် အနိနှင့်အနက်ကို ထုတ်ဝေခဲ့ရပါသည်။

စိတ်ကူးကောင်းသော ထုတ်ဝေသူသည် စက္ကူအခက်အခဲကို အကြောင်းပြု၍ အနိနှင့်အနက်၏ စာအုပ်အရွယ်အစားကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြုပြင် ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့သည်။ စာအုပ်အရွယ်မှာ ကိုင်လို့လွယ်သော အရွယ်အစားဖြစ်သည်။ သွက်လက် ပေါ့ပါး၍ အမြင်အာရုံကို ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အနေအထားဖြစ်သည်။ စာအုပ်လောကတွင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ အမြင်ထူးသော စာအုပ်အဖြစ် သတိထားမိနိုင်သည့် အခြေအနေ ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းသို့သော ထူးခြားသည့် ဖြစ်ရပ်ကလေးများနှင့် ကြုံခဲ့ရသည့် အနိနှင့်အနက် သည် ကံအားလျော်စွာပင် စာဖတ်ပရိသတ်က နှစ်သက်လက်ခံသော စာအုပ်တစ်အုပ် အဖြစ် ထင်ရှားလာခဲ့ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ထိုခေတ်ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူငယ်လူရွယ် များသည် အနိနှင့်အနက်ကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသည့် အားလျော်စွာ သူတို့၏ နှုတ်ဖျားတွင် အနိနှင့်အနက် ဟူသော အမည်သည် များစွာရေပန်းစားခဲ့ပါသည်။

‘အနီနှင့်အနက်’၏ မူရင်းအမည်မှာ The Wolf and the Buffalo ဖြစ်သည်။ မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြောမည်ဆိုပါက ‘ဝံပုလွေနှင့်ကျွဲ’ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ မူရင်းစာရေးဆရာ၏ ဇာတ်လမ်းနှင့် လိုက်ဖက်ညီလှပါသည်။ အံဝင်ခွင်ကျလည်း ရှိလှပါ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်၏ အမည်ကို ‘ဝံပုလွေနှင့်ကျွဲ’ အမည်ပေးမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်အားဖြင့် ‘ဝံပုလွေနှင့်ကျွဲသည်’ လူဖြူတို့၏ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကို ခံနေရသော လူမျိုးနှစ်မျိုးကိုကိုယ်စားပြုထားသည့် အမည်နာမများဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အဖိနှိပ်ခံ လူမျိုးနှစ်မျိုးကို တင်စားပြီး ပေးထားသောအမည်များဖြစ်သည်။ ‘ဝံပုလွေ’သည် အမေရိကန် နိုင်ငံကြီး၏ မူလပိုင်ရှင်များဖြစ်ကြသော တိုင်းရင်းသား ရက်အင်ဒီးယန်းခေါ် လူရိုင်းများကို တင်စားခြင်းဖြစ်၍ ‘ကျွဲ’မှာ အာဖရိကတိုက်မှ ကျွန်များအဖြစ် အသုံးပြုရန်လူဖြူများက ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသော အာဖရိကတိုက်သား လူမည်းများကို တင်စားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မူရင်းစာရေးဆရာ ပေးထားသည့် ‘သရဲဂုဏ်အင်သည်ဘတ်ဖဲလိုး’ ‘The Wolf and the Buffalo’ ဟူသော အမည်သည် ခေါ်လို့လည်းကောင်းသည်၊ ရွတ်လို့ဖတ်လို့လည်း ကောင်းသည်။ ဇာတ်လမ်းနှင့်လည်း လိုက်လျောညီထွေရှိလှသဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသည်။ သို့သော်လည်း ‘ဝံပုလွေနှင့်ကျွဲ’ဟု မြန်မာလို ပြန်ဆိုလိုက် သည့်အခါ ကျွန်တော်စိတ်တွင် အဆင်မပြေဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ခေါ်လို့လည်းမကောင်း၊ ရွတ်လို့လည်း အဆင်မပြေ။ အမြင်နှင့်အကြားတွင် ‘ရသ’မရှိသလို ဖြစ်နေသည်။

ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်သည် ထုတ်ဝေသူနှင့် စကားစပ်မိသည်။ ထုတ်ဝေသူသည် အလွန်စည်းစောင့်သူဖြစ်၏။ သူသည် စာအလွန်ဖတ်သူဖြစ်သော်လည်း ထုတ်ဝေသူလုပ်လာ သည့်အခါ ထုတ်ဝေသူအလုပ်မှတစ်ပါး အခြားအလုပ်များကို လုပ်လေ့မရှိ။ အချို့သော ထုတ်ဝေသူများကဲ့သို့ စာရေးဆရာ၏ စာများကို စာရေးဆရာ အားမပြောဘဲ၊ မတိုင်ပင်ဘဲ၊ အသိမပေးဘဲနှင့် ဖြတ်ခြင်း၊ တောက်ခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်း စသည်များကို လုပ်လေ့မရှိ။ အကယ်၍ စာဖတ်သူများဘက်မှ အမြင်စောင်းသွားစေမည့် အရေးမျိုးကို တွေ့ပါမြင်ပါ မူကား အေးအေးသာသာထောက်ပြတတ်သည်။

ကျွန်တော်မှတ်မိနေပါသည်။ ‘ဝံပုလွေနှင့်ကျွဲ’ဟူသော အမည်အပေါ်၌ ကျွန်တော် ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေခြင်းကို ပြောပြနေသည့်အခါ သူသည် သူ့အကျင့်အတိုင်း ခေါင်းတညိတ် ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်အား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ‘အနီနှင့်အနက်’လို့ ပေးလိုက်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလားဆရာ’ဟုပြောသည်။ ကျွန်တော်များစွာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ များစွာလည်း ဝမ်းသာသွားခဲ့၏။ ကျွန်တော် သည် ချက်ချင်းပင် သူပေးသောနာမည်ကို လက်ခံလိုက်ပါသည်။

အနိနှင့်အနက်သည် အမေရိကန်ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာမှာ အမေရိကန် စာရေးဆရာ အယ်လ်မာကယ်လ်တန် (Elmer Kelton) ဖြစ်သည်။ အယ်လ်မာ ကယ်လ်တန်သည် တက္ကဆက်ပြည်နယ် အနောက်ပိုင်းဒေသ၌ နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ၏အဆိုအရ ၁၈၇၅ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ရော်နယ်စလစ်ဒဲရ် မက္ကင်ဒီသည် လူဖြူများအား ကြံ့ကြံ့ခံ၍ ခုခံတိုက်ခိုက်နေကြသော ရက်အင်ဒီးယန်းလူမျိုးစု ကွန်မင်ချီများအား ရှင်းလင်းသုတ်သင်ခြင်းပြုခဲ့သည်။ ထိုအချိန် လောက်မှာပင် အယ်လ်မာကယ်လ်တန်၏ ဘေးကြီးသည် ယင်းဒေသ၌ အခြေစိုက် ခဲ့သည်။ ကယ်လ်တန်၏ အဘိုးနှင့် ဖခင်တို့သည်လည်း ကယ်လ်တန်၏ ဘေးကြီးနှင့် အတူ ကောင်းဘွိုင်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုခဲ့ကြပါသည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ အလွန်ကောင်းဘွိုင်ပီသတဲ့ ကောင်းဘွိုင်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင် ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝဖြစ်မလာခဲ့ပါဘူး’ ဟု ကယ်လ်တန်က သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးအား ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ‘ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အနောက်ဖက်ဒေသအကြောင်းကို သိပ်ပြီး ရေးချင်တယ်။ အထူးသဖြင့် ဝက်စတန်းနံ (western) လို့လူအများက သိနေတဲ့ အနောက်ပိုင်း ဒေသကောင်းဘွိုင်တွေ၊ ရက်အင်ဒီးယန်းတွေနဲ့ ရေသစ်မြေသစ် လိုက်လံရှာဖွေပြီး စွန့်စားမှု တွေကို အရင်းပြုနေတဲ့လူတွေအကြောင်းကို ကျွန်တော် သိပ်ရေးချင်တယ်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဝက်စတန်းနံ ဝတ္ထုတွေနဲ့ နာမည်ကြီးလာတဲ့ကျေ၊ ဖရန်ဒိုဘီရဲ့ ဝတ္ထုတွေနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကောင်းဘွိုင်တွေနဲ့ ရက်အင်ဒီးယန်းတွေအကြောင်း ရေးချင်စိတ် ပြင်းပြနေတာဟာ မဆန်းပါဘူး’

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာသည့်အခါ ကယ်လ်တန်သည် စစ်သား တစ်ယောက် ဘဝဖြင့် ဂျာမနီနိုင်ငံ စစ်မြေပြင်၌ အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။ စစ်ကြီးပြီး၍ အိမ်ပြန်လာသည့်အခါ သူနှင့်အတူ ‘အင်နာ’အမည်ရှိ ဩစတြီးယန်း အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ပါလာခဲ့သည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် သူ၏ဇနီးဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်တိုင်က ‘စစ်ကြီးရဲ့အထိမ်းအမှတ် ပစ္စည်းတစ်ခုအဖြစ် ကျွန်တော်ကောက်ရလာတာပါ’ ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။

သူတို့လင်မယားသည် ဆန်အန်ဂျီလိုမြို့၌ အခြေစိုက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုမြို့ကလေးမှာ ရှေးအခါက နာမည်ကျော်ဝိစကီ ထုတ်လုပ်ခဲ့သည့် စိန်အန်ဂျီလာရွာဖြစ်၏။ ကယ်လ်တန် တို့ ခေတ်ကျမှသာ ဆန်အန်ဂျီလိုဟူသော အမည်သစ်ဖြင့် ထင်ရှားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤမြို့၌ အခြေစိုက်သည့် အချိန်မှစ၍ ကယ်လ်တန်သည် ဝက်စတန်းနံဝတ္ထုများကို စတင်ရေးသားခဲ့၏။ ဝက်စတန်းနံဝတ္ထုများဟု ဆိုရသော်လည်း သူ့ဝတ္ထုများသည် ပစ်လိုက်ခတ်လိုက်၊ သတ်လိုက် ဖြတ်လိုက်ဖြင့် ရုပ်ရှင်ဆန်သော အပေါစားဝတ္ထုများ မဟုတ်ပေ။ လူ့သဘာဝကို အခြေခံသည့် စရိုက်လက္ခဏာများကို ပီပြင်ပေါ်လွင်အောင်

ဖော်ပြသည့် ဝတ္ထုများသာ ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ ဝက်စတန်းန့် ဝတ္ထုများကို စာဖတ်ပရိသတ်များက နှစ်သက်လက်ခံကြသည်။ ဤဝတ္ထုများကြောင့် သူသည် စာပေဆုများကိုပင် ချီးမြှင့်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်တွင် သူရေးသားခဲ့သော "The Good Old Boys" အမည်ရှိ ဝက်စတန်းန့် ဝတ္ထုသည် ၁၉၇၈ ခု စပါးစာပေဆု The Spuraward ကို ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ ယင်းစာပေဆုမှာ အမေရိကန် နိုင်ငံတော်ဝက်စတန်းန့် စာရေးဆရာများအဖွဲ့ (The Western Writers of America) မှ နှစ်စဉ်ချီးမြှင့်သောဆု ဖြစ်လေသည်။

ယခု ဤစာအုပ် 'အနီနှင့်အနက်' ကို ရေးရာ၌ အယ်လ်မာကယ်လ်တန်သည် နှစ်နှစ်တိတိ သုတေသနပြုခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ဤဝတ္ထုတွင်ပါရှိသော ကွန်ချိုခဲတပ်မှာ ယနေ့အချိန်ထိ ထိန်းသိမ်းထားဆဲဖြစ်၏။ ဤခဲတပ်ကို - အကြောင်းပြု၍ သူသည် အခြား စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် သမိုင်းဝင်နေရာဒေသများဆီသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ကယ်လ်တန်၏ ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်အရ လွန်လေပြီးသောခေတ်က လူမည်းတပ်များအား အုပ်ချုပ်ခဲ့ရသည့် လူဖြူစစ်ဗိုလ်ကြီးများသည် အမျိုးသား သူရဲကောင်းများအဖြစ် ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့ရသည် ဟုသိရ၏။

ယင်းနှစ်ဦးအနက် ဝိလျံအာရှပ်ပိတာမှာ စပိန်-အမေရိကန် စစ်ဖြစ်ပွားလာသည့် အခါ အမေရိကန်တပ်များကို ဦးစီး၍ ကျူးဘားနိုင်ငံအတွင်း၌ စစ်ခင်းခဲ့သူဖြစ်၏။ ပျန်ဂျေပါရှင်းမှာ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ပြစ်သစ်နိုင်ငံရှိ အမေရိကန်တပ်များ၏ စစ်ဦးစီးချုပ်အဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။

နှစ်နှစ်ကြာမျှ အနောက်ဘက်ဒေသတွင်းရှိ တောတောင် အထပ်ထပ်နှင့် မြို့ရွာ အသီးသီးသို့ လှည့်လည်လေ့လာခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် အယ်လ်မာကယ်လ် တန်သည် 'The Wolf and the Buffalo' သို့မဟုတ် 'အနီနှင့်အနက်' ကို ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဤစာအုပ်ထဲမှ 'မြင်းညိုရှင်' နှင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်သည်လည်းကောင်း၊ စစ်သားတစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့် အနောက်ပိုင်းဒေသ စစ်မြေပြင်သို့စစ်ထွက်လာခဲ့ရသော လူမည်း 'ဂျီဒီယွန်' နှင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်သည်လည်းကောင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်စာတိုကောင် များ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

စာရေးဆရာ ကယ်လ်တန်သည် ယနေ့အချိန်ထိ ဆန်အန်ဂျီလိုမြို့မှာပင် ဆက်လက် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ဝက်စတန်းန့်နှင့် ကောင်းဘွိုင်ဝတ္ထုများ ရေးသားခဲ့ သော်လည်း သူ့တွင် နွားမတစ်ကောင်နှင့်မြင်းတစ်ကောင်ပင် အပိုင်မရှိဟု သူ့မိတ်ဆွေ များက ပြက်ရယ်ပြုကြသည်။ သို့တစေလည်း သူ့နောက်ထပ်ရေးသားခဲ့သည့် တက္ကဆက် ပြည်နယ် စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံသောဝတ္ထုမှာ များစွာလူကြိုက်များလျက်ရှိသည်ဟု စာပေနယ်မှ ဝေဖန်ရေးပညာရှင်များက ဆိုကြလေသည်။

ဤစာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်တွင် အမှတ်တရပြောစရာတချို့ ရှိနေပါ သေးသည်။ ယင်းတို့ကို မပြောလျှင် မပြည့်မစုံဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ပထမတစ်ချက်မှာ ဤအနီနှင့်အနက် ဝတ္ထုသည် စာရေးဆရာ အယ်လ်မာကယ်လ်တန်၏ မူရင်း The Wolf And the Buffalo ကို ပြန်ဆိုထားခြင်းမဟုတ်ဟူသောအချက် ဖြစ်သည်။ ယခုပြန်ဆို ထားသည်မှာ Reader's Digest Condensed Book ပါ ဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုထားခြင်းဖြစ်ပါ သည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ယင်းဝတ္ထုမူရင်းကို လုံးဝရှာမရ၍ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်မပြောမဖြစ်သည့် ဒုတိယအချက်မှာ ဤ‘အနီနှင့်အနက်’ ဝတ္ထု ပါရှိသော စာအုပ်ပိုင်ရှင်ကိစ္စဖြစ်သည်။ ‘အနီနှင့်အနက်’ဝတ္ထုပါရှိသော Readers Digest Condensed Bookမှာ ကျွန်တော့်စာအုပ်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့် ထုတ်ဝေသူ ဘဝတက္ကသိုလ် ကိုနေဝင်းကပေးသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ ကိုနေဝင်း၏ အဆိုအရ ထိုစာအုပ်သည် သူပိုင်စာအုပ်မဟုတ်ပါ။ သူ့အား (ယခုကွယ်လွန်ရှာပြီ ဖြစ်သော) စန္ဒရားကိုလှထွတ်က ခေတ္တလာပို့သွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရပါသည်။

ဤနေရာတွင် ဆက်စပ်မှုရှိလာသဖြင့် စန္ဒရား ကိုလှထွတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့၏ ရင်းနှီးမှုအခြေအနေကို ဖော်ပြလိုပါသည်။ သူနှင့်ကျွန်တော်သည် လူချင်းတရင်းတနီး မရှိခဲ့ပါ။ သို့သော်လည်း ငယ်စဉ်က စန္ဒရားသင်ဖူးသည်အထိ စန္ဒရားအပေါ် အရူး အမူးဖြစ်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ကိုလှထွတ်အား ကောင်းစွာသိနေခဲ့ပါသည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှနေ၍ သိနေသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

သူနှင့်ကျွန်တော်သည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းပေါ်ရှိ စာအုပ် အဟောင်းရောင်းသည့် ဆိုင်များကြား၌ ဆုံမိတတ်သည်။ စာအုပ်ရောင်းသူများ၏ ပြောပြချက်အရ သူ့အား စန္ဒရားလှထွတ်ဟု ကျွန်တော်ကသိနေသလို သူကလည်း ကျွန်တော့်အားဘာသာပြန် စာရေးဆရာ မောင်ထွန်းသူဟု သိနေဟန် တူပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံး၍နှုတ်ဆက် တတ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း ဆိုင်ရှေ့၌ရပ်ကာ စာအကြောင်းပေ အကြောင်း စကားစပ်မိလေ့ ရှိကြပါသည်။

ကိုနေဝင်း၏ အဆိုအရ ကိုလှထွတ်သည် တစ်ရက်တွင် သူ့ထံသို့ရောက် လာသည်။ Readers Digest Condensed Bookကိုပေး၍ ‘ဒီထဲမှာ ဝတ္ထုကောင်း လေးတစ်ပုဒ် ပါတယ်၊ ကြိုက်ရင်ပြန်နိုင်တာပေါ့’ဟု ပြောသွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် The Wolf and the Buffalo ဝတ္ထုသည် ကိုနေဝင်းမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော့်ထံသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့် လက်ထဲရောက်သည့်အခါ ‘အနီနှင့်အနက်’ဟု အမည်ပေး ထားသော ဤဝတ္ထုသည် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အနီနှင့်အနက် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့စဉ်က ကျွန်တော့်

အမှာစာ ပါမသွားသဖြင့် စန္ဒရား ကိုလှထွတ်အား ကျေးဇူးစကားဆိုထားသည်များကို သူသာလျှင်မက စာဖတ်သူပရိသတ်များပါ မသိမမြင်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ယခု ဒုတိယ အကြိမ်ထုတ် အနိနှင့်အနက်တွင်မူ ကျွန်တော့်အမှာစာသည် ပါလာခဲ့၏။ ထိုအမှာစာကို ကိုလှထွတ်အားချစ်သော စာဖတ်ပရိသတ်က သိမြင်ခွင့်ရကြသော်လည်း ကိုလှထွတ် တစ်ယောက်ကတော့ သိမြင်ခွင့် မရတော့ပါ။

မောင်ထွန်းသူ

၃၀၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၀၀၀

လူတစ်စုက သူတို့အား ကွန်မင်ချီဟု အမည်ပေးခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ တစ်ကမ္ဘာလုံး ကလည်း သူတို့အားကွန်မင်ချီဟုပင် သိနေကြသည်။ လူမျိုးတစ်စုအတွင်း ကိုယ့်အုပ်စုနှင့် ကိုယ် ပွဲစည်း၍ စုပေါင်းနေထိုင်လျက်ရှိကြသော အုပ်စုများအတွင်းမှာတော့ တစ်အုပ်စုနှင့် တစ်အုပ်စု မတူကြောင်း သိသာစေရန် ‘ကျွဲသားစားသူများ’၊ ‘ဒရယ်သားစားသူများ’၊ ‘ပျားရည်စားသူများ’ စသည်ဖြင့် အမည်တစ်မျိုးစီ ပေး၍ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲလေ့ရှိကြ၏။ လူမျိုးတစ်မျိုးလုံး အနေဖြင့်မူ သူတို့တွင် အမည် မရှိချေ။ သူတို့အဖို့ ရှိရန်လည်း မလိုပေ။ သူတို့အနေဖြင့် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အခြားလူမျိုးများထက် အဖက်ဖက်တွင် သာလွန်မြင့်မြတ်ပြီး ကောင်းကင်ဘုံရှိ ဝိညာဉ်များ၏ အထူးတလည် အရေးပေးခြင်းနှင့် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ခံယူရရှိနေကြသည့် ‘လူဆန်သော လူများ’ဟု သတ်မှတ်ထားပြီး ဖြစ်ပေသည်။

အရက်တက် ထွက်ပြုစ အလင်းရောင်သည် တောင်နှစ်လုံးပေါ်သို့ စိဆင်း ကျလာလျက်ရှိ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကွန်မင်ချီ အမျိုးသားတစ်ဦးဖြစ်သော မြင်းညိုရှင်သည် အထက်ကောင်းကင်ဘုံမှ ဝိညာဉ်တော် ကြွအလာကို စိုးရိမ်ခြင်း ကြီးစွာဖြင့်မျှော်လင့် စောင့်စားလျက်ရှိလေသည်။ ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် ဝိညာဉ်တော်သည် အိပ်ပျော်ကောင်း အိပ်ပျော်နေပေလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူကတော့ လူမျိုးစု၏ စစ်သူရဲကောင်းတစ်ဦး အနေဖြင့်လည်း ကောင်း၊ သူ့လူမျိုးစုအတွင်းမှ ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ် တစ်ဦးအနေဖြင့် လည်းကောင်း ဝိညာဉ်တော်က အပ်နှင်းမည့် ဆေးဝါးအတတ်ပညာနှင့် ထက်မြက်သော စွမ်းရည်သတ္တိထူးများကို စောင့်၍ ယူရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

အမှန်တော့ ဤနေ့ ဤရက် ဤအချိန် ဤကာလကို သူမျှော်လင့်စောင့်စားလာ ခဲ့သည်မှာ တစ်ဆယ့်ရှစ်နေ့မျှပင် ရှိခဲ့ပြီ။ သူ့အနေဖြင့် ဤနေ့ ဤရက်အတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်လာခဲ့ရသည်မှာ အချိန်ကာလအားဖြင့် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။

လူဖြူများ အခြေစိုက်ရာ နယ်မြေ၏ အပြင်ဘက်မိုင်တစ်ရာ ပတ်လည်အတွင်း တွင် တက္ကဆပ်ပြည်နယ် အနောက်ဘက်ဒေသ လွင်ပြင်များသည် တစ်ခုပေါ်တစ်ခု မေးတင်ကာ တည်ရှိနေကြသည်။ မျှော်ကြည့်၍ မဆုံးနိုင်သော ပရေးရီး မြက်ခြင်းပြင်သည် လွင်ပြင် အားလုံးကို မြစ်မီးရောင် ကတ္တီပါကော်စောကြီးတစ်ချပ်ဖြင့် ဖြန့်အုပ်လွှမ်းခြုံထား သည့်နယ် ရှိသည်။

ထိုလွင်ပြင်များပေါ်၌ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်လျက်ရှိသော တောင်ညီနောင် သည် ပင်လယ်ရေပြင်ကြီးပေါ် သင်္ဘောကြီးနှစ်စင်း အပြိုင်ခုတ်မောင်းရန် အားယူနေကြ သည့်နယ် ရှိ၏။ လူဖြူများစွာသည် ဤတောင်ညီနောင်ကို သိကြပါ၏။ သို့သော်လည်း မြင်ဖူးသူ အနည်းငယ်မျှသာ ရှိလေသည်။

တောင်ဘက်မိုင်ပေါင်းများစွာ ကွာလွှမ်းသောနေရာတွင် ဘရာဇောမြစ်သည် တောင်ညီနောင် ခြေရင်းမှပတ်ကာ ခက်ရင်းခွပုံသဏ္ဍာန် ဖြာထွက်ပြီး အရှေ့တောင် အရပ်ဆီသို့ နှေးကွေးစွာဖြင့် မြေလိမ်မြေကောက် စီဆင်းလျက်ရှိ၏။ နွေရာသီဆိုလျှင် ဘရာဇောမြစ်၏ မြစ်ကြောင်းသည် ကျဉ်းမြောင်းသွားလေသည်။ မြစ်ရေပြင်မှာလည်း ဆားနှင့်လချေးကျောက်များဖြင့် ပြည့်ကာ မသန့်မစင် မကြည်မလင်ဖြစ်လာသည်။ တောင်ကျရေများကြောင့် ပေါ်ထွန်းလာရသော မြစ်လက်တက်များအတွင်းမှ ထိုးထွက် စီးဆင်းလာသောရေများသည် ချောင်းငယ်နှစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်လာစေ၏။ မြင်းညိုရှင်တို့ လူမျိုးစုသည် ယင်းချောင်းနှစ်သွယ် တစ်လျှောက်တွင် တဲငယ်များဆောက်ကာ အခြေစိုက်ထားကြလေသည်။

နေ့ခင်း နေ့လယ်ဘက်ဆိုလျှင် မြင်းညိုရှင်တို့ လူစုသည် သူတို့ မွေးမြူထားသော မြင်းများကို မြက်ထူထပ်လှသည့် တောင်တန်းဆင်ခြေလျှောများပေါ်၌ လံထားလေ့ ရှိသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဆိုတော့ မြင်သာထင်သာရှိသဖြင့် မြင်းများကို အစောင့် အကြပ်ထူထပ်စွာ ချထားဖို့မလို။ ကလေးများနှင့်သာ လွဲထားလေ့ရှိ၏။ ညဘက်ဆို လျှင်တော့မြင်းများကို စနစ်တကျ ပြန်သိမ်းရသည်။ အစောင့်များ ကျကျနန ချထား ရသည်။

ကီအိုဝါ လူမျိုးစုများမှာ မြင်းညိုရှင်တို့နှင့် မဟာမိတ်အဖြစ် ရပ်တည်လာခဲ့ သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ကီအိုဝါ လူမျိုးစုများကတော့ သူတို့ မြင်းများကို ခိုးကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

အနောက်ဘက်နှင့် အနောက်တောင်ဘက်အရပ်များတွင်မူ အပေချီလူမျိုးစု လှည့်လည် ကျက်စားလျက်ရှိသည်။ အပေချီများကတော့ ယုံကြည်စိတ်ချရသူများ မဟုတ်ပေ။ အပေချီ များသည် အလွန်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူများဖြစ်၏။ မြင်းညိုရှင်တို့ လူမျိုးစုနှင့် ကမ္ဘာရန် ဖြစ်ခဲ့သည်မှာလည်း နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဘာကြောင့် ကမ္ဘာရန် ဖြစ်ခဲ့သည် ဟူသောအချက်ကိုမူ သိသူ တစ်ဦးမှ မရှိချေ။

မြင်းညိုရှင်သည် တစ်နေ့လုံး မြင်းအုပ်စောင့်တာဝန်ကို အလှည့်ကျ ယူခဲ့ရသည်။ လွန်ခဲ့သော ညကမှအစောင့်တာဝန်မှ လွတ်ခဲ့သဖြင့် သူ့အတွက် ဆေးဝါး အတတ်ပညာ ရှာဖွေရန် ပြင်ဆင်နိုင်ခဲ့သည်။ မြင်းညိုရှင်သည် နတ်ဆရာ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ရှေးဦးစွာ ချောင်းအတွင်း၌ ရေချိုးခဲ့သည်။ ပြီးတော့ အရိုးဆေးတံကို သောက်ခဲ့ရ၏။ ထိုကိစ္စများ ပြီးသော် နတ်ဆရာက သူ့အတွက် ဂါထာမန္တန်များ ရွတ်ဖတ်ပေးသည်။ ထို့နောက် သူ၏မျက်နှာနှင့် ရင်ဘတ်များတွင် အင်းကွက်များနှင့် အမှတ်အသား လက္ခဏာများကို ဆေးဖြင့် ရေးခြယ်ပေးလိုက်လေသည်။

ယနေ့အရက်တက်တွင် မြင်းညိုရှင်သည် သူတို့ရွာနှင့် အနီးဆုံးသော တောင်တန်းဆီသို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ပန်းပွားရှည်များ တပ်ဆင်ထားသည့် ဖိနပ်ပျော့ကို စီးကာ သွေးနီရောင် ဆိုးထားသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်လာခဲ့သည်။

သူတို့ လူမျိုးစု၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ သူသည် သုံးရက် သို့မဟုတ် လေးရက်နှင့် လေးညတိတိ လူသူ ကင်းဝေးသည့်နေရာတွင် တစ်ယောက်တည်း နေရမည်ဖြစ်သည်။ သူ နေရမည့် နေရာသည် သူနှင့်သူ့အား ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးမည့် ဝိညာဉ်များကို တခြားလူများ က လုံးဝအနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်သောနေရာဖြစ်ရမည်။ အကယ်၍ သူ ကံကောင်းပါမူ လေးရက်မပြည့်မီ ကြားရက်တစ်ချိန်ချိန်တွင် ဝိညာဉ် တော်ထံမှ ထူးခြားသော အတိတ် နိမိတ် လက္ခဏာ တစ်ခုခုကို ရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

မြင်းညိုရှင်တို့ ကွန်မင်ချီများသည် တစ်နေရာရာတွင်အခြေချ၍ အတည်တကျ နေထိုင်လေ့ရှိသူများမဟုတ်ပေ။ မကြာခဏ တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်း နေထိုင်လေ့ ရှိသည်။ သူတို့တွင် စနစ်တကျ ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာလည်းမရှိ။ နေမင်းကြီး၏ တစ်ဖက်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ထားသော 'အရာ ခပ်သိမ်းကို ပြည့်စုံလုံ လောက်စွာဖြည့်တင်းပေးနေသော ဖခင်ကြီး' ကိုသာ ကိုးကွယ် ကြသည်။ လူတိုင်းသည် ထိုဝိညာဉ်တော်ဖခင်ကြီးနှင့် အဆက်အသွယ်ရအောင် ပူဇော်ပသခြင်းအမှု ပြုကြလေသည်။

သူတို့၏ ယုံကြည်ချက်အရ ကမ္ဘာကြီးသည် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ကွဲပြားခြား နားလျက်ရှိသော ဝိညာဉ်ပေါင်းများစွာ၏ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင်ရှိသည်။ အချို့ ဝိညာဉ်များသည် မေတ္တာနှင့်ကရုဏာ တရားများကို လက်ကိုင်ထားသော 'ဝိညာဉ် ကောင်းဝိညာဉ်မြတ်များ' ဖြစ်ကြ၍ တချို့ကျတော့ ဆိုးညစ်ယုတ်မာသော မကောင်းဆိုးဝါး 'မိစ္ဆာဝိညာဉ်များ' ဖြစ်သည်။ လူတိုင်း လူတိုင်းပင် မိမိတို့ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ဝိညာဉ်ကို ရွေးချယ် ကိုးကွယ်ပြီး ယင်းဝိညာဉ်၏ လမ်းညွှန်မှုနှင့် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုများကို ရယူနိုင်ကြသည်။

သို့သော်လည်း ကွန်မင်ချီ လူငယ်တစ်ယောက်သည် သူ ကိုးကွယ်နေသော

ဝိညာဉ်ကောင်းဝိညာဉ်မြတ်တစ်ဦးက သဘောတူပြီးပြီဟု ယူဆနိုင်လောက်သည့် နိမိတ် လက္ခဏာ အချို့ကို မြင်တွေ့ရုံမျှဖြင့် သူ့အသက်နှင့် သူ့အပေါင်းအဖော်များ၏ အသက်ကို မဇဲကွက်ဘဲ စစ်မြေပြင်သို့ထွက်၍ အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့စွာ စွန့်စားခြင်းတော့ မပြုအပ်။ ယင်းကဲ့သို့ ပြုခဲ့ပါမူ ထိုလုပ်ရပ်သည် သူ့အတွက် အလွန်ဆင်ခြင်ကင်းမဲ့သော လုပ်ရပ်တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြလေသည်။

ယနေ့အဖို့တော့ မြင်းညိုရှင်သည် ကျွဲသားရေဝတ်ရုံကြီး တစ်ထည်၊ ဆေးတံ တစ်ချောင်းနှင့် ကျွဲသားရေစိမ်း ခိုင်းတစ်ခုကို ယူလာခဲ့သည်။ ထိုပစ္စည်းများကို လှပအောင် တန်ဆာဆင်ခြင်း၊ ခြယ်သမ္ပမ်းမံခြင်း မပြုခဲ့ရသေး။ ယနေ့ သူ့သယ်ယူလာ ခဲ့သော ကျွဲသားရေစိမ်း ခိုင်းကို ပြုလုပ်ရာ၌ သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့၏။

ဤခိုင်း ပြုလုပ်ဖို့အတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် ကျွဲသိုးတစ်ကောင်ရအောင် အမဲလိုက် ထွက်ခဲ့သည်။ ကျွဲသိုးကို သူ့သတ္တိ သူ့ခွန်အားဖြင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် သတ်ဖြတ် ခဲ့သည်။ ကျွဲ၏ လက်မောင်းများဘက်ရှိ အရေအထူဆုံးသော အပိုင်းမှ သားရေကို မပျက်မစီးအောင် အထူးသတိထား၍ စနစ်တကျ ဆုတ်ယူခဲ့သည်။ ထိုသားရေကို မိုးမခသား သစ်သားပေါင်၌ တပ်၍ ကားကြက်ခဲ့သည်။ လေးမြားဒဏ်နှင့် ကျည်ဆန် ဒဏ်များကို ခံနိုင်ရန်အတွက် သားရေပေါ်ရှိ လည်ဆံမွေးများကို တင်းကျပ်နေအောင် ချည်တုပ်ခဲ့သည်။

ယခုဆိုလျှင် သူ့လက်တွင်း၌ အလွန်တောင့်တင်း ခိုင်မာသော ခိုင်းကောင်းတစ်ခု ရှိနေပြီ။ သူ့အသက်ကိုပို၍ အကာအကွယ်ပေးနိုင်မည့် တန်ခိုးသတ္တိထူးများ ကိန်းဝပ်လာ စေရန်အတွက် သူတပင်တပန်း ပြုလုပ်လာခဲ့သော ထိုခိုင်းအား မည်သို့မည်ပုံတန်ဆာ ဆင်ရမည်၊ ခြယ်သရမည်ဟူသော အသေးစိတ် လမ်းညွှန်မှုများကိုမူ ဝိညာဉ်တော်က သူ့အား ပြသပေးလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ထားလေသည်။

မြင်းညိုရှင်သည် သူ့ရှေ့တည့်တည့်၌ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။ ကျောက်စရစ်ခဲထူထပ်လှသော ကုန်းတန်းတစ်လျှောက်နှင့် ထင်းရှူးပင် ပုများကြားတွင် လှည့်လည်သွားလာကာ ယုန်နံ့ခံနေသော ဝံပုလွေ တစ်ကောင်ပေတည်း။ မြင်းညိုရှင်သည် ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကလေးဘဝကလည်းက အတိတ်နိမိတ်များကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ကာ ကောက်ယူတတ်အောင် လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးခြင်း ခံခဲ့ရသူ ကွန်မင်ချီတစ်ဦး မဟုတ်ပါလား။

ကွန်မင်ချီတို့သည် ဝံပုလွေကို အလွန်ရိုသေလေးစားကြသည်။ ဝံပုလွေကို သေနတ်နှင့် ပစ်၍ မသေနိုင်၊ မြားနှင့် ပစ်မှသာ သေနိုင်သည်ဟုလည်း ပြောစမှတ်ပြု ကြသည်။ ဝံပုလွေ ဆေးအဆောင်ရှိသော စစ်သားတစ်ယောက်သည် စစ်ပွဲတွင် မသေနိုင်။ သေနတ်ပြီးသည်ဟု လည်း ယုံကြည်ကြ၏။

မြင်းညိုရှင်သည် ဝံပုလွေနောက်သို့ လိုက်ရန်အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း

mgyoe.com

အနီးကပ်မလိုက်ရဲ။ ဝံပုလွေ ဒေါသဖြစ်သွားမှာ ကြောက်သည်။ ဝံပုလွေ ဒေါသဖြစ်သွား ပါမူ သူလိုချင်နေသော ဆေးဝါးများ ရတော့မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နွာ၍ လိုက်သည်။

ခဏမျှအကြာတွင် ဝံပုလွေသည် ကုန်းတန်းတစ်ခုပေါ် တက်ကာ ပျောက်ကွယ် သွားလေ၏။ သူ့နောက်ဘက်တွင် ချန်ရစ်ခဲ့သမျှမှာ မြေကြီးပေါ်မှ ခြေရာလေးခုမျှသာ ဖြစ်သည်။ မြင်းညိုရှင် မြင်ခဲ့ဖူးသမျှ ဝံပုလွေ ခြေရာများတွင် အကြီးဆုံးသော ခြေရာများ ပေတည်း။

သူ တောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် နေပူရှိန်သည် အဆမတန်ပြင်းထန် နေပြီဖြစ်သည်။ သူသည် တောင်ထိပ်ဆီသို့ တစ်ချက်မျှလှမ်းမျှော်၍ ကြည့်လိုက်၏။ တောင်ထိပ်မှာ သူ တွေးထင်ထားသည်ထက် ပို၍ မြင့်လွန်းနေပေသည်။

သူသည် တောင်ပေါ်သို့ စတက်သည်။ တောင်တန်းသည် မတ်စောက် လွန်းလှသဖြင့် တက်ရသည်မှာ ခက်ခဲပင်ပန်းလှချေသည်။ ဤကြားထဲ ကျောက်စရစ်ခဲ များက ထူထပ်လွန်းသဖြင့် မကြာခဏ ခြေချော်တတ်သည်။ ကြေးနီရောင်ပေါက်နေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆေးဆေးသွယ်သွယ်နှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရှိသည်။ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်း သည်။ သို့သော်လည်း တောက်လျှောက် မတက်နိုင်။ ပင်ပန်းမောဟိုက်လွန်းသဖြင့် မကြာခဏ နားရသည်။ သူ့ဝမ်းဗိုက်တွင်းမှ တကျွတ်ကျွတ် မြည်သံသည် သူ့အား ဘာမှ မစားခဲ့ရသေးကြောင်းကို သတိပေးနေလေသည်။

စောစောကနှင့်စာလျှင် တောင်ထိပ်နှင့် ပို၍ နီးလာပြီ။ ခရီးတစ်ဝက်ကျော်ကျော် ခန့်ပင် ပေါက်လာပြီဖြစ်၏။ ထိုအချိန်ကျခါမှ သူ၏ဖိနပ်ပျော့သည် တစ်လုံးစီ တစ်စစီ ပြန့်ကျဲနေသော ကျောက်စရစ်ခဲလုံးအချို့ကို တက်နင်းမိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ခြေချော်ကာ အလျားမှောက်လျက် လဲသည်။

သူသည် အလျားမှောက်လျက်ပင် တောင်နံရံတစ်လျှောက်အောက်သို့ တရွတ်သီထိုး လျှောက်သွားလေ၏။ ချွန်ထက်စူးရှသော ကျောက်စွန်းကျောက် ဆောင်များသည် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးအား ထိုးခွဲကြသည်။ သူ့အသားများ ပွန်းပဲ့ကုန်သည်။ စုတ်ပြီကုန်သည်။ သူ့ကိုင်ထားသော ဒိုင်းမှာလည်း လက်မှ လွတ်ထွက်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ၏ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်သည် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးနှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ စောင့်မိပြီး ရပ်တန့် သွားလေ၏။

နာကျင်သော ဝေဒနာမှာ မခံရပ်နိုင်လောက်အောင်ပင် ပြင်းထန်သည်။ ရုတ်တရက် သော် မလှုပ်မရှားနိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း အားတင်း၍ ပက်လက်လှန် လိုက်သည်။ ခြေထောက်တစ်ချောင်းလုံးမှာ ပူလောင်လျက်ရှိသည်။ ဆွေးတိုးလည်း မြန်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ခြေထောက်မှာ ကျိုးသွားသည့် လက္ခဏာတော့မရှိ။ သူ၏ဘယ်ဘက် ဒူးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရထားသည်။ နည်းနည်း

နောနောမဟုတ်၊ ဟက်တက်ကြီး။ ဒဏ်ရာက နက်လည်းနက်သည်။ ထွက်လိုက်သည့်
သွေးတွေကလည်း မြင်လို့မကောင်း။

သူသည် မလှမ်းမကမ်းရှိ မြက်ခြောက်ပင်များဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ တွားသွားသည်။
မြက်ခြောက်လက်တစ်ဆုပ်စာခန့် ဆွဲနုတ်လိုက်ပြီး ဒဏ်ရာဟက်တက်ကွဲအတွင်းသို့
ဖိသိပ် ထားလိုက်၏။ အတန်ကြာတော့သွေး တိတ်သွားလေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အပြင်းအထန် နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည့်ကြားမှပင် သူ့ ခိုင်းကို
လိုက်ရှာသည်။ ပြန်တွေ့၏။ ချက်ချင်းပင် ထောင်ထိပ်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ဆက်တက်
သည်။ ဒဏ်ရာများ အရှိန်ကြောင့် စောစောကလောက် သွက်သွက်လက်လက်
မတက်နိုင်။ ခြေထောက်များမှာ ခဲများဆွဲထားသည့်နှယ် လေးလံနေကြွေးလျက်
ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဇွတ်အားခဲပြီး တရွတ်ဆွဲတက်သည်။

အတော်ကြာကြာ တက်မိသော် တောင်ထိပ်သို့ ရောက်လေသည်။ သူသည်
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် ကျောက်တုံးတစ်တုံးဆီသွားကာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး
အောက်ဘက်လွင်ပြင်ဆီသို့ ငေးမျှော် ကြည့်နေမိလေ၏။

ပူနွေးသော လေသည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးအား
သိမ်းကျုံး ရိုက်ခတ်လာသည်။ ချွေးတစ်ခုံဖြစ်ကာ ပူလောင်လျက်ရှိသော ခန္ဓာကိုယ်သည်
ချက်ချင်းပင် အေးမြလန်းဆန်းသွားသည်။ နာကျင်နေသောဒဏ်မှာလည်း စောစော
ကလောက် မပြင်းထန်တော့။ ပြည်းပြည်းချင်း သက်သာလာလေသည်။

ဤလေသည် သူ့အား ခင်မင်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သဖွယ်
အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး ဆီးကြို ပိုက်ထွေးပေသည်။ မစွေရစ်တံ များလွန်းလှသော
မိစ္ဆာဝိညာဉ် တချို့သည် သူ့အား တောင်ပေါ်သို့ ဆက်မတက်တော့ဘဲ လက်လျှော့
သွားအောင် ဝိုင်း၍ ပျက်လိုပျက်ဆီး ပြုကြ၏။ သူ၏ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသော
စိတ်ဆန္ဒကြောင့် သူကပင် အနိုင်ရလိမ့်မည်ဟုတွက်သည်။ တွေ့နေရသည့် နိမိတ်
လက္ခဏာများကတော့ သူ့အတွက် အားတက်စရာ ကောင်းသည်။

သူသည် ကျွဲသားရေ ဝတ်ရုံကို မြေကြီးပေါ် ဖြန့်ခင်းလိုက်ပြီး အရိုးဆေးတံထဲသို့
ဆေးတစ်ဆုံစာ ထည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မီးခတ်ကျောက်နှင့် မြက်ခြောက် အနည်းငယ်ကို
ရှုံ့၍ မီးမွှေးသည်။ ထို့နောက် ဆေးတံကို သောက်လေသည်။

ဆေးတစ်ဆုံ သောက်ပြီးသောအခါ ကျောက်တုံးအစွန်းတွင်ထိုင်၍ အရှေ့
တည့်တည့်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ ကောင်းကင်ဘုံမှ ဝိညာဉ်တော်အလာကို
မျှော်လင့်စောင့်စားနေ တော့မည်ဖြစ်သည်။ စောင့်ရမည့် အချိန်ကာလမှာ ကြာမြင့်ပေ
လိမ့်မည်။ ဤကိစ္စမှာ အထီးကျန် နိုင်လွန်းနေသော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သူ
ကောင်းစွာ သိနေသည်။

သူ့ လေ့လာသိရှိထားသမျှဆိုလျှင် ဝိညာဉ်တော်ထံမှ အတိတ်နိမိတ်ပြု

အရိပ်အယောင်များသည် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရောက်မလာတတ်။ သူသည် သူ၏ စိတ်အာရုံကို ဝိညာဉ်များ အပေါ်၌ စူးစိုက်ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း မရ။ သူ့မျက်လုံးများက သူနှင့်အလွန်အလွမ်းဝေးနေသော သူ့ရွာအပေါ် စူးစိုက် နေခိုက်တွင် သူ၏ စိတ်အာရုံက အတိတ်ဆီသို့ ပျံ့လွင့်လျက် ရှိလေသည်။

သူ့အဖေသည် အလွန် ထက်မြက်သော ဆေးစွမ်းကောင်းများ ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ရန်သူများ၏ စခန်းများအတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်ရောက်ပြီး မြင်းများကို ခိုးယူခဲ့သည့် အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်။ သူ့အဖေသည် စစ်ပွဲပေါင်းများစွာကိုလည်း ခေါင်းဆောင်၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့တပ်မှ တပ်သားတစ်ယောက် ကျဆုံးခဲ့သဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ဆေးနက်ခြယ်၍ သူ့မြင်း၏ အမြီးကို ဖြတ်၍ ပြန်လာခဲ့ရသည်ဟူသော အဖြစ်မျိုးမှာ မရှိသလောက် နည်းပါးလှပေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အဖေသည် နောက်ဆုံးတွင်အပေချီ တို့အား ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စားစား ဦးဆောင်တိုက်ခိုက်သည့် စစ်ပွဲ၌ ကျဆုံးခဲ့ရလေသည်။

ထိုစဉ်က မျက်နှာတွင် ဆေးနက်များခြယ်လိမ်း၍ ပြန်လာကြသော သူ့အဖေ၏ ရဲဘော်ရဲဘက်များကို မြင်းညှိုရှင် မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသည်။ ထိုမြင်ကွင်းသည် ထမင်းလုံး တစ္ဆေခြောက်သည့်နှယ် သူ၏စိတ်အာရုံအတွင်းသို့ မကြာခဏဝင်ရောက်လာ တတ် သည်။ ဝင်ရောက်လာသည်အခါတိုင်းလည်း စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း ဖြစ်ရ၏။

ထိုနေ့က သူ့အဖေ တိုက်ပွဲ၌ ကျဆုံးသွားပြီဟု သိလိုက်ရသောအခါ သူ့အမေသည် ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးရှာသည်။ သည့်နောက်တော့ သူတို့လူမျိုး ထုံးစံအတိုင်း အမေသည် ဆံပင်ကို တိုသွားအောင် ဖြတ်ပစ်ရသည်။ ပြီးတော့ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးအား ဓားနှင့် မွန်းရသည်။ ထိုနေ့က အမေသည် ဓားနှင့်မွန်းထားသော ဒဏ်ရာများမှ သွေးထွက် လွန်သဖြင့် သတိလစ်ပြီး မေ့မြော၍ပင် သွားခဲ့သည်။

သူတို့မိသားစု တာဝန်ကတော့ မြင်းညှိုရှင်၏ ဦးလေး ဝတ်ရုံနက်၏ လက်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ မြင်းညှိုရှင်တို့ ကွန်မင်ချီများလိုက်နာရသော ရှေးအစဉ် အလာ ဓလေ့ထုံးစံအရ ဦးလေးဝတ်ရုံနက်သည် သူ့တွင် မယားတစ်ယောက် ရှိနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့အစ်ကို၏ ဇနီး မုဆိုးမကို သူ့မယားအဖြစ် သိမ်းပိုက်ခဲ့ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် မြင်းညှိုရှင်တို့ မောင်နှမသည် သူ့ဦးလေး၏ သားသမီးများ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ဤအဖြစ်မျိုးမှာ လူဆန်သော ကွန်မင်ချီလူမျိုးများကြားတွင် အမြဲတစေ ကြုံတွေ့ရ တတ်သော ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်ခုပေတည်း။

ညဉ့်အမှောင်ထု ကျရောက်လာသည်။ မြင်းညှိုရှင်သည် ထိုအမှောင်ထု အောက်ဝယ် နစ်လျက်ရှိ၏။ အထီးကျန်နိုင်လွန်းနေသဖြင့် ညှိုးငယ်စိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ် လာသည်။ သူသည် ကျွဲရေဝတ်ရုံကိုခြုံ၍ လဲလျောင်းနေရာမှ တိုက်ခတ်နေသော လေသံကို နားထောင်သည်။ ပြီးတော့ ကျိုင်းကောင်အော်သံများ။ လရောင်ရိပ်ကို

ခို၍ တေးဆိုနေကြသော ငှက်သံများ။ သူသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ပျော်ကြီးစားသည်။
မရ။ သူ့ဒူးမှ အနာမှာ ပြင်းထန်စွာ နာကျင် ကိုက်ခဲလျက်ရှိလေပြီ။

နောက်နေ့ မနက်ကျတော့ အရက်မတက်မီ သူ အိပ်ရာမှ နိုးသည်။ သူသည်
ဆေးတံတစ်ဆုံပြီးတစ်ဆုံ သောက်၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာနေသော နေမင်းမှပေးမည့်
တန်ခိုးသတ္တိများကို ရယူသည်။ သူ့ဒူးခေါင်းကတော့ တင်းမာနေပေပြီ။ ဟက်တက်ကွဲ
နေသော အနာမှာ အဆမတန် ရောင်ကောင်းလျက် ရှိလေပြီ။ သူ့ဘယ်ဘက်ခြေထောက်မှာ
ကောင်းစွာ မထောက်နိုင်တော့။

သူသည် အနာသက်သာအောင်လုပ်ဖို့ နည်းလမ်းရှာသည်။ ခြေထောင့်နင်း
ထောင့်နင်းဖြင့်ပင် အနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် လှည့်လည်သွားလာပြီး ဆေးမြစ်လေး
ဘာလေး ရလိုရငြား ရှာဖွေကြည့်သည်။ ကံအားလျော်စွာပင် အလွန်ဆူးများသော
သစ်တော်သီး အရိုင်းပင်တစ်ပင်တွေ့သည်။ သူ့လက်ကို ဆူးများမစူးအောင် သတိထား၍
သစ်တော်သီး တစ်လုံး၏ ထိပ်ပိုင်းကို ခွာယူလိုက်ပြီး အနာပေါ်အုံကာ ကျပ်စည်းထား
လိုက်လေ၏။

သူ့ပါးစပ်မှာ ရေငတ်လွန်း၍ ခြောက်သွေ့နေသည်။ ဆာလွန်းသဖြင့် သူ့
ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာလည်း နာလျက်ရှိသည်။ သူသည် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် သူ့စိတ်ကို
ဝိညာဉ်များအပေါ်၌ စူးစိုက်နေမိအောင် အားထုတ်ပြန်သည်။ နေ့တာမှာ ရှည်လွန်းလှရုံမျှ
မက ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် လွန်းလှပေသည်။ ဝိညာဉ်များ၏ အရိပ်အယောင်ကိုတော့
အစအနမျှပင် မမြင်ရသေး။

ညဉ့်အမှောင်ထုသည် နောက်တစ်ကြိမ် ကျရောက်လာပြန်သည်။ အထီးကျန်နိုင်
မှုကလည်း စိုးမိုးလာပြန်၏။ သူသည် သူ့ရွာဆီသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ သူ့စိတ်
အာရုံဝယ် သူ့မိသားစု၏ ရုပ်လွှာသည် ပေါ်လာသည်။

ယခုလို ညပိုင်းဆိုလျှင် သူ၏ 'ဦးလေး အဖေ'သည် သူ့အနီး၌ စုဝိုင်း၍
ထိုင်နေကြသော မိသားစုအား သူ၏စွန့်စားခန်းများကို ပုံပြင်သဖွယ် ပြောပြနေပေ
လိမ့်မည်။ အပေချီများအားဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် လှယက်ပျက်ဆီးခဲ့ကြပုံများ၊ လူဖြူ
စခန်းများကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကာ မြင်းနှင့်နွားများ လုယူခဲ့ကြပုံများ၊ ပြီးတော့
မိမိတို့လုယူလာခဲ့သည့် နွားများထဲမှ တချို့ကို မိမိတို့အမျိုးသမီးများအတွက် အခိုင်းအစေ
အဖြစ် သုံးဖို့ဟူသောရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မက္ကဆီကန် ကွန်မင်ချီရော့စ်များထံမှ သုံးပန်း
အမျိုးသမီးများနှင့်လဲလှယ်ယူခဲ့ကြပုံများစသည်စသည်များမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း
လှသည်။

သူသည် ဒုတိယညတွင်လည်း ဆေးတံသောက်ရင်း လဲလျောင်းရင်း အချိန်ကုန်
ပြန်၏။ ခြေထောက်မှ အနာကလည်း သူ့အား ဒုက္ခပေးလျက်ရှိသည်။ အနာပြင်းပြင်း
ထန်ထန် နာနေသည့်ကြားမှပင် ရေငတ်ခြင်းနှင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း ဒဏ်များ

ကြောင့် အားနည်းကာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် သူ့ခြေထောက်မှာ အဆမတန် ရောင်လျက် ရှိရုံမျှမက အပြင်းအထန် နာကျင်လျက်ရှိသဖြင့် လမ်းများများမလျှောက်နိုင်တော့ပေ။ လျှောက်ပြန်တော့လည်း ထော့ကျိုးထော့ကျိုးနှင့် ခြေလှမ်း အနည်းငယ်မျှသာ လှမ်းနိုင်သည်။ တစ်နေ့လုံး များချင်သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ မျက်စိများကလည်း ပြာနေသည်။ ဘာကိုပဲကြည့်ကြည့် မသဲမကွဲ မှုန်ဝါးဝါး။ ရေငတ်လွန်း၍ သူ့လျှာမှာ ရောင်လာသည်။ နတ်ဆရာက ဝိညာဉ်ကောင်း ဝိညာဉ်မြတ်များအားပင့်ရာ၌ သိဆိုဖို့ သင်ကြားပေးလိုက်သည့် သိချင်းများကိုပင် ပိသအောင် သိဆိုခြင်း မပြုနိုင်။ သူသည် ကျွဲရေဝတ်ရုံပေါ်၌ လဲလျောင်းကာအိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်နှင့်ပင် အချိန်ကုန်ရသည်။

ထိုညတွင် ပြင်းထန်သော မိုးခြိမ်းသံကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန်နိုးလာသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့စိတ်သည် မချမ်းမမြေ့ဖြစ်၏။ သူတို့ လူမျိုးများသည် မိုးသက် မှန်တိုင်းကို အလွန်ကြောက်သည်။ မိုးသက်မှန်တိုင်း အစွမ်းသတ္တိနှင့် အင်အားများသည် သူတို့ထိန်းသိမ်း ချုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်း မရှိသောအရာများ ဖြစ်သည်ဟူသော ယုံကြည် ချက်ကြောင့် ကြောက်လန့်ကြခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားစိတ်ကူး မနေတော့ဘဲ ပြန်၍ အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားလေသည်။

ထိုစဉ်အခိုက်မှာပင် သူ့နားထဲမှ သူ့နာမည်ကို ခေါ်သံကြားမိသည်ဟုထင်သည်။ အိပ်နေရာမှ အသာခေါင်းထောင်ပြီး နားစွင့်သည်။ အသံတော့မဖြစ်နိုင်။ အသံဖြစ်ဖို့ထက် သူ၏စိတ်အာရုံ ခံစားမှုတစ်ခု ဖြစ်ဖို့ကများသည်။ တစ်စုံတစ်ဦး သို့မဟုတ် တစ်စုံ တစ်ရာသည် သူ့စိတ်အာရုံနှင့် ထိတွေ့မိရန် အားထုတ်နေပြီထင်၏။

ရုတ်တရက် လက်လိုက်သည့် လျှပ်စီးရောင်အောက်ဝယ် သူထိုင်ခဲ့ရာ ကျောက်တုံး ကြီးပေါ်၌ ဝံပုလွေကြီးတစ်ကောင် ရပ်နေသည်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လိုက်ရသည်။ ဝံပုလွေကြီးမှာ သူ့တွေ့ခဲ့စဉ်ကထက် အဆများစွာကြီးသည်။ မိမိတို့ ကွန်မင်ချီ မိသားစုများ နေထိုင်သည့် တဲတစ်လုံးထက်ပင် ကြီးသည်။

ဝံပုလွေကြီးသည် သူ့ထံသို့ တရွေ့ရွေ့လာသည်။ သူ့မျက်လုံးများဆီသို့ စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်သည်။ 'ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ ညီ တစ်ယောက်လို ကူညီစောင့်ရှောက်ဖို့ လာတာ'ဟု ပြောနေသယောင်ရှိသည်။ ခွေးတစ်ကောင်က အနာကို လျှာနှင့်လျက်ပေး သကဲ့သို့ ဝံပုလွေကြီးက သူ့ခြေထောက်မှအနာကို လျှာနှင့်လျက်ပေးသည်။ အနာဆီမှ ဖြစ်ပေါ်နေသော နာကျင်မှုဝေဒနာသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျောက်စပြုလာလေသည်။

ထို့နောက် ဝံပုလွေကြီးသည် အဆင်တန်ဆာ မခြယ်သရသေးသောဒိုင်းကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ချိပြီး သုံးလေးကြိမ်မျှ ခါယမ်းကာ မြင်းညှိုရှင်၏ ရှေ့တည့်တည့်၌ ချထားသည်။ မြင်းညှိုရှင်သည် ဒိုင်းပေါ်၌ ထင်နေသော ဝံပုလွေခြေရာလေးခုကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရသည်။ ပထမနေ့က သဲပေါ်၌ ထင်နေသည့် ဝံပုလွေခြေရာမျိုး။

တစ်ခုတော့ ခြားနားမှုရှိ၏။ ယခုတွေ့မြင်ရသည့် ခြေရာများမှာ လတ်ဆတ်နီရဲသော သွေးရောင်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ မိုးကြိုးသွားပုံ။ ဒိုင်း၏ တစ်ဖက် အစွန်း၌ တပ်ဆင်ထားသည့် ငှက်မွေးငှက်တောင်များကလည်း ရောင်စုံဖြစ်သဖြင့် တဝင်းဝင်း တလက်လက်။ ဒိုင်း၏ အောက်ခြေတွင်မူ ကျွဲမြီးတစ်ချောင်း တန်းလန်း ချိတ်လျက်။

အရေးကြီးသော ကိစ္စမှန်သမျှတွင် သူလုပ်သည့်နည်းအတိုင်းလုပ်ဖို့ ဝံပုလွေကြီးက မြင်းညိုရှင်အားမှာသည်။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ မယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည့် အဆောင်ဆေးကိုလည်း ရလိမ့်မည်ဟု ပြောသည်။ ထို့နောက် ဝံပုလွေကြီးသည် ပေါ်လာစဉ်တုန်းကလိုပင် ပျတ်ခနဲ ပျောက်သွားလေသည်။

မြင်းညိုရှင် နိုးလာသောအခါ မိုးစင်စင် လင်းနေပေပြီ။ အေးမြသော မိုးစက် မိုးပေါက်များသည်သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ တစ်စက်ချင်း တစ်ပေါက်ချင်း ကျရောက်လျက်ရှိ၏။ အဖျားလည်းမရှိတော့။ ခြေထောက်မှာလည်း အရောင်လျော့နေသည်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်ခြင်းလည်း မရှိတော့။ ယမန်နေ့ညက မြင်ခဲ့သမျှကို အသေးစိတ် မှတ်မိသဖြင့် ဝမ်းသာရွှင်မြူးလျက် ရှိ၏။ မြင်ခဲ့ရသမျှသည် ကယောင်ကတမ်းမက်သည့် အိပ်မက်တော့ မဖြစ်နိုင်။ နိမိတ်ပြ အမြင်မျိုးသာ ဖြစ်ရမည်။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ ခြေရာလက်ရာများ ကျန်မကျန်ရှာသည်။ ခြေရာလက်ရာများမှာ ညက ရွာခဲ့သော မိုးရေနှင့်အတူမျောပါသွားခဲ့လေပြီ။

သူနှင့် ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့်အကွာရှိ ချုံတစ်ချုံအား၌ လဲကျနေသော ဒိုင်းကိုတော့ လှမ်းမြင်ရသည်။ ထောင့်နင်း ထောင့်နင်း ထသွားပြီး ဒိုင်းကို ကောက်ယူလိုက်၏။ သူသည် ဒိုင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရုံမျှဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားမိသည်။ သူ့ဒိုင်းပေါ်တွင် အနီရောင်ဝံပုလွေ ခြေရာများလည်းမရှိ။ မိုးကြိုးသွားပုံကိုလည်းမတွေ့။ ငှက်မွေးငှက်တောင်များကိုလည်း မမြင်။ ကျွဲမြီးချိတ်ထားဖို့ ဆိုတာတော့မလားဝေး။

ဖြည်းဖြည်းချင်း စဉ်းစားကြည့်တော့မှ အဖြစ်မှန်ကို သိမြင်နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။ ဝံပုလွေကြီးသည် သူ့ဒိုင်းပေါ်၌ ရုပ်ဝတ္ထုအသွင် လက္ခဏာများကို လက်တွေ့ ရေးခြယ်ပေးခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ သူ့ဒိုင်းပေါ်တွင် ထိုပုံထိုနည်းအတိုင်း ခြယ်သ၍ တန်ဆာဆင်ထားရမည်ဟု နိမိတ်လက္ခဏာများ ပြသွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူ၏အမြင်အာရုံတွင် ထင်လာသမျှကို အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြလျှင် မည်သူကမှ ယုံကြည်လက်ခံကြလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း မြင်းညိုရှင်နားလည်သည်။ တကယ့် ဝံပုလွေ အစစ် ရောက်လာခြင်းမဟုတ်နိုင်။ အဖျားကြောင့် ကယောင်ကတမ်းဖြစ်ကာ စိတ်စွဲပြီး မြင်ရခြင်းမျှသာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လည်းကောင်း၊ ဝံပုလွေက သူ့အနာကို လျှာနှင့်လျက်ပေး သွားသည်ဆိုခြင်းမှာလည်း ဖြစ်နိုင်စရာမရှိ။ သူ့အနာပေါ် မိုးစက် မိုးပေါက်များ ကျနေခြင်းကို စိတ်က စွဲလမ်းပြီး ဝံပုလွေလျှာနှင့် လျက်ပေးသည်ဟု

ထင်ခြင်းမျှသာဖြစ်မည်ဟု လည်းကောင်း တချို့ကပြောကြမည်မှာ မလွဲ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ့အဖြစ်ကို သူသာလျှင် ကောင်းစွာ နားလည်သည်။

ရုတ်တရက် သူ့မျက်လုံးများသည် ဒိုင်း၏တစ်ဖက်အစွန်း အမာဆုံးသော နေရာ တစ်လျှောက်တွင်ထင်နေသည့် ခြစ်ရာများအပေါ် စူးစိုက်သွားသည်။ ယခင်က ထိုခြစ်ရာများ လုံးဝမရှိ၊ ယခုမှ တွေ့ရခြင်း။ ထိုခြစ်ရာများသည် ဝံပုလွေတစ်ကောင်၏ သွားရာများပေတည်း။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။ ဝံပုလွေဝိညာဉ်သည် သူ့အတွက် အလွန် ထင်ရှားသော နိမိတ်လက္ခဏာ အမှတ်အသားတစ်ခုကို ထားခဲ့လေပြီ။

မိုးတိတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် တောင်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းသည်။ တောင်ခြေတွင် ဝံပုလွေများ သတ်ဖြတ် စားသောက်ထားသည့် ကျွဲဆိုးကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့သည်။ ဤကျွဲဆေးကောင်ထံမှ ဆေးဝါးများ ရနိုင်လိမ့်ဦးမည်ဟု သူ ထင်သည်။

မြင်းညိုရှင်သည် ကျွဲမြီးကိုဖြတ်၍ သူ့ဒိုင်းတွင် ကျကျနန အခိုင်အမာ ချည်ထားလိုက် သည်။ ထို့နောက် ကျွဲဆေးကောင်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ခွဲကြည့်သည်။ ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် ဆံပင် ချည်ထွေး အလုံးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ ဤဆံပင်ချည်ထွေး အလုံးသည် ဤကျွဲအသက်ရှင် နေစဉ်ကာလ တစ်လျှောက်လုံး သူ့ကိုယ်မွေးများကို လျှာနှင့်လျက်တိုင်း သူ့ပါးစပ်မှ တစ်ဆင့် ဝမ်းဗိုက်တွင်းသို့ မတော်တဆ ရောက်သွားကာ ထိုအမွေးများ ကြေညက်ပြီး အလုံးဖြစ်နေခြင်းပေတည်း။

မြင်းညိုရှင်တို့ ကွန်မင်ချီလူမျိုးများသည် ထိုကဲ့သို့သော ဆံပင်ချည်ထွေး အလုံးကို များစွာတန်ဖိုးထားကြသည်။ ဤဆံပင်ချည်ထွေးလုံးများသည် တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်လောက်အောင် အစွမ်းထက်သော ဆေးတစ်မျိုးဟုယုံကြည်ကြ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဤဆံပင်ချည်ထွေးများမှာလည်း ဝံပုလွေဝိညာဉ်များက သူ့အားပေးသည့် လက်ဆောင်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်ဟု မြင်းညိုရှင် အခိုင်အမာယုံကြည်သည်။

ဤဆံပင်ချည်ထွေးကို တရိတသေ သိမ်းထားဖို့ ဆေးအိတ်တစ်လုံးတော့ လိုပေလိမ့်မည်။ သူသည် ကျွဲဆေးကောင်မှအရေအနည်းငယ်ကို လှီးဖြတ်ယူပြီး အိတ် တစ်လုံးလုပ်ကာ ဆံပင်ချည်ထွေးကို ထည့်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ရွာဘက်သို့ ထော့ကျိုးထော့ကျိုးနှင့် လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

မြင်းညိုရှင်သည် အိမ်မှထွက်လာစဉ်တုန်းကတော့ သူ၏အနာဂတ်ဘဝ ခရီး အတွက် လမ်းညွှန်မှုတစ်ခုကိုလိုက်လံရှာဖွေနေသည့် နုနယ်ငယ်ရွယ်သေးသော လူငယ် တစ်ဦးဘဝ။ ယခု အပြန်ကျတော့သူ့ကံကြမ္မာအပေါ်တွင် ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်အဝ ရှိကာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်နေပြီဖြစ်သည့် လူကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်။ သူ့ရဖို့ မျှော်လင့် ထားခဲ့သည့် အရာကိုလည်း သူ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီ။ ထိုအရာကား 'ဝံပုလွေဆေး'ပေတည်း။

*

J

လေသံသမား၏ အသံသည် ဂျီဒီယွန်လက်စဘက်ထား၏ နားထဲသို့ ငှက်ဆိုးထိုးသံ သဖွယ် ပြေးဝင်လာသည်။ လေလံပစ်မည့် ပစ္စည်းတစ်ခု၏ အမည်ကို လူအများ ကြားလောက်အောင် သံကုန်ဟစ်၍ ကြေညာလိုက်ခြင်းပေတည်း။ ကြေညာလိုက်သော ပစ္စည်းသည် ဗိုလ်မှူးကြီးဟေးဝပ်သံ၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် အသက်များ ဖြစ်နေမလား။ သူတို့တစ်တွေသည် ဗိုလ်မှူးကြီး ဟေးဝပ်သံကို ရောင်းချနေကြပြီဟု လက်စဘက်တား၏ ရင်ထဲ၌ ခံစားနေရသည်။ အမှန်တော့ သူတို့လေလံတင်၍ ရောင်းချနေကြသည်မှာ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကိုတော့ ဟုတ်ဟန်မတူ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး၏အသက်ကို ရောင်းချ နေခြင်းဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဂျီဒီယွန်သည် သူငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝက အဖြစ်အပျက်များကို များများစားစားမမှတ်မိ။ သူ မှတ်မိသမျှမှာ သူငယ်စဉ်က မြင်မြင်သမျှကို ကြောက်လန့် နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူသည် ကြောက်လန့်စိတ်ဖြင့် သူ့မိခင်၏ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေရှာသောလက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားတတ်သည်။ ဤတစ်ခု ကိုတော့ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်မိနေသည်။ ဤအရာတစ်ခုမှ လွဲ၍ အခြားဘာကိုမှ ပြက်ပြက် ထင်ထင် မမှတ်မိတော့။

ယခုတော့လည်း သူ့အရပ်မောင်းမှာ ခြောက်ပေ ပြည့်ဖို့ လက်မ အနည်းငယ် မျှသာ လိုတော့သည်။ ဟေးဝပ်သံခြံရှိ အသန်စွမ်းဆုံးသော အလုပ်သမားများတွင် စာရင်းဝင် တစ်ဦးပင် ဖြစ်နေပြီ။

‘ကဲ ကဲ လယ်သမားကြီးများခင်ဗျား’

လေသံသမားက အိမ်ဖြူကြီးအောက် ဆင်ဝင်မျက်နှာစာရှေ့၌ရပ်နေသော လူနှစ်ရာ၏ ခေါင်းများပေါ်မှကျော်၍ အော်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အခု နွေရာသီသုံး လှည်းကြီးတစ်စီးကို လေလံ ပစ်ပါတော့မယ်၊ ဒေါ်လာနှစ်ဆယ် ဘယ်သူ့ ပေးနိုင်မလဲခင်ဗျား၊ ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်တည်းပါ၊ ဒေါ်လာအစိတ်

အထိ ပေးနိုင်သူများလည်း ရှိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်'

လေလံသမားသည် သူ့အသံကို တိုးချည်တစ်ခါ ကျယ်ချည်တစ်လှည့် လုပ်၍ အော်ဟစ်နေသည်။ ကြားရဖန် များလာတော့လည်း သူ့အော်သံမှာ စိတ်ဝင် စားစရာ မကောင်းတော့။ နားငြီးစရာပင် ဖြစ်လာသည်။ ဤအသံမျိုးသည် လူဝီစီး ယားနား မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသတစ်ဝိုက်၌ မကြာမကြာ ကြားရတတ်သော အသံမျိုး ဖြစ်သဖြင့် ရိုးနေပြီ။

လေလံသမား ရပ်နေသည့် ယာယီစင်မြင့်ဆားဝယ် ဝရန်တာမှ ဆွဲယူလာပြီး ချခင်းထားသော ကြိမ်ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ ထိုကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ အဘိုးကြီး ပေးဝပ်သ် ထိုင်နေသည်။ သူထိုင်နေပုံမှာ တောင့်တောင့်ရောင့်ရောင့်ကြီး ဖြစ်သည်။ သူ ခါးမတ်ထားပုံမှာ သေနတ်ယမ်းထိုးတံ တစ်ချောင်းသဖွယ် မာကျော တောင့်တင်းလွန်းလှသည်။ သူ၏ လက်နှစ်ဖက်သည် ကြိမ်နက်တစ်ချောင်းကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

ပေးဝပ်သ်ကတော့ လေလံသမား၏ တူထုသံများသည် သူ့အတွေး သူ့အသားများကို ခြောက်ခန်းသွားအောင် ပြုလုပ်လျက်ရှိသည်ဟုပင်ထင်၏။ သူ့အဖို့ တူထုသံတစ်ချက် ကျလာတိုင်း သူ့အရေအသား တစ်စကို ဆုတ်ဖြီယူသွားခြင်း ခံရသလို ဖြစ်နေသည်။ သူပိုင် လယ်မြေများနှင့် အိမ်ဖြူကြီးကတော့ စောစောစီးစီးပင် ကိစ္စဖြတ်သွားခဲ့၏။ ထိုပစ္စည်းများကို နယ်မြေအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က အစိုးရ ဘဏ္ဍာတော် အဖြစ်သိမ်းယူသွားပြီဖြစ်ပြီး နောက်ထပ် လေလံပစ်ပြီးသော ပစ္စည်းများမှာ လူမည်း ကျွန်များအတွက် ဆောက်လုပ်ပေးထားသည့် အိမ်များ၊ ပစ္စည်းဝိုင်းဒေါင်များ၊ စနစ်တကျ မွေးမြူထားသော မျိုးကောင်းမျိုးသန့် မြင်းများ၊ သစ်သီးခြံနှင့် နွေဦးပေါက်တွင် အပွင့်များပွင့်ရန် အားယူစပြုနေပြီဖြစ်သော ဝါခင်းများ၊ မကြာခင်မှာပင် ဤလူစုသည် ယခု သူ ဖင်ထိုင်ထားသည့် ကြိမ်ကုလားထိုင်ကိုပါ ရောင်းချကြတော့မည်ဖြစ်၏။

အန်တီ အယ်လာနှင့် အခြားကျွန်အလုပ်သမားများသည် ရေညှိများ ထူထပ်စွာ တက်နေသည့် ဝက်သစ်ချပင် အောက်မှရပ်၍ လေလံပွဲကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေကြသည်။

'ဒီလူတွေဟာ မြောက်ပိုင်းပြည်နယ်တွေဘက်က ရောက်လာတဲ့ ကိုယ်ကျိုးရှာ သမား တွေကွဲ့၊ သိလား။ နည်းနည်းမှ တန်ဖိုးရှိတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကြိုက်တဲ့ မြေကိုတွေ့ရင် တစ်ခါတည်းအခွန်တွေ တိုးကောက်တော့တာပဲ။ အခွန်တော်က သိပ်များတော့ ဘယ်သူမှ ပြေလည်အောင် မပေးနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ဒီနည်းနဲ့ပဲ ဗိုလ်မှူးကြီး ဂေးဝပ်သ်ရဲ့ မြေလည်း သေချာပေါက် သူတို့လက်ထဲ ရောက်သွားရမှာပဲ'

အန်တီ အယ်လာက ဂျီဒီယွန်အား လွန်ခဲ့သော ညများက ဒေါသတကြီးနှင့် ပြောပြခဲ့သည်။

ဂျီဒီယွန်သည် သူ့ဖခင်သဖွယ် ချစ်ခင်အားကိုးနေရသော သူ့သခင်အား

စူးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ သူ့သခင်၏ ဆံပင်များမှာ တစ်ခေါင်လုံးပွေးပွေးလှုပ်မျှ ဖြူနေပေပြီ။ သူ့သခင်၏ တည်ငြိမ်မာကျောလှသော မျက်လုံးပြာကြီးများနောက်ဝယ် အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် များပြားလှသော မျက်ရည်စများ ရှိနေသည်ဟု သူ့စိတ်အာရုံက သိနေသည်။ သို့သော်လည်း ထိုမျက်ရည်များကို မည်သူမှ မြင်ကြရမည် မဟုတ်ပေ။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဟေးဝပ်သံသည် သူ့ခန်းသည် ပိုင်ဆိုင်သော ကြွေထည်ပစ္စည်းများနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများ လေလံတင် ရောင်းချပြီးသည်အထိ ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်ထိုင်ရာမှ ထကာ သူ့အိမ်ဘက်ဆီသို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးဖြင့် လျှောက်သွားလေ၏။

ဂျီဒီယွန်သည် သူ့သခင်အား မိအောင်အပြေးလိုက်သည်။

‘ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်ဗျား’

ဟေးဝပ်သံက ခေါ်သံကြောင့် ရပ်နေလိုက်သော်လည်း နောက်ကိုတော့ ပြန်လှည့် မကြည့်ချေ။ သူ့နောက်မှ လိုက်လာသော ဂျီဒီယွန် သူ့ကို ကျော်သွားပြီး သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လာသည်အထိ စောင့်နေသည်။

ဂျီဒီယွန်က ‘သခင် ကျွန်တော့်ကို ထွေထွေထူးထူး ခိုင်းစရာများ ရှိမလားလို့’ ဟု ပြောသည်။

သူ မှတ်မိသလောက်ဆိုလျှင် နောက် နောက်တုန်းကလည်း သူ့သခင်အား ဤမေးခွန်းမျိုး အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မေးခဲ့ဖူးသည်။ အမှန်တော့ သူ့သခင်ဟေးဝပ်သံ သည် လူတစ်မျိုး။ သူ့လက်အောက်ရှိ ကျွန်အလုပ်သမားများအား သူတို့ဘာသာ သူတို့စဉ်းစားကြဆဲပြီး လုပ်ကိုင်သွားတတ်အောင် အားပေးသမှု ပြုတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ပြည်တွင်းစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားသည့်နောက်ပိုင်းတွင်လည်း သူ့သခင်သည် ကျွန်များကို အလုပ်သမားများအဖြစ် လုပ်ခကြေးငွေ ထိုက်တန်သလောက် ပေး၍ ငှားရမ်းအသုံးပြုခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီးက မျက်တောင်များကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်သည်။

‘အလုပ် ဟုတ်လား၊ ဖြစ်ရလေကွာ၊ ငါ မင်းကို အလုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အခြေ အနေမျိုး မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့အသိ မင်းခေါင်းထဲ မရောက်သေးဘူးလား’

သူ့အသံမှာ စိတ်ထိခိုက်လွန်း၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသည့် အသံမျိုး။

ဂျီဒီယွန်၏ နှုတ်မှ ‘ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျား’ ဟု ရေရွတ် လိုက်မိ သည်။

ဟေးဝပ်သံက စောစောကထက် ပို၍ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော လေသံဖြင့် စကားထပ် ပြောသည်။

‘ငါ့အနေနဲ့ အခုလို တိုတိုပြတ်ပြတ်ကြီး ပြောဖို့မသင့်ဘူး ဂျီဒီယွန်၊

မင်းလာမေးတာက ငါ့အတွက် တစ်ခုခု လုပ်ပေးချင်လို့ စေတနာနဲ့ မေးတာပဲ၊ ဒါကို ငါ နားလည်ပါတယ်’

ဗိုလ်မှူးကြီးသည်သူ့ဖခင် ဆောက်သွားခဲ့သော အိမ်ကြီးဆီသို့ အင်းသား စိုက်ကြည့် နေပြန်သည်။

‘ဟို လောဘကောင်တွေအားလုံး သူတို့ တိုက်ခိုက်လုယက်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သယ်ပြီး ပြန်သွားကြတဲ့ အချိန်ကျရင် ငါ့ရထားကို မြင်းတပ်ပြီး အိမ်ဘက်မောင်း ယူလာခဲ့ဖို့ ဂျင်ဘိုကို ပြောထားလိုက်၊ ပြီးတော့ အလုပ်သမား လူဟောင်းကြီးတွေကို ငါ့ဆီခေါ်ခဲ့၊ ငါ ဒီနေရာက ထွက်မသွားခင် သူတို့ကို နှုတ်ဆက်စကားနည်းနည်းလောက် ပြောခဲ့ချင်တယ်’

‘ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်မှူးကြီး’

ဂျီဒီယွန်က ဘေးသို့ ဖယ်၍ ရပ်လိုက်ပြီး အိမ်ဘက်သို့ ခြေလှမ်းခပ်ကျကျ လှမ်း၍ လျှောက်သွားနေသော အဘိုးကြီးအား မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှပင် မြင်းစောင်းများ ရှိရာသို့ သွား၍ ဂျင်ဘိုနှင့်တွေ့သည်။

ဂျင်ဘိုမှာ လက်ရွေးစင်မွေးထားသောမြင်းများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ အတွက် ဗိုလ်မှူးကြီး ဟေးဝပ်သံ တာဝန် ပေးထားသည့် လူယုံတော် မြင်းထိန်းပေတည်း။

ဂျင်ဘိုသည် မြင်းစောင်းများအတွင်း၌ မြင်းများနှင့်အတူ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် ဘာသာစကားနှစ်မျိုးကို ကောင်းစွာပြောနိုင်သူဖြစ်၏။ သူပြောတတ်သော ဘာသာစကားနှစ်မျိုးတွင်တစ်မျိုးမှာ အင်္ဂလိပ်စကားဖြစ်၍ ဒုတိယ တစ်မျိုးမှာ မြင်းစကား ဖြစ်ပါသည်ဟု ဂျင်ဘိုက ရယ်ကာမောကာနှင့် ပြောတတ် လေသည်။

သူနှင့် ဂျီဒီယွန်တို့မှာ ကလေးဘဝကတည်းက အတူတူ လက်တွဲ၍ကြီးပြင်း လာရသူများ ဖြစ်သည်။ ယခုအရွယ် ရောက်လာပြန်တော့လည်း ကျွန်အိမ်တန်း ဘက်ရှိ လူပျိုခန်း တစ်ခန်းတွင် နှစ်ဦးတွဲ၍ နေကြလေသည်။

ဂျီဒီယွန်က သူ့သခင်၏ အမိန့်ကို ပြောပြသောအခါ ဂျင်ဘိုက ခေါင်းညိတ် သည်။

‘ငါ ဒီကနေ့မနက်ပဲ မြင်းရထားကို ဆပ်ပြာတွေ ဘာတွေ တိုက်ပြီး ကျကျနန ဆေးကြောထားတယ်၊ တန်ဆာပလာတွေကိုလည်း ပြောင်လက်နေအောင် ဆီနဲ့ တိုက်ချွတ် ထားတယ်၊ တို့သခင် ဗိုလ်မှူးကြီးအနေနဲ့ ဒီမြေပေါ်က အပြီးအပိုင် ထွက်ရတဲ့နေ့မှာ ထည်ထည်ဝါဝါ ခံခဲ့ညားညားနဲ့ သိက္ခာရှိရှိထွက်ချင်မှာပဲဆိုတာ ငါသဘောပေါက်ပါ ဘယ်ကွ’

ဂျီဒီယွန်သည် သူ့သခင်၏ လက်သုံးတော်မြင်းနီကြီး အပါးသို့ သွားပြီး လည်ပင်းကို တယုတယ ပွတ်သပ်ပေးရင်း ရောက်တတ်ရာရာများကို တွေးနေမိလေ

သည်။ ပြည်တွင်းစစ်ကြီး ပြီးဆုံး၍ ကျွန်များ၏ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ကြေညာချိန်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ဟေးဝပ်သံထံမှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားရန် သူ စဉ်းစားခဲ့ဖူး၏။ ဥပဒေကလည်း ကျွန်များကိုထိုကဲ့သို့ မိမိဆန္ဒအလျောက် ထွက်ခွာသွားနိုင်ခွင့် ပေးထားသည်။

သို့သော်လည်း ဂျီဒီယွန်မှာ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဤစိုက်ပျိုးခြံတွင်း၌ ကြီးပြင်း လာရသူဖြစ်ရာ ခြေမြေ အကြောင်းမှလွဲ၍ အပြင်လောကအကြောင်းကို သိပ်ပြီး သိသူမဟုတ်။ သူ သိသမျှမှာလည်း မတောက်တစ်ခေါက်မျှသာဖြစ်၏။ အမှန်တော့ ဤခြံထဲ၌ နေ၍ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရသည့် သူ့ဘဝမှာ လွယ်ကူလှသည် မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ ဤမြေကို စွန့်ခွာပြီး အပြင်လောကအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ ပါမူ ဤခြံမြေပေါ်၌ နေရသည့် ဘဝမျိုးနှင့် သိပ် ကွာခြားလိမ့်မည်ဟု သူမထင်ပေ။ ဤသို့ဖြင့် သူသည်ဟေးဝပ်သံ၏ ခြေမြေပေါ်မှာပင် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

‘ငါတော့ ရှေ့ရေးအတွက် စိတ်ပူတယ် ဂျင်ဘို’ဟု ဂျီဒီယွန်က ပြောသည်။

‘ငါတို့အတွက် နေရာ ဒီတစ်နေရာတည်းရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး ဂျင်ရာ၊ ပူမနေစမ်းပါနဲ့ တခြားစိုက်ပျိုးခြံတွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်’

‘အဲဒီ နေရာတွေက တို့အိမ်မှ မဟုတ်တာကွာ’

‘အိုကွာ ရောက်သွားလို့ နေသားကျသွားပြန်တော့လည်း ကိုယ့်အိမ်လို ဖြစ်လာမှာပေါ့’

ဂျင်ဘို မြင်းရထား သွားပို့ချိန်တွင် နေမင်းသည် အိမ်ကြီး၏ နောက်ကွယ်သို့ နိမ့်ဆင်းလျောကျလျက်နေပြီဖြစ်၏။ ဂျီဒီယွန်က အဘိုးကြီး၏ ပစ္စည်းများနှင့် သေတ္တာ များကို သယ်ယူ၍ မြင်းရထားပေါ် တင်ပေးသည်။ အန်တီအယ်လာ၏ သေတ္တာအချို့ လည်းပါသည်။ အန်တီအယ်လာသည်ဗိုလ်မှူးကြီး၏ ထမင်းချက်အဖြစ်နှင့် လိုက်ပါ သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်မှာသူများဝမ်းဗိုက်တွေနှင့် မတူ၊ အထိမခံ ရွှေပန်းကန်လို နုနယ်လွန်းလှ၏။ သူ့စိတ်ကြိုက် အစာမဟုတ်လျှင် သူ့ဝမ်းနှင့် မတည့်လျှင်စား၍မရ။ အန်တီ အယ်လာတစ်ဦးသာလျှင် သူ့ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် ချက်ပြုတ်ပေးနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အန်တီအယ်လာအား သူနှင့် တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ဘာတန်ရော့ရှိ သမီးနှင့် သမက်ထံ သွားရောက်နေတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဝရန်တာသို့ ထွက်လာသောအခါ လူမည်း အမျိုးသား အမျိုးသမီး များက တရိုတသေ ဆီးကြို နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဟေးဝပ်သံ၏ ဝမ်းနည်းဆွေးမြည်သော အကြည့်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်ယောက်မျက်နှာပေါ်မှ အခြားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာသို့ ကူးပြောင်း ရောက်ရှိသွားနေသည်။

‘မိတ်ဆွေတို့’

သူ့နှုတ်မှ ထွက်လာသည့်အသံမှာ ပီပီပြင်ပြင် မရှိလှ။ အားတင်း၍ ညှစ်ထုတ်လိုက်ရ သည့်အသံ။

‘ဒီမြေရဲ့ ပိုင်ရှင်အသစ်တွေ မနက်ဖြန် ရောက်လာကြတော့မယ်၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ကတော့ ဒီမှာရှိနေတဲ့ အလုပ်သမားအားလုံးကိုဆက်ပြီး ငှားသွားဖို့သူတို့ကို မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က မငှားနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းကြတယ်။ သူတို့က အလုပ်သမားတွေ အနေနဲ့ အလုပ်ရှင်အသစ်ဖြစ်တဲ့ သူတို့အပေါ် သစ္စာရှိရမယ့်အစား သခင်ဟောင်းဖြစ်တဲ့ ကျုပ်အပေါ်မှာပဲ ဆက်ပြီးသစ္စာရှိနေကြမှာ ကြောက်တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်။ ကျုပ် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် သူတို့ အဲသလို တွေးတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ကျုပ် သိပ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာသွားတယ်။ ကျုပ် ဝမ်းနည်းတာ တစ်ခုက အခြားမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့က ဆက်မငှားတော့ဘူးဆိုရင် မင်းတို့မှာ ကသိလင်တ ဖြစ်ပြီး အခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မယ့် ကိစ္စပဲ။ မင်းတို့အားလုံးဟာ ကျုပ်ကို ကောင်းကောင်းကူညီ ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အဘွားကြီး မသေခင်ကလည်း အဘွားကြီးကို မင်းတို့ စိတ်ချမ်းသာမှုရှိအောင် ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ကြပါတယ်’

သူ့အသံသည် တိမ်ဝင်သွားသည်။ သူသည် တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ ထိန်းသည်။

‘ကျုပ် အနေနဲ့ မင်းတို့အားလုံးကို အကောင်းဆုံးနဲ့ အဆင့်အတန်းအမြင့်ဆုံး ဖြစ်အောင် ထားချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိခဲ့ပါတယ်’

ဗိုလ်မှူးကြီး လက်တွင်းဝယ် စာအိတ်များအပြည့်အသိပ် ထည့်ထားသော သေတ္တာငယ်တစ်လုံး ပါလာသည်။ သူသည် ဝရန်တာမှ ဆင်းလာပြီး လူတိုင်းအား စာအိတ်တစ်လုံးစီ လိုက်ဝေပေးသည်။

‘မင်းတို့က ကျုပ်အတွက် အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးတာကိုလည်း ကျုပ်ရချင် ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတိုင်းပြည်ဟာသေနတ်အစား ဖောင်တိန်ကိုင်ပြီး ခိုးနေတဲ့ သူခိုးတွေလက်ထဲ ရောက်သွားပြီ၊ လုပ်လို့ကိုင်လို့ ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေတော့ဘူး။ အခု လောလောဆယ် မင်းတို့အတွက် ကျုပ် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အကောင်းဆုံးအလုပ်ကတော့ မင်းတို့ကို ဒေါ်လာနည်းနည်းစီ ဝေငှပေးခဲ့ဖို့ပဲ။ ကျုပ်ထွက်သွားပြီဆိုရင်တော့ အိမ်ထဲဝင်ပြီး မင်တို့ယူချင်တာတွေ ယူကြပေတော့၊ ဘာမှ ချန်မထားခဲ့ကြနဲ့။ ကျုပ်ကတော့ အပုပ်အသိုး လိုက်စားနေတဲ့ အကောင်တွေအတွက် အိမ်ထဲမှာ အုတ်နံရံကလွဲပြီး ဘာပစ္စည်းမှ ထားမပစ်ခဲ့ချင်ဘူး။ အခုအချိန်ထိ ကျုပ်မှာသာ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ သန်စွမ်းမှုမျိုး ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် ဟောဒီ နေရာကို မီးနဲ့ရှို့ပြီး ပြာပုံဖြစ်သွားအောင် လုပ်ခဲ့မိမှာပဲ’

ထို့နောက် ဂျီဒီယွန်က သူ့အား မြင်းရထားဆီသို့ ပို့ပေးသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးက မှာလေသည်။

‘ဒီမှာ ဂျီဒီယွန်၊ မင်းဘယ်ကိုသွားသွား ဂျင်ဘိုနဲ့ မခွဲနဲ့၊ သူဟာ လူကောင်းလေး တစ်ယောက်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မျက်ခြေညမပြတ် စောင့်ကြည့်ပေးဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်’ ဂျီဒီယွန်က ခေါင်းညိတ်သည်။

‘သခင်မှာတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ’

‘ပြီးတော့ မင်းကိုယ်မင်းလည်းဂရုစိုက်၊ မင်းလည်း လူကောင်းလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ ခေါင်းမာချင်တဲ့ ဉာဉ်ကလေးရှိတယ်၊ အဲဒီ ဉာဉ်ကလေးကြောင့် စကား မပြောဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်နေရမယ့် အချိန်မျိုးမှာ မင်းက စကား ထပြောတတ်တယ်၊ မင်းအကြောင်း မသိတဲ့လူတွေနဲ့ကျတော့ မင်းကို သည်းခံ ခွင့်လွှတ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကျွန်တော် သတိထားပြီး ပြုပြင်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ’

ဗိုလ်မှူးကြီး ဟေးဝပ်သံ၏ မြင်းရထားထွက်သွားမှပင် ဂျီဒီယွန်နှင့် ဂျင်ဘိုတို့သည် သူတို့၏ တဲငယ်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ဂျီဒီယွန်မှာ ထိုည တစ်ညလုံးကောင်းစွာ မအိပ်နိုင်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျ သူ ဘာလုပ်ရပါ့ ဟူသော အတွေးဖြင့် သောက၏ ပိစိးမှုဒဏ်ကို ခံနေရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် နေထွက်တွင် လူမည်းအားလုံး ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် ကောဖီဖျော်သူက ဖျော်၍ မုန့်လုပ်သူက လုပ်ကာ စားကြ သောက်ကြသေးသည်။ စားသောက်ပြီးမှပင် နှစ်ယောက်သား သူတို့ပိုင် ပစ္စည်းကလေးများကို သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုးကာ တဲငယ်ကို စွန့်ခွာခဲ့ကြသည်။

ခြေကြီး၏အပြင်သို့မရောက်မီ နှစ်ယောက်သား ဟေးဝပ်သံ၏အိမ်ကြီးကို နောက်ဆုံး ကြည့်ခြင်းအနေဖြင့် ရပ်ကြည့်နေမိကြလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် မြင်းရထား တစ်စီးဝင်လာပြီး သူတို့ရှေ့တွင် ရပ်သည်။ မြင်းရထားထဲတွင် ပါလာသည့် လူဖြူ နှစ်ယောက်အနက် အရပ် ရှည်ရှည်လူဖြူက ‘ဟေ့ ကောင်လေးတွေ၊ မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဘာတွေ လစ်လာသလဲ’ဟု မေးသည်။

ဂျီဒီယွန်က အဖြေပေးသည်။

‘ဘာမှ မလစ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတွေပါ’

တစ်ဖက်က ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံမှာ အာဏာပြလိုသည့်အသံ။

‘မင်းတို့လက်ထဲက ပစ္စည်းတွေအားလုံး မြေကြီးပေါ်ချပြီး ပွင့်ပြစမ်း’

ဂျီဒီယွန်နှင့် ဂျင်ဘိုတို့သည် ခိုင်းသည့်အတိုင်း မလုပ်ဘဲ တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်း ဖြစ်နေ ကြသည်။ လူဖြူ၏လက်ထဲမှ မြင်းရိုက်ကျာပွတ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ လက်မောင်းများ ပေါ်သို့ ရွမ်းခဲနဲကျလာသည်။

‘ငါက လုပ်ဆို ချက်ချင်းလုပ်မှ ကြိုက်တယ်ကွ နားလည်လား၊ မြန်မြန်လုပ်စမ်း’

ကျန် လူဖြူတစ်ဦးကား သူတို့အား ပစ္စတိုသေနတ်နှင့် ချိန်ထားသည်။
ဂျီဒီယွန်၏ နှလုံးခုန်သံမှာ တဒိန်းဒိန်းမြည်လျက်ရှိ၏။ ဤအသက်အရွယ် ရောက်နေပြီ
ဖြစ်သော်လည်း ဂျီဒီယွန်မှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်က သေနတ်နှင့်
ချိန်းထားခြင်းကို မခံခဲ့ရပူးပေ။ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် သေနတ်နှင့်
အချိန်ခံရခြင်း ဖြစ်၍ များစွာ စိတ်လှုပ်ရှားရ၏။

သူသည် သူ့ပစ္စည်းကလေးများ ထည့်ထားသော လွယ်အိတ်ကို မြေပေါ်သို့
ပစ်ချ လိုက်သည်။ ဂျင်ဘိုကမူ စောင်နှင့်ပတ်၍ လိပ်ထည့်ထားသော သူ့ပစ္စည်းများကို
ဖြေပြသည်။

လူဖြူများကတော့ ဤမျှနှင့် မကျေနပ်။ အရပ်ရှည်ရှည် လူဖြူက 'မင်းတို့
အကျိုးအိတ်တွေထဲ ဘာတွေပါသလဲ ပြစမ်း'ဟု ဆိုပြန်သည်။

ဂျီဒီယွန်က ခိုင်းသည့်အတိုင်း ချက်ချင်းလုပ်သည်ဆိုသော်လည်း ဟေးဝပ်သံ
စာအိတ်နှင့်ထည့်ပေးခဲ့သော ငါးဒေါ်လာ ရွှေပြားနှင့် သူ့ကိုယ်ပိုင်ငွေစာချို့ကိုမူ
သူ့လက်နှင့် ဆုပ်၍ ဝှက်ထားသည်။

'မင်း လက်ထဲက ပိုက်ဆံတွေ ပြစမ်း'

'ဒါ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံပါ'ဟု ဂျီဒီယွန်က ပြောသည်။ 'ဒီငွေက ဗိုလ်မှူးကြီး
ဟေးဝပ်သံက ပေးသွားတဲ့ ငွေပါခင်ဗျာ'

အရပ်ပုပု လူဖြူက ဂျီဒီယွန်အား သူ့ပစ္စတိုနှင့် တည့်တည့်ကြီး ချိန်ထားသည်။

'မင်းလက်ထဲက ငွေ ငါ့ကို မပေးရင် ငါက မင်းကို ဒါပေးရလိမ့်မယ်'

ဂျီဒီယွန်သည် တုံ့ဆိုင်း မနေတော့ဘဲ သူ့လက်ထဲမှ ငွေများကို လွှတ်ပေး
လိုက်သည်။ ဂျင်ဘိုကတော့ ရုတ်တရက် ထုတ်မပေးချေ။ အရပ်ရှည်ရှည်လူသည်
ဂျင်ဘို၏ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်အထိ ဂျင်ဘို၏လက်မောင်းများနှင့်
ခေါင်းကို ကျာပွတ်နှင့် မရပ်မနား ရိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျင်ဘို၏ လက်ထဲမှ
ငွေများကိုလှမ်း၍ လုယူလိုက်ပြီး 'ဒီမြေပိုင်ရှင်ဟာ ငါပဲ၊ မင်းတို့ကို ဒီမြေပေါ်မှာ
ထပ်မတွေ့ချင်ဘူး၊ နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် တွေ့တဲ့နေရာမှာ သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်မယ်၊
နားလည်လား'ဟု ပြောလေသည်။

လူဖြူများသည် ဂျီဒီယွန်နှင့် ဂျင်ဘိုတို့ထံမှ အဖြေကို မစောင့်တော့ဘဲ
မြင်းရထားကို မြင်းစောင်းများဆီသို့ မောင်းထွက်သွားသည်။

ဂျင်ဘိုမှာ မြေပေါ်တွင် ထိုင်၍ ငိုကြွေးဆဲ။ ဂျီဒီယွန်ကတော့ သူ့လက်သီး
နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။ ဤလူဖြူနှစ်ယောက်ကို ပြန်၍
ခုခံလို၏။ သို့သော်လည်း မည်ကဲ့သို့ ခုခံရမည်ကို မသိချေ။ သူသည် အိမ်ကြီးဆီသို့
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဤအိမ်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးဟေးဝပ်သံသာ ဆက်၍
ရှိနေလျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်း။ အဘိုးကြီးသာ ရှိမည်ဆိုပါမူ ဤလူဖြူနှစ်ဦးအား

မည်သို့တိုက်ခိုက်ရမည်ကို သိပေလိမ့်မည်။

အိမ်...အိမ်...။

သူ့ခေါင်းထဲသို့ စိတ်ကူးတစ်ခု ပျက်ခဲနေလောသဖြင့် ထိတ်လန့်တကြားပင် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟေ့ ဂျင်ဘို၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ပြောသွားတာ မင်း မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ သူ့မှာ လူငယ်တစ်ဦးရဲ့ အင်အားမျိုးသာရှိနေသေးရင် ဒီနေရာကို မီးနဲ့ရှို့ပြီး ပြာပုံဖြစ်အောင် လုပ်ပစ်ခဲ့မှာပဲဆိုတဲ့ စကားလေ၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ တို့နှစ်ယောက်ဟာ လူငယ်တွေ မဟုတ်လား’

ဂျင်ဘို၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးတူးပြဲတဲဖြစ်သွားသည်။

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ’

ဂျီဒီယွန်၏ ခေါင်းထဲသို့အသိတစ်ခု ပျက်ခဲနေလောသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဟေးဝပ်သံသည် မှန်အိမ်များ ဆီကုန်လျှင် ဆီထပ်ဖြည့်ဖို့အတွက် လောင်စာဆီ တစ်စည်ကို အစဉ်အမြဲ သိုလှောင်ထားတတ်သည်။ ထိုစည်ကို အိမ်နောက်ပေးအဖိတ် ထဲ၌ထားသည်။ အကယ်၍ ထိုစည်ယခုအထိ ရှိနေသေးလျှင်...။

‘နောက်ပေး အဖိတ်ထဲမှာ လောင်စာဆီတစ်စည်ရှိတယ်၊ အဲဒီဘက်ကို တိုသွားကြရအောင်’

ဂျီဒီယွန်နှင့် ဂျင်ဘိုတို့သည် မြင်းစောင်းများဘက် ရောက်နေသော လူဖြူ နှစ်ယောက်၏ အရိပ်အခြည်ကို သတိကြီးစွာထား၍ လှမ်းမျှော်အကဲခတ်ကာ အိမ် နောက်ပေးဘက်သို့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး သွားကြသည်။ ဆီစည်ကတော့ အသင့်ရှိနေ၏။

နှစ်ယောက်သား ဆီစည်ကို ကပျာကယာမပြီး အိမ်တွင်းဘက်ရှိ မီးဖိုခန်းဆီသို့ သယ်ယူကြသည်။ မီးဖိုထဲအရောက်တွင် စည်ကို ကြမ်းပေါ်သို့ချလိုက်ပြီး ဂျီဒီယွန်က စည်အဆိုကို ခြေနှင့်ကန်၍ ဖွင့်သည်။ အဆိုပွင့်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စည်ထဲမှ ဆီများသည် ထွက်အန်၍ ကျလာလေ၏။

နှစ်ယောက်သား စည်ကို ပြန်မပြီး မြေညီထပ် အခန်းများကို လျှောက်ဖျန်း ကြသည်။ ထို့နောက် မီးဖိုခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြပြန်သည်။ သံမီးဖိုထဲရှိ ကျောက်မီး သွေးတုံးများမှာ ယခုအချိန်အထိ မီးတရဲရဲ။

ဂျီဒီယွန်က ဂေါ်ပြားငယ် တစ်ခုနှင့် ကျောက်မီးသွေး အနည်းငယ် ကော်ယူ လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်တစ်လျှောက် အိုင်ထွန်းနေသော လောင်စာဆီအိုင်ပေါ်သို့ လောင်းချ လိုက်၏။ ဆီနှင့်မီး ထိတွေ့မိသည်ဆိုလျှင်ပင် မီးတောက်မီးလျှံများ ဟုန်းခဲထလာပြီး ဆီစက်ကျရာ ကြမ်းပြင်တစ်လျှောက် မီးညွှန်များ ဖြာထွက်သွားလေသည်။

လူနှစ်ယောက်သည် ကြောက်လန့်တကြား နောက်ပေးတံခါးမှ အပြေးအလွှား ထွက်ကြသည်။ တံခါးဝ အနီး၌ ချထားသည့် သူတို့ပစ္စည်းများကို ကောက်ယူခဲ့ဖို့တော့

မပေကြချေ။ နှစ်ယောက်သား စားကျက်မြေအပြင်ဘက် ရောက်သည်အထိ မရပ်မနား ကဆုန်စိုင်း၍ ပြေးကြလေသည်။ စားကျက်မြေ၏ အပြင်သို့ ရောက်ခါမှပင် နှစ်ဦးသား အသက်ရှူဖို့ သတိရကြ၏။ အိမ်ဆီမှ မည်းနက်သော မီးခိုးလုံးကြီးများ သည်သစ်ပင်ထိပ်များ များ၏အထက်သို့ တလိပ်လိပ်တက်လျက် ရှိနေလေပြီ။

အသက်ကို ပြင်းထန်စွာ ရှူနေရသည့်ကြားမှပင်ဂျင်ဘိုသည် ပြုံးဖြဲဖြဲ လုပ်နေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း 'ငါတို့သူ့အတွက် ဘာလုပ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာများ ဗိုလ်မှူးကြီး သိသွားရင် ဗယ်လောက် ဂုဏ်ယူလိုက်မလဲနော်' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဂျီဒီယွန်ကတော့ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ပြီးတော့ ကြေကွဲခြင်းစသော စိတ်ခံစားမှုများဖြင့် မီးခိုးလုံးများကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ နှုတ်မှလည်း ရေရွတ် လိုက်၏။

'အခု ငါတို့ လုပ်ခဲ့တာ သူ့အတွက်တင် မဟုတ်ဘူး ဂျင်ဘို၊ တို့အတွက် လည်းပါတယ်'

ဟေးဝပ်သ် စိုက်ပျိုးခြံကို ဝယ်ယူခဲ့ကြသော ပိုင်ရှင်အသစ်များက သူတို့နောက်မှ ခြေရာကောက်၍ လိုက်လံဖမ်းဆီးမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ဂျီဒီယွန်နှင့် ဂျင်ဘိုတို့သည် သွားရိုးသွားစဉ်လမ်းများအတိုင်း မလိုက်ဘဲ လူသုံးမများသည့် တောလမ်းခရီးများကိုသာ သုံးကြသည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက် စိုက်ပျိုးခြံကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်သွားကြ ရ၏။ ထိုခြံကြီးမှာ သူတို့ဘဝ အစပြုခဲ့ရာ ဟေးဝပ်သ် စိုက်ပျိုးခြံနှင့် မခြားနား။ သို့သော်လည်း သူတို့နှင့် ဆုံမိသမျှ လူများမှာ မျက်နှာသိများ မဟုတ်။ လူစိမ်းများချည်း ဖြစ်နေသည်။

အလုပ်ကလေး တစ်ခုခု ရလိုရငြား စုံစမ်းပြန်တော့လည်း အလုပ်ပေးမည့်သူ တစ်ဦးမျှမရှိ။ လူဖြူအိမ်များသို့ ချဉ်းကပ်၍ အစားအစာတောင်းဖို့လည်း စိတ်ကူး မထည့်ရဲကြ။ လိုက်၍တောင်းနေပြန်လျှင်လည်း အချိန်ကုန်လှပန်းဖြစ်ရုံသာ ရှိပေ လိမ့်မည်။ တစ်လုတ် တစ်ဆုပ်စာမျှပင် ရလိမ့်မည်မထင်။ ထိုနေ့အဖို့တော့ မနက်ခင်းခရီး ထွက်မလာမီက စားခဲ့သမျှနှင့်ပင် ကျေနပ်ကြရလေတော့၏။ ဂျီဒီယွန်အဖို့လည်း ယခင်ကလောက် ပူပန်သောက ရောက်ခြင်း၊ စိတ်ညစ်ညူးခြင်း မဖြစ်တော့ပေ။

ထိုညအဖို့ ဂျီဒီယွန်နှင့် ဂျင်ဘိုတို့သည်တောထဲမှာပင် အိပ်လိုက်ကြသည်။ နောက် တစ်နေ့ကျတော့ အလုပ်ရှာထွက်ကြပြန်၏။ ယမန်နေ့ကလိုပင် အလုပ်ပေးမည့်သူ တစ်ဦးမျှ မရှိ။ ဂျီဒီယွန်က သူတို့အား အလုပ်မပေးခြင်းသည် မှူးရောင်နေဆဲဖြစ်သော ဂျင်ဘို၏ မျက်နှာပေါ်မှ ကျာပွတ်ရာများကြောင့် ဖြစ်လေမလားဟု သံသယဖြစ်စ ပြုလာသည်။

တစ်နေရာတွင် လူဖြူလယ်သမားတစ်ဦးက 'မင်း မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာတွေ

ဘယ်နေရာက ရခဲ့တာလဲ၊ မင်းတို့ ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ရန်ဖြစ်တတ်တဲ့ လူမည်းမျိုးတော့ ငါမလိုချင်ဘူးကွ'ဟု ပြောလိုက်ဖူး၏။

တတိယနေ့ ညနေပိုင်းတွင် သူတို့သည် မျိုးကောင်းမျိုးသန့်မြင်းမများ မွေးထားသော မြင်းခြံကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်သွားကြသည်။ မြင်းခြံကြီးမှာ ကျယ်ဝန်း လှသည်။ မွေးထားသော မြင်းများမှာလည်း မြင်းမများချည်းဖြစ်သည်။ မြင်မတိုင်း လိုလိုတွင် မြင်းသားငယ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်၏။

တစ်လျှောက်လျှောက်သွားနေရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိနေသော ဂျင်ဘို သည် မြင်းအုပ်ကို မြင်လိုက်သည့် အချိန်မှစ၍ မြူးထူးတက်ကြွလာလေသည်။

“ဟေ့ ဂျင်၊ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

မြင်းပေါက် နှစ်ကောင်သည် ဝင်းထဲရံ အနီးတွင် သွားလာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။ ဂျင်ဘိုက သူတို့နား ကပ်သွားပြီး စကားပြောလိုက်သည့်အခါ နားလည်သည့်အလား နားစွင့် နေကြသည်။ ပြီးတော့ ကလေးငယ်ဆော့ကစားနေသလို ခြံဝင်းထဲရံကို သူတို့ဦးခေါင်း များနှင့် တိုးလိုက်တိုက်လိုက် လုပ်နေကြ၏။ ဂျင်ဘိုသည် မြင်းပေါက်စများ လုပ်နေပုံကို ကြည့်ကာ အူလှိုက်သည်လှိုက် ရယ်လေသည်။

ဂျီဒီယွန်သည် တော်ရုံတန်ရုံ မြင်းစီးကောင်းပါသည်ဆိုသော လူစားမျိုးနှင့်တော့ မြင်းပြိုင်၍ စီးရဲသည်။ သူသည် အထိုက်အလျောက် မြင်းစီးကောင်းသူဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဂျင်ဘိုလောက်တော့ မြင်းများအပေါ်တွင် သံယောဇဉ် မရှိ။ မြင်းများ အပေါ်တွင် ဂျင်ဘိုလောက် စိတ်ဝင်စားခြင်းလည်း မရှိ။ မြင်းများ၏ အကြောကိုလည်း ဂျင်ဘိုလောက် နားမလည်။

သူ့သခင် ဗိုလ်မှူးကြီးဟေးဝပ်သံကတော့ သူ့တပည့် ဂျင်ဘိုမြင်းစီးပုံမှာ လူနီတစ်ယောက် မြင်းစီးနေပုံနှင့်တူလှသည်ဟု ထုတ်ဖော်ကြွားဝါတတ်သည်။ ဂျီဒီယွန် သည် ဟေးဝပ်သံ၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို လုံးဝ နားမလည်ချေ။ သူ့သခင်ပြောသော လူနီဆိုသည့် လူမျိုးကိုလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးခဲ့ပေ။

‘ဂျင်ရေ၊ ငါ့စိတ်ကြိုက် နေရာတော့ တွေ့နေပြီ၊ သူတို့က ငါ့ကို လုပ်ခ တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ငါတော့ ဒီနေရာမှာပဲ အလုပ်လုပ်တော့မယ်’ ဟု ဂျင်ဘိုက လှမ်းပြောသည်။ သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဝင်းထဲရံကို ကျော်လွှားပြီး ခြံထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ကာ တဲတန်းကြီးများဆီသို့ သွားသည်။ ဂျီဒီယွန်မှာ သူ့ကို မိအောင်အပြေးအလွှား လိုက်ရလေ၏။

နှစ်ဦးသား တဲများအနီးသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ ရထားတစ်စီးကို မှီပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ငိုက်မျဉ်းနေသော ယူနီဖောင်းအပြာဝတ် စစ်သားတစ်ဦးကို သတိပြုမိ ကြသည်။ စစ်သားမှာ သူတို့လို လူမည်းတစ်ယောက်ပေတည်း။ ဂျီဒီယွန်သည် ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် အံ့အားကြီးသင့်လျက် ရှိသည်။ လူမည်းစစ်သားများ

အကြောင်းကို သူ ကြားခဲ့ဖူးသော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကြပ်
မမြင်ခဲ့ဖူးပေ။

ဂျီဒီယွန်နှင့် ဂျင်ဘိုတို့သည် တဲကိုပတ်၍ လျှောက်သွားကြသည်။ ခြံဝင်းတစ်ခု
အတွင်း၌ ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက် ပြေးလိုက်လွှားလိုက်နှင့် ပျားပန်းခတ်မျှ လှုပ်ရှားနေ
ကြသော မြင်းများမှာ အရေအတွက်အားဖြင့် နည်းလှမည် မဟုတ်ပေ။ ခြံ၏အလယ်
လောက်တွင် လူမည်းစစ်သားနှစ်ယောက်နှင့် လူမည်းအလုပ်သမား သူရင်းငှား
နှစ်ယောက်သည် မန်ကျည်းစေ့ရောင် မြင်းငယ်တစ်ကောင်ကို ကုန်းတင်ရန် အားထုတ်
နေကြသည်။ မြင်းကတော့ ငြိမ်ငြိမ်မနေ။ ကြောက်လန့်ကာ ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက်
ကန်လိုက်ကျောက်လိုက် လုပ်နေသည်။

ခြံအနီးတွင် အရာရှိဝတ်စုံနှင့် အရပ်ရှည်ရှည် လူဖြူစစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်၊
ပြီးတော့ အရပ်ပုပု တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် ခြံသမားဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်
ရပ်နေကြသည်။ အရပ်သား၏ ပါးစပ်တွင် မီးမတို့ရသေးသော ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်
ခဲထားသည်။ အရပ်ပုပု တုတ်ခိုင်ခိုင်လူသည် သူ့မြင်းများကို စစ်ဗိုလ်အား ရောင်းချရန်
ကြိုးစားနေသည်ဟု ဂျီဒီယွန် ခန့်မှန်းမိလေသည်။

ကုန်းနှီးကို စနစ်တကျတင်အပြီးတွင် စစ်သားတစ်ယောက်သည် သတိ
ကြီးစွာဖြင့် သူ့ခြေတစ်ဖက်ကို ခြေနင်းကွင်းပေါ်နင်းလိုက်ပြီး မြင်း၏ ကျောပေါ်သို့
လွှားခနဲ တက်လိုက် သည်။ မြင်းသည် သူ့ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ အောက်သို့ငုံ့လိုက်ပြီး
ခြေလေးဖက်လေးတန် စုံကန်ပါလေတော့၏။ စစ်သားခမျာ ခြေကားရား လက်ကား
ရားနှင့် ပုံမကျ ပန်းမကျ မြေကြီးပေါ်သို့ ကျလာသည်။

ဂျင်ဘိုသည် စစ်သား၏အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ဖြစ်ပြီး
သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် သူ့ဒူးများကို ပုတ်၍ပုတ်၍ အားပါးတရ အော်ရယ်သည်။
ရယ်သံကြောင့် စစ်ဗိုလ်က ဂျင်ဘိုအား လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်မှာ ပြူးတူးပြိတ်။

‘ဟိုချာတိတ် ခင်ဗျားလူလား မစွတာကူးပါး’

ခြံရှင်က ခေါင်းခါသည်။

‘မဟုတ်ဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ကြီးရဲ့ရဲဘော် တစ်ယောက်လို့
ထင်နေတာ’

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဂျင်ဘိုအား လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဟေ့ကောင်၊ ငါ မင့်ကို ကျာပွတ်နဲ့ မရိုက်မိခင် ဒီနေရာက အခုချက်ချင်း
ထွက်သွားစမ်း’

‘ကျွန်တော်တို့ အနှောင့်အယှက် ပေးဖို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊
ကျွန်တော်နဲ့ ဂျင်ဘိုလာတာက အလုပ်ကလေးများ ရမလားလို့ပါ။ မြင်းနဲ့ပတ်သက်လို့
ကျွန်တော်တို့ ကူညီနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ’ဟု ဂျင်ဘိုက ပြောသည်။

‘ဘာ အကူအညီမှ မလိုဘူး၊ ဟေ့ ငါ့မှာ လိုတာထက်တောင်မှာ ပိုနေသေးတယ်၊
သွား သွား၊ မြန်မြန် သွားကြစမ်း’

စစ်ဗိုလ်က လက်မြောက်ပြပြီး တားသည်။

‘ခဏနေပါဦး မစွတာ ကူးပါး’

စစ်ဗိုလ်က ဂျင်ဘိုအား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။

‘မင်းက ငါ့ရဲဘော်ကိုကြည့်ပြီး ဟားတယ်နော်၊ ဟုတ်လား၊ မင်းက
မင်းကိုယ်မင်း သူ့ထက်တော်တယ်လို့ ထင်သလား’

ဂျင်ဘိုက ပြုံးသည်။

‘ဗိုလ်ကြီး ရဲဘော်ကြည့်ရတာ ဟိုမြင်းနားလည်အောင် စကားမပြောတတ်ဘူး
ထင်ပါတယ်’

‘မင်းကတော့ ပြောတတ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘အဲသလို ထင်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘လေကတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ၊ ကဲဒီလိုဆိုသွား၊ လက်တွေ့ကြည့်ကြရအောင်၊
အဲဒီမြင်းကို စီးပြစမ်း’

ဂျင်ဘိုက ချက်ချင်းပင် ခြံထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲယူ
လိုက်သည်။ သူသည် မြင်းနားရွက်နားကပ်ကာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော လေသံဖြင့်
စကား စပြောသည်။ တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် သူ့လက်တစ်ဖက်သည်
မြင်း၏လည်ပင်းကို အသာအယာ ပွတ်သပ်လျက်ရှိသည်။ မြင်းသည် ဂျင်ဘို၏
အချောအမော့တွင် သာယာလျက်ရှိပြီဖြစ်ရာ စောစောကလို မဟုတ်တော့။ အေးဆေး
ငြိမ်သက်သွားပြီ။

ဂျင်ဘိုသည် သူ၏ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို ခြေနင်းကွင်းအတွင်းသို့
အသာအယာ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်ကတော့ မြင်း၏လည်ပင်းကို
ပွတ်သပ်ပေးဆဲ။ ထို့နောက် သူသည် မြင်းပေါ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ မြင်းကတော့
ရုန်းခြင်း၊ ကန်ကျောက်ခြင်း မပြု၊ ဂျင်ဘို၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း သူ့ခြေလှမ်းများကို
နှေးနှေးမှန်မှန် လှုပ်ရှားစပြု၏။ ခဏမျှ အကြာတွင် မြင်းသည် ခြံဝင်းကို လှည့်ပတ်
ပြေးသွားလျက် ရှိသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြင်းသည် ပို၍ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့လာကာ
ပုံမှန် အသားကျ ပြေးသွားနေလေတော့၏။

ဂျင်ဘိုသည် တအံ့တဩ ဖြစ်နေသော စစ်ဗိုလ်ဆီသို့ မြင်းကို ဦးတည်၍
စီးချ လာသည်။

‘ဗိုလ်ကြီးမြင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲခင်ဗျာ၊ ဒီမြင်းဟာ မြင်းဆိုးမဟုတ်ပါဘူး’

ခြံရှင် ကူးပါး၏ ဆေးပြင်းလိပ် ခဲထားသော နှုတ်ခမ်းသည် ပြုံးပြုံးကြီး
ဖြစ်နေသည်။

‘ဟေ့ ချာတိတ်၊ မင်းအလုပ် လိုချင်တယ်လို့ ပြောတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဂျင်အတွက် အလုပ် လိုချင်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ အတူတူ လာကြတာပါခင်ဗျာ’
စစ်ဗိုလ်က စိတ်ဝင်စားနေသည့် လေသံဖြင့် ဝင်မေးသည်။

‘မင့် နာမည် ဘယ်သူကွ’

‘ဂျင်ဘိုလို့ ခေါ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘ဒီမှာ ဂျင်ဘို၊ မစ္စတာ ကူးပါးကတော့ မင်းကို အလုပ်တစ်ခု ပေးမယ့်သဘော ပြောနေပြီ၊ ငါ့အနေနဲ့လည်း မစ္စတာကူးပါးပေးတဲ့ အလုပ်ထက် ပိုပြီးကောင်းမယ်လို့ ထင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုတော့ ပေးနိုင်တယ်၊ မင်း စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တဲ့ စိတ်ကူးများ ပေါ်ခဲ့ဖူးသလား’

‘မပေါ်ခဲ့ဖူးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲကို အဲဒီစိတ်ကူးမျိုး လုံးဝ မဝင်ခဲ့ ဖူးပါဘူး’

‘ငါတို့တပ်က နယူးအော်လီယင်းမြို့မှာ တာဝန်ကျတယ်၊ အခု ငါ ဒီဘက် လာတာက တပ်အတွက် မြင်းဝယ်ဖို့လာတာ၊ ပြီးတော့ နောက်ထပ် တိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းမယ့် လူမည်းမြင်းတပ် နှစ်တပ်အတွက် တပ်သားသစ်တွေလည်း စုဆောင်းနေရတယ်၊ မင်း စိတ် မဝင်စားဘူးလား ဟင်’

ဂျင်ဘိုသည် မြင်းပေါ်မှ သတိနှင့် ဆင်းလိုက်ပြီး မြင်း၏ ဇက်ကို အသာအယာ ပုတ်ပေးနေလေသည်။

‘ဗိုလ်ကြီး ပြောတာက ကျွန်တော့်ကို ယန်းကီးစစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင် တယ်လို့ ဆိုတာလား ခင်ဗျာ’

‘ယန်းကီး မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ယန်းကီးဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ငါတို့အားလုံးဟာ အမေရိကန် လူမျိုးတွေချည်း ပြန်ဖြစ်သွားပါပြီ၊ စစ်သားဘဝဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်ကွ၊ စားနပ်ရိက္ခာလည်း မှန်မှန်ရတယ်၊ ပြီးတော့ ရိုးရိုးစစ်သား တစ်ယောက် ဆိုရင် တစ်လကို ဆယ့်သုံးဒေါ်လာ ပုံမှန်ပေးတယ်’

ဂျင်ဘိုက ဂျီဒီယွန်အား ကြည့်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းသည် ‘ဆယ့်သုံးဒေါ်လာ’ ဟူသော အခကြေးငွေမှာ နည်းနည်းနောနော ငွေမဟုတ်။ ခြေမြေပိုင်ရှင်များက လယ် သူရင်းငှား လုပ်သားတစ်ဦးအား ပေးလေ့ပေးထရှိသော လုပ်ခထက် အဆများစွာ ပိုသည်။ ဂျင်ဘိုက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့် မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် နေ့စဉ် မြင်းစီးခွင့်ကော ရပါ့မလား’

‘ရလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ဒီကိစ္စအတွက်လည်း ငါ ကတိပေးနိုင်ပါတယ်ကွ၊ မင်းသွားရမှာက အနောက်ဘက် ဒေသဆိုတော့’

‘အနောက်ဘက်ဒေသ ဟုတ်လား’

ဂျီဒီယွန်က စစ်ဗိုလ်စကား မဆုံးမိ ကြားဝင်လိုက်သည်။ အနောက်ဘက် ဒေသဟူသော စကားလုံးကြောင့် ဂျီဒီယွန်၏စိတ်အာရုံတွင် အလွန်ခေါင်၍ အလွန် ကြောက်စရာကောင်းသော တိရစ္ဆာန်ရိုင်းများနှင့် လူရိုင်းများ နေထိုင်ရာဒေသသည် ပျက်ခဲ ပေါ်လာလေသည်။

စစ်ဗိုလ်က အနောက်ဘက်ဒေသဟူသော စကားကြောင့် ဂျီဒီယွန် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။

‘နေမိတဲ့အခါကျတော့ အနောက်ဘက်ဒေသကို မင်းတို့ ချစ်လာမှာပါ။ နေရာက မြေသစ်၊ နေရာသစ်၊ အင်မတန်မှ သန့်စင်တဲ့မြေ၊ မြေကလည်းအကျယ်ကြီး၊ မြေလွတ်မြေရိုင်း တွေကလည်းအများကြီး၊ သာလည်းသာယာတယ်၊ လှလည်းလှပတယ်၊ ကျက်သရေလည်း ရှိတယ်၊ လူတိုင်းအတွက် အခွင့်အရေး အညီအမျှရနိုင်တဲ့ မြေပဲ၊ မင်းတို့ ဒီမှာဆက်နေရင် မင်းတို့အတွက် အခွင့်အရေး ဘယ်လောက်များ ရှိနိုင်မလဲဆိုတာ စဉ်းစား၊ မင်းတို့ရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေကိုပဲ ပြန်ကြည့်၊ မင်းတို့ဟာ အခုအချိန်ထိ ကျွန်ုပ်၊ ဒီအရပ်မှာ ဆက်နေရင် ကျွန်ုပ်အဆင့်က လွဲပြီး ဘာမျှဖြစ်လာနိုင်ဖို့ လမ်းမရှိ တော့ဘူး၊ အဲ အနောက်ဘက် ဒေသမှာတော့ လူလူချင်းကြားမှာ လူဖြူလူမည်းဆိုတဲ့ ခွဲခြားမှုလည်း လုံးဝမရှိဘူး၊ လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ လူပဲ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ထည့်ပြီး စဉ်းစားရမှာက ငွေ၊ တစ်လ ဆယ့်သုံး ဒေါ်လာတောင်ရမှာ၊ ဆယ့်သုံးဒေါ်လာဆိုတဲ့ ငွေဟာ နည်းတဲ့ငွေ မဟုတ်ဘူး၊ စစ်စစ်စိစိနဲ့ ကုတ်ကုတ်ကတ်ကတ် နေသွားမယ်ဆိုရင် လစဉ်လတိုင်း ဆယ့်သုံးဒေါ်လာစလုံးကို သပိတ်ဝင် အိတ်ဝင် စုနိုင်မှာ သေချာပေါက်ပဲ၊ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်မြေ ဝယ်နိုင်အောင်ကို စုမိမှာ’

စစ်ဗိုလ် ရှင်းလင်းတွက်ချက်ပြသမှုကို ဂျင်ဘိုက ချက်ချင်းသဘောပေါက်ကာ ချက်ချင်းပင် သဘောကျနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဂျီဒီယွန်ကမူ သံသယမကင်း ဖြစ်နေဆဲ။ သူက စစ်ဗိုလ်အား သေချာသည်ထက် သေချာအောင်ဟူသော သဘောဖြင့် မေးခွန်းတစ်ခု ထပ်မေးပြန်သည်။

‘လူနီတွေကရော၊ သူတို့က ဘယ်လိုလဲ’
စစ်ဗိုလ်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘အနောက်ဘက်ဒေသမှာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာကြာက အခြေချပြီး နေထိုင်လာခဲ့တဲ့ လူတွေနဲ့ ငါ ရင်းနှီးပါတယ်၊ သူတို့ခမျာ လူနီတစ်ယောက်တလေကို မြင်ဖူးချင်လို့တောင်မှ မမြင်ကြရပါဘူးကွာ’

*

မြင်းညိုရှင်သည် သူ့မျက်စိရှေ့ရှိ သမင်များအပေါ်၌ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အာရုံစူးစိုက်နေမိသဖြင့် သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ရုတ်တရက် ဖြတ်သွားသော စစ်သားများကို မြင်ခွင့်မရတော့ဘဲ လက်လွတ်သွားတော့မလို ဖြစ်သွားသေးသည်။ သို့သော်လည်း မျက်စိအလွန်ရှင်သူဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ စစ်သားများ ဖြတ်သွားသည်ကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြေကြီးပေါ်သို့ ပြားခနဲနေအောင် အလျားမှောက်ချလိုက်၏။ သူ့ရင်သည် တဒိန်းဒိန်း ခုန်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ဦးခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်းမော့၍ သူ့တစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ရဖူးသည့် စစ်သားများအား ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ စစ်သားများမှာ 'အသားမည်းသော လူဖြူစစ်သားများ'။

အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်လှပြီဖြစ်သော သူတို့ ကွန်မင်ချီ စစ်သားကြီးများက ဤအသားမည်းလူဖြူ စစ်သားများကို 'ကျွဲတပ်သားများ'ဟု ခေါ်ကြသည်။ တကယ်တော့လည်း သူတို့၏ မျက်နှာများသည် မည်းနက်သော အရောင်အဆင်းရှိ၏။ သူတို့၏ ဆံပင်များသည် တိုနဲ့နဲ့နှင့် တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးကာ ကြမ်းတမ်းထူထဲလှ၏။ ဤအရောင် ဤအဆင်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်လိုက်ရသူ၏ စိတ်အစဉ်ဝယ် ကျွဲမျက်နှာသည် ထင်းခနဲ ပေါ်လာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤစစ်သားများအား 'ကျွဲတပ်သားများ' ဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မြင်းညိုရှင်သည် မြင်းအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို မောင်း၍ လာနေကြသော စစ်သားများ သူ့အနားမှ ဖြတ်သွားနေချိန်တွင် အသက်ပင် ပြင်းပြင်းမရှူရဲ။ မြေတွင်ကပ်၍ ပြားပြားဝပ်နေ ရလေသည်။

ယနေ့ခရီးမှာ မြင်းညိုရှင်၏ တိုက်ပွဲပြန် ခရီးဖြစ်သည်။ သူသည် စစ်ပွဲတစ်ပွဲတွင် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကြပ် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူတောင်ပေါ်မှ နေပြီး ရွာသို့ ပြန်ရောက်စဉ်က သူ့အား ဝိညာဉ်များက ဆေးဝါးများ ပေးလိုက်ပြီဟု သူ့အပေါင်းအသင်းများအား ပြောပြခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူနှင့် ညီအစ်ကို

ဝမ်းကွဲတော်သူ ဝက်ဝံက သူ့စကားများအပေါ် သံသယမကင်းဟု ဆိုခဲ့သည်။

တကယ်တော့ သူနှင့်ဝက်ဝံတို့သည် ပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ချိန်က သူနှင့် ဝက်ဝံတို့သည် မြင်းစီးပြိုင်ပွဲ တစ်ခုတွင် အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြဖူး၏။ ထိုပွဲတွင် သူကပင် အနိုင်ရခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဝက်ဝံသည် သူ့အပေါ်၌ အတေးထားကာ အမြဲတစေ ဆန့်ကျင်လာခဲ့သည်။ ယခုလည်း ဝက်ဝံက သူ့ ပြောစကားများကို မယုံကြည်နိုင်ပါဟု ဆိုနေသဖြင့် ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

နောက်ဆုံးတွင် စစ်ပွဲပေါင်းများစွာ၌ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသော ဝါရင့် စစ်သား ယောင်းကြီးလင်းယုန်က မြင်းညိုရှင်၏ ပြောစကားများ မှန် မမှန် သက်သေပြဖို့ မြင်းညိုရှင်အား အခွင့်အလမ်းတစ်ခု ဖွင့်ပေးသင့်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် မြင်းညိုရှင် အပါအဝင် တပ်သားဆယ်ဦးပါဝင်သော တပ်ဖွဲ့တစ်ခု ဖွဲ့ကာ ယင်းအဖွဲ့ကို လင်းယုန်ကပင်ခေါင်းဆောင်ပြီး တက္ကဆပ်ပြည်နယ် အနောက်ပိုင်း ဒေသရှိ လူဖြူအခြေစိုက် စခန်းများအထိ သွား၍ တိုက်ခိုက်လုယက်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအစီအစဉ်အရ သူတို့သည် ကော်လိုရာဒိုးမြစ်နှင့် ကွန်ချိုမြစ်များကို ဖြတ်ကူးကာ တစ်ချိန်သောအခါက သူတို့လူမျိုးများအတွက် အမဲလိုက် နယ်မြေကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဒေသအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ၏။

ယင်းနယ်မြေမှာ တောင်ကုန်းများ ထူထပ်ပြီး ဝက်သစ်ချပင်များ ဖြစ်ထွန်းရာ ဒေသတစ်ခုဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင်မူ ဤဒေသအတွင်း၌ လူဖြူများနှင့် ပြည့်နေပြီဖြစ်၏။ လူဖြူများသည် ဤဒေသအတွင်း၌ မြို့ရွာများ၊ လယ်ယာများနှင့် ကျွဲနွားမွေးမြူရေး ခြံကြီးများကို တည်ဆောက်ထားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရဲစွမ်းသတ္တိပြသော တိုက်ပွဲသည် တစ်ညချမ်းတွင် အကောင်အထည်ပေါ်သည်။ ထိုညက လင်းယုန်ခေါင်းဆောင်သော မြင်းညိုရှင်တို့ အဖွဲ့သည် ရွာတစ်ရွာကို နံနက် လင်းအားကြီးအချိန်တွင် တိတ်တဆိတ် ဝင်ကြသည်။ မြင်းညိုရှင်အဖို့တော့ ထိုညကမှ လူဖြူများ၏ တိုက်အိမ်နှင့် သစ်သားအိမ်များကို မြင်ခွင့် ကြုံရခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ လူမျိုးများကတော့ ထိုတိုက်အိမ်နှင့် သစ်သားအိမ်များကို “ကီးလှာ နေ့စံ”ဟု ခေါ်ကြသည်။

ဤအိမ်များမှာ အကြီးအကျယ် အခိုင်အမာကြီး ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်များဖြစ်၍ တာဝန်ကြီးလွန်သည်ဟု သူထင်သည်။ ရွှေလိုပြောင်းလိုလျှင် အလွယ်တကူနှင့် ရွှေပြောင်း၍ ရနိုင်မည့်အိမ်များမဟုတ်။ ရွှေလို ပြောင်းလိုလျှင် လူတစ်ယောက် အသာကလေးမရှိ သယ်ယူသွားနိုင်သောမိမိတို့ တဲအိမ်များနှင့် များစွာ ကွာခြားလွန်းလှသည်ဟု မြင်းညိုရှင်က တွေးလေသည်။

ထိုညက မြင်းညိုရှင်သည် ရွာထဲမှ မြင်းအမြောက်အမြား ခိုးယူနိုင်ခဲ့သည်။ လူသူ လေးပါးမသိအောင် တိတ်တိတ်ကလေးကျိတ်၍ ခိုးယူနိုင်ခဲ့သော သူ့အစွမ်း

သူ့သတ္တိကို လင်းယုန်က တလေးတစား ချီးကျူးသည်။ မြင်းညိုရှင်ကလည်း လင်းယုန်က သူ့အား တလေးတစား ချီးကျူးသည်ကို ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားစွာဖြင့် လက်ခံသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အစွမ်း သူ့သတ္တိ ဘယ်နေရာမှ လာသည်ကို သူ ကောင်းစွာ သိ၏။ အမှန်တော့ ဝံပုလွေသည် တိတ်တိတ်ကလေးကွဲတိတ်၍ လုပ်တတ်သော သူ၏ စဉ်းလဲကောက်ကျစ်သည့် ဉာဏ်ကို မြင်းညိုရှင်အား သုံးခွင့်ပေးလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါလား။

ယခု အိမ်အပြန်ခရီးတွင် သူတို့အဖွဲ့သည် ဂရစ်ဖင်ဟု အမည်ပေးထားသော လူဖြူတပ်စခန်းတစ်ခုသို့သွားရန် ဦးတည်ထားသည်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် လင်းယုန်က သွားရင်းဟန်လွှဲသဘောမျိုးဖြင့် ဂရစ်ဖင် တပ်စခန်းသို့ ဝင်၍ ခိုးလျှင် နောက်ထပ် မြင်းများစွာ ရနိုင်လိမ့်ဦးမည် ယုံကြည်လျက်ရှိ၏။

သူတို့အဖွဲ့သည် ဂရစ်ဖင်တပ်စခန်းသို့ မရောက်မီ လမ်းခုလတ်တွင် ကော်လို ရားဒိုး မြစ်အနီး၌ စခန်းချ၍ တစ်ထောက်နားကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ နားနေခိုက်တွင် မြင်းညိုရှင်နှင့် အဖွဲ့ဝင် လူသစ်များအား အမဲရှာထွက်ရန် တာဝန်ပေးခြင်း ခံရလေ၏။

သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အမြီးဖြူနှင့် သမင်မနှစ်ကောင်ကို မြင်းညိုရှင် မြင်လိုက် ရသည်။ သူသည် သမင်မများ ရှိရာဘက်သို့ သတိနှင့် အသာကလေး သွားသည်။ သမင်မ နှစ်ကောင်ထဲမှ အဝဆုံးအကောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းထဲသို့ မြားတစ်စင်း ပစ်သွင်းနိုင်ရန် အတွက် သမင်များနှင့် နီးကပ်နိုင်သမျှ နီးကပ်အောင် အားထုတ်သည်။ သူ့မြားကို လွှတ်နိုင်လောက်သည့်နေရာအရောက်တွင် သမင်မ တစ်ကောင်သည် ပျတ်ခနဲ ချုံဖုတ်တစ်ခု အတွင်းသို့ ခုန်ဝင်သွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မြင်းညိုရှင်သည် စစ်သားများကို မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

စစ်သားများနှင့် မြင်းညိုရှင် အလှမ်းမဝေးလှပေ။ သူ့ကိုပင် နင်းသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ရလောက်၏။ သူသည် နောက်ဘက်သို့ ကပျာကယာ လေးဖက်တွား၍ ဆုတ်လာခဲ့ပြီး ဝက်သစ်ချပင်ပေါက်များကြားသို့ တိုးဝင်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာမှနေ၍ စစ်သားများ၏ အရေအတွက်ကို အကြမ်းဖျင်း ရေတွက်ကြည့်သည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက် လက်ချောင်းများကို နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါမျှ ချိုးလိုက်ရ၏။ လူဖြူစစ်သားဆို၍ တစ်ဦးသာပါ၏။ ကျန်စစ်သား အားလုံးမှာ လူမည်းတွေချည်းဖြစ်သည်။

လူမည်း စစ်သားများထဲမှ တစ်ဦးသည် သူ့အား မြင်သွားသည်ဟု မြင်းညိုရှင် ထင်လိုက်သည်။ သူ၏ နှလုံးခုန်သံသည် လျင်မြန်လာသည်။ သူသည် ထိုစစ်သားအား စူးစူးရဲရဲကြည့်နေမိသည်။ ထိုစစ်သားကလည်း သူ့အား တည့်တည့်ကြီး ပြန်ကြည့်လျက် ရှိ၏။ သူ့အား မြင်လိုက်ရသဖြင့် ထိုစစ်သား၏ နှုတ်မှ အလန့်တကြား အော်ဟစ် သတိပေးသံ ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။ အကယ်၍များ ဤစစ်သား အားလုံးက သူ့အား ဝိုင်း၍ တိုက်ခိုက်ပါမူ သူ၏ ဝံပုလွေ ဆေးသည် အစွမ်းထက်ဖို့ လိုပေလိမ့်မည်။

သို့သော်လည်း စစ်သားထံမှ အော်သံမကြားရ၊ ပြောသံဆိုသံလည်း မကြားရ။ သူတို့အားလုံးသည် ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ထိုအခါ ကျမှပင် သူ့မှာ အသက်မှန်မှန် ရှိနိုင်လေတော့၏။

စစ်သားများနှင့်အတူ ပါလာသည့် မြင်းအုပ်မှာ ကောင်ရေ တစ်ရာခန့် ရှိမည်ဟု သူ ခန့်မှန်းသည်။ ရုတ်တရက်ချက်ချင်း မြင်းညိုရှင်၏ ခေါင်းထဲသို့အကြိတ်တစ်ခု ဝင်လာသည်။ ဤမြင်းအုပ်ထဲမှ တချို့တစ်ဝက်ကို မရ ရအောင်ယူဖို့ အကြံဖြစ်သည်။

သူတွေ့လို့ ရသလောက်ဆိုလျှင် စစ်သားများသည် မကြာခင် မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်သွားကြလိမ့်မည်။ ထိုအခါ မြင်းများကို ရေသောက်ဖို့ လွှတ်ထားလိမ့်မည်။ ရေသောက်နေချိန်တွင် မြင်းများသည် စုစုစည်းစည်း ရှိကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ အားလုံး တစ်ကောင်ချင်း နှစ်ကောင်ချင်းစသည်ဖြင့် တကွတပြားစီ ဖြစ်နေကြလိမ့်မည်။ ရေသောက် နေချိန်အတွင်း စစ်သားများကလည်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေကြဖို့များသည်။

အကယ်၍ သူတို့ ကွန်မင်ချီအဖွဲ့ထဲမှ တပ်သားသုံးလေးယောက်ခန့်က တစ်ဖက်မှ အယောင်ပြု၍ များလိုက်လျှင် စစ်သားများသည် ထိုသုံးလေးယောက် နောက်သို့ မဲ၍ လိုက်ကြလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျန်လူစုက မြင်းများကို တရကြမ်းဝင်၍ ခြောက်ပြီး မောင်းယူလိုက်မည် ဆိုပါက သေချာပေါက် ရနိုင်စရာရှိသည်။

သူ့အကြံသာ အောင်မြင်ခဲ့ပါမူ သူ၏ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲဝက်ဝံ၏ ပါးစပ်သည် ယနေ့ညအဖို့ ရေငုံနှုတ်ပိတ် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ။

ဂျီဒီယွန် လက်စ်ဘက်တား၏ နှလုံးသားသည် သူ့လည်ချောင်းဆီသို့ ခုန်တိုး ထွက်လာသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။ ဝက်သစ်ချ အပင်ပေါက်များကြား၌ ဝပ်နေသော လူနီတစ်ယောက်ကို သူမြင်လိုက်ရသည်မှာ အမှန်။ သူ့မျက်စိ အမြင်သည် လွဲနိုင်စရာမရှိ။ အလွန်သေချာသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ချွေးပြန်နေသော လက်ဖဝါးများကို သူ့ဘောင်းဘီနှင့် ပွတ်တိုက်၍သုတ်လိုက်ပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ပိတ် နေလိုက်လေ၏။

ဂျီဒီယွန်နှင့် ဂျင်ဘိုတို့သည် နယူးအော်လီယင်းမြို့၌ အခြေခံစစ်သင်တန်း တက်ပြီးလျှင်ပြီးချင် တက္ကဆပ်ပြည်နယ်အတွင်းရှိ စစ်တပ်များရှိရာသို့ စစ်ကူ လူအင်အားနှင့် မြင်းအင်အား ဖြည့်တင်းပေးရန် ထွက်ခဲ့ကြရသည်။ ခရီးလမ်း တစ်လျှောက်ဝယ် တပ်သားသစ်အတော်များများသည် လူနီများကို မြင်လိုက်ကြ တွေ့လိုက်ကြ၏။

လွန်ခဲ့သော ညကဆိုလျှင် မစ်စစ်စပီနယ်သား တပ်သားသစ် တစ်ဦးသည် သူ့မျက်စိထဲ၌ လူနီဟု ထင်လိုက်ရသော လူတစ်ယောက်ကို သေနတ်နှင့်ပင်

လှမ်းပစ်ခဲ့သည်။ ယနေ့ နံနက်ကျတော့ ဗိုလ်လုပ်သူက လိုက်လံစစ်ဆေးသည်။ ညက တပ်သားသစ်ပစ်ခဲ့သော သေနတ်ကျည်ဆန် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်သည် မနီးမဝေးရှိ ဝက်သစ်ချပင်အတွင်း၌ ဝင်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ဤအဖြစ်ကို အကြောင်းပြု၍ တပ်သားသစ် အားလုံးမှာ တစ်နေ့လုံးလိုလို စစ်သားကြီးများ၏ မညှာမတာ 'သင်ခန်းစာပေးခြင်း' ကို ခံခဲ့ကြရ၏။

သို့ဖြစ်ရာ ဂျီဒီယွန်အနေဖြင့် သိပ်ပြီး မသေချာဘဲနှင့် လူအများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်အောင် မလုပ်ချင်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အခြားတပ်သားများလိုပင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း မကင်းလှ။

အထူးသဖြင့် အလွန်လှပ သာယာသလောက် ကြမ်းတမ်းသော၊ သူ့စိတ်ကူးနှင့် တွေးထင်ထားသည်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပို၍ ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြောလှသော ဤအရိုင်းမြေပေါ် ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြတ်သန်းလာရသူ တစ်ဦး အနေဖြင့် အားငယ်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းစသည့် စိတ်ခံစားမှုများ သူ့ရင်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။

ဂျီဒီယွန်တို့ တပ်ဖွဲ့သည် သူတို့ တပ်များအမြဲတမ်း အခြေစိုက် တပ်စွဲရာ ကွန်ချိုခံတပ်သို့ သွားကြရမည် ဖြစ်သည်။ ဤလမ်းခရီးတွင် သူတို့တပ်ခွဲသည် လူနီများအတွက် သီးသန့်လက်မှတ်ပေးထားသော နယ်မြေများ၏ အလယ်ဗဟို၌ တည်ဆောက်ထားသည့် ဆစ်လ်ခံတပ်တွင် ဝင်၍ ခေတ္တမျှ နားခဲ့ကြရသည်။ ဆစ်လ်ခံတပ်မှာ အမှတ် ၁၀ လူမည်း မြင်းတပ်၏ တပ်ရင်း ဌာနချုပ် ဖြစ်သည်။

ဆစ်လ်ခံတပ်၌ နားနေခိုက်မှာပင် လူနီများကို ဂျီဒီယွန် မြင်ဖူးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က လူနီများအား အမဲသား ဝေသောနေ့ ဖြစ်သည်။ သူ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့မြင်ဖူးသည့် လူနီများမှာ စစ်သုံ့ပန်းများ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့အခြေအနေမှာ ကျွန်များနှင့် ဘာမှ မခြားပေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် သူတို့အား ကျွန်ဟုပင် ခေါ်နိုင်သည်။

ကျွန်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဂျီဒီယွန်သည် လူနီ စစ်သုံ့ပန်းများ၏ ရင်တွင်း၌ မည်ကဲ့သို့ ခံစားနေကြရလိမ့်မည်ကို ကောင်းစွာသဘောပေါက် နားလည်နေသဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့၏ မျက်လုံးအိမ်များအတွင်းမှ အထင်းသား ဖော်ပြနေသော စက်ဆုပ်မုန်းတီးမှုကိုတော့ သူ ရင်မဆိုင်ရဲပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့အဖို့တော့ လူနီများသည် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသလောက် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိသော ကြောက်စရာကောင်းသည့် လူများဖြစ်နေပေသည်။

တကယ်တော့ လူနီတို့ ဘဝသည် လွတ်လပ်မှုအပြည့်ရှိနေသော ဘဝဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးကာ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် ထူထောင်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ ယခုလို အထိန်းသိမ်းခံ ဘဝ အချုပ်ချယ်ခံ ဘဝသို့ ရောက်လာသည့်အခါ ထိန်းသိမ်းချုပ်ချယ်သူ များ၏ အပေါ်၌ နာကြည်းစိတ်ဖြစ်လာတတ်သည်မှာ သဘာဝတော့ကျသည်။

ဂျီဒီယွန်သည် လူနီများ၏ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်း ရက်စက်ဟန်ရှိသော အပြုအမူ အသွင်အပြင်လက္ခဏာများကို စနစ်တကျဖွဲ့စည်းထားသော လူ့အဖွဲ့အစည်း တစ်ခု အတွင်းရှိ အကန့်အသတ် အချုပ်အချယ်များနှင့် ဘောင်အတွင်း၌ နေခဲ့ရသည့် သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ဘဝနှင့် နှိုင်းယှဉ် ကြည့်မိလေ၏။

သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးတွင် ဂျီဒီယွန်သည် သူ့နေထိုင်ရာ ကျွန်အိမ်တန်းမှ နေ၍ တစ်မိုင်ထက်ပိုပြီး ခရီးမသွားခဲ့ဖူးချေ။ ရံဖန်ရံခါ မြို့ပေါ်သို့ သွားရသည့် သုံးမိုင်ကွာ ခရီးကျတော့လည်း မသွားခင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရသည်မှာ မသက်သာလှ။ ယခု သူလာခဲ့ရသော ခရီးစဉ်မှာ တချို့ရက်များတွင် ကျွန်ဘဝက သူ့သွားခဲ့ရသော ခရီးထက် ဆယ်ဆဆယ်နှစ်ဆခန့် ပိုသည်။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင်လည်း ဆောက်လုပ်ဆဲဖြစ်သော ရစ်ချတ်ဆန် ခံတပ်နှင့် အလွန်ရှေးကျသော ဂရစ်ဖင်ခံတပ်များသို့ဝင်၍ အင်အားဖြည့်တင်းပေးရသော အလုပ်များ လုပ်ခဲ့ရသေးသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဤခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် လူတစ်စုက တစ်နေရာရာမှ ပုန်းအောင်းပြီး ရန်ပြုလိုသော မျက်လုံးများဖြင့် သူတို့အား ကြည့်နေ သလိုလို ခံစားခဲ့ရ၏။

အကယ်၍ သူတို့လူစုသည် လူနီများနှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့ပါမူ သူ့ကိုယ်သူ မည်သို့ မည်ပုံ ကာကွယ်ရမည်ကို ဂျီဒီယွန် မသိ။ သူတို့ အခြေခံ စစ်သင်တန်း တက်ခဲ့ကြစဉ်က စစ်တပ်မှ သူတို့ကိုယ်တို့ ထုတ်ပေးခဲ့သော သေနတ်များမှာ စပင်စာ ရိုင်းဖယ်များ ဖြစ်သည်။ လက်တွေ့သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်ပို့အတွက် တစ်ကြိမ်သာလျှင် ကျည်ဆန်ထုတ်ပေးဖူး၏။ စစ်တပ်များအတွက် ခွဲဝေခွင့်ပြုထားသည့် ရန်ပုံငွေ မလုံလောက်၍ ကျည်ဆန်များများစားစား ထုတ်မပေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အရာရှိများက ရှင်းပြခဲ့ကြလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျီဒီယွန်သည် ရိုင်းဖယ် သေနတ်ကျည်ဆန် ဒါဇင်ဝက်တော့ ပစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူပစ်ခဲ့သမျှသော ကျည်ဆန်များသည် တစ်ချက်မှ ပစ်မှတ်ကို မထိခဲ့။ ကျည်ဆန်များမှာ ပြည်တွင်းစစ်ကြီးအတွင်းမှ အကြွင်းအကျန်များ ဖြစ်သဖြင့် ဟောင်းနွမ်း စုတ်ပြတ်လျက် ရှိပေပြီ။

လူမည်းတပ်သားများအတွက် ဤမျှလောက် လေ့ကျင့်ပေးလျှင် လုံလောက်ပြီဟု လူဖြူအရာရှိ တစ်ဦး၏နှုတ်မှ ပြောနေသံကို ဂျီဒီယွန် ကိုယ်တိုင်ကြားခဲ့ဖူး၏။ ထိုအရာရှိ၏ စကားသည် မှန်ကောင်း မှန်ပေလိမ့်မည်။ သူတို့ အမြင်မှာတော့ လူမည်းစစ်သားများသည် သေနတ်ကို မှန်အောင်ပစ်နိုင်သည့် ဉာဏ်မျိုးရှိသူများ မဟုတ်ကြ။

ဂျီဒီယွန်သည် ဂျင်ဘိုတို့လူစု ဆစ်လ်ခံတပ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည့် ညနေခင်းတွင် ဟော်လန်ဒါ ရောက်နေနှင့်ပြီဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့် ဆုံမိလျှင်

ဆုံမိချင်းပင် ဟော်လန်ဒါသည် မြင်းများကို ကိုင်တွယ်ရာ၌ အခြားသူများထက် ထူးချွန်နေသော ဂျင်ဘို၏ အရည်အချင်းကို ရိပ်စားမိသည်ဖြစ်ရာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဂျင်ဘိုအား သူ၏လက်စွဲတပည့်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားခဲ့လေပြီ။

ဟော်လန်ဒါ၏အကြောင်းကို ဂျီဒီယွန်စဉ်းစားနေခိုက်မှာပင် ဟော်လန်ဒါသည် သူ၏ မန်ကျည်းစေ့ရောင် မြင်းကြီးကို ဖိနပ်သံချွန်နှင့် တို့လိုက်ပြီး တပ်ဦးဘက်သို့ စိုင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ချက်ချင်းပင် ဟော်လန်ဒါ၏ အမိန့်ပေးသံကို ကြားရသည်။

‘ဟေ့ ဟိုအောက်ဘက်က မင်းတို့မြင်နေရတဲ့ မြစ်ဟာ ကော်လိုရားဒိုးမြစ်ပဲ၊ ငါတို့ ဒီနေရာမှာ မြင်းတွေကို ရေတိုက်ပြီး ခဏတစ်ဖြုတ်နားမယ်၊ သတိတော့ အမြဲထား၊ နီးနီးကြားကြား ရှိကြပစေ’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဟော်လန်ဒါသည် လွတ်ထားသော ကာဘိုင်ဆန်နတ်ကို ဖြုတ်၍သူ့ရင်ခွင်ထက်၌ အသင့်တင်လိုက်သည်။ သူလုပ်ပုံကို မြင်လိုက်ရသော ဂျီဒီယွန်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အေးခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။

‘မြင်းတွေကို သိပ်ပြီး ပြန်မသွားစေနဲ့၊ စုစုစည်းစည်း ရှိပစေ၊ တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင်ရေသောက်လို့ ဖြစ်ရုံလောက်ပဲ ကွာပစေ’ဟု ဟော်လန်ဒါက အော်ပြောနေသည်။

သူ့မြင်းညိုကို မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ ခေါင်းတည်ပြီး ဆင်းသွားချိန်တွင် ဂျီဒီယွန်၏ ပါးစပ်မှာ ရေဆာလွန်း၍ ခြောက်သွေ့လျက် ရှိနေသည်။ မြင်းများ ရေသောက် ဆင်းလိုက်လျှင် မြစ်ရေသည် နောက်ကျသွားပေတော့မည်။ သူတို့မသောက်မီ မြင်းပေါ်မှ အရင်ဆင်း၍ မိမိသောက်ထားနှင့်လိုက်လျှင် ကောင်လိမ့်မည်ဟု သူ တွေးမိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျယ်လောင်စူးရှသော အော်သံ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။ သူသည် အခြားစစ်သားများဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အားလုံးလိုလိုပင် သူ့ကို ကျော်ပြီး တစ်ဖက်ဆီသို့ ပြူးတူးပြီတဲ ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူခေါင်းကိုငဲ့၍ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝိုးတိုးဝါးတားနှင့် လှုပ်ရှားနေကြသော အရာများကို မြင်ရသည်။ လူနီများပေတည်း။

လူနီများကို မြင်လိုက်ရသည့် ခဏအတွင်းတွင် သူ့စိတ်အစဉ်သည် လှုပ်ရှားမှု ကင်းသွားသည်။ ထုံထိုင်းသွားသည်။ သူ့အနီးမှ မြားတစ်စင်း ဝိုးခနဲ ဖြတ်သွားသံ ကြားလိုက်ရသလို ရှိ၏။ စစ်သားများကလည်း ဆန်နတ်များနှင့် ပစ်ခတ်စပြုသည်။ သူသည် စစ်သားများနှင့် လူနီများကြားတွင် ရောက်နေပြီ။ စစ်သား အများစုမှာ ဆန်နတ်ကို မြောင့်မြောင့်တန်းတန်း ပစ်ခတ်ကြသူများ မဟုတ်။

တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဆီသို့ ဦးတည်၍ မြင်းများကို

စိုင်းလာနေသော လူနီများ။ အားလုံးပေါင်းလေးယောက်။ သူတို့အားလုံးသည် ဒိုင်းများကို မြောက်၍မြားများကို တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ပစ်လွှတ်၍ ခွေးများသဖွယ် အော်ဟစ်၍ လာနေကြခြင်း။

ဂျီဒီယွန်သည် သူ့ကာဘိုင်း သေနတ်နှင့် လူနီများအား လှမ်းပစ်သည်။ သို့သော်လည်း လူနီလေးယောက်မှာ ရပ်တန့်မသွား။ လေးယောက်စလုံး လာမြီတိုင်း လာနေသည်ကို သေနတ်မီးခိုးများကြားမှ အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။

သူ၏ နောက်ဘက်မှ တရစပ် ပစ်ခတ်လိုက်သော သေနတ်သံများကြောင့် သူ့မြင်းမှာ ဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင် ထိတ်လန့်လျက် ရှိသည်။ မြင်းသည် သေနတ်သံများနှင့် ဝေးရာဘက်သို့ ဆွဲပြေးသည်။ သူ့မြင်း ဆွဲပြေးနေသည့်ဘက်မှာ လူနီများဘက်ဖြစ်၏။ ဂျီဒီယွန်သည် ကြောက်လန့်တကြားနှင့် မြင်း၏ ဇက်ကြိုးကို တအားကုန် ဆောင့်၍ဆွဲသည်။ မြင်းကတော့မရပ်။ ပြေးမြီတိုင်း ဆက်ပြေးသည်။

ဂျီဒီယွန်၏ နှလုံးသားသည် ပေါက်ကွဲ၍ ထွက်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ရ၏။ သူသည် ပါးစပ်ကို အစွမ်းကုန် ဖြိကာ အသံကုန် အော်ဟစ်လျက် ရှိသည်။ ဒုတိယအကြိမ် သေနတ်ကိုမြောက်၍ နောက်တစ်ချက် ထပ်ပစ်လိုက်သည်။ စစ်သား တစ်ယောက်တည်းက သူတို့ထံ တိုက်ရိုက်ကြီး ပြေးဝင်လာပြီး တိုက်ခိုက်သည့်သဘော ဖြစ်သဖြင့် လူနီလေးယောက်မှာ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ဖရိုဖရဲ အကွဲကွဲ အပြားပြား ဖြစ်သွားကြလေ၏။

လူနီ တစ်ဦးကတော့ နောက်မဆုတ်။ ဂျီဒီယွန်အား ဆီးကြိုရင်ဆိုင်သည်။ ထို လူနီမှာ လူငယ်တစ်ယောက်မျှသာဖြစ်၏။ မျက်နှာတွင် ဆေးနီဆေးနက်များဖြင့် အကြောင် အကျားတွေ ရေးခြယ်ထားသည်။ သူ၏ နက်မှောင်သော မျက်လုံးအစုံသည် စိတ်တက်ကြွမှုဖြင့် ဝင်းဝင်းတောက်လျက်ရှိသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကျောက် တင်းပုတ်တစ်လက် စွဲကိုင်ထားသည်။

လက်ထဲမှ စပင်စာ သေနတ်ကို မြောက်၍ ခလုတ်ပေါ် လက်တင်လိုက်သော အချိန်တွင် ဂျီဒီယွန်၏ မျက်လုံးများသည် လူနီ၏ဒိုင်း သူ့အနီးမှ ဖြတ်သွားသည်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ဒိုင်းပတ်ပတ်လည်တွင် ရောင်စုံငှက်တောင်များ စိုက်ထား သည်မှာ ယပ်တောင်သဖွယ် ဖြစ်သည်။ ဒိုင်း မျက်နှာပြင်မှာ အနက်ရောင်။ ထိုအပေါ်တွင် အနီရောင် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ ခြေရာလေးခုနှင့်။ ဒိုင်းအောက်ခြေ မှာတော့ တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်၏ အမြီးတစ်ချောင်း တန်းလန်းချိတ်ထားသည်။

ဂျီဒီယွန်က သေနတ်ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်၏။ မောင်းကျသွားသော်လည်း အသံတော့ ဘာမှ မကြားရ။ ကျည်ဆန် မထွက်။

မြင်းစီးသမား နှစ်ယောက်သည် မြင်းကန်သော အရှိန်ဖြင့် ထိပ်တိုက် တွေ့ကြသည်။ ဂျီဒီယွန်သည် လက်ထဲမှသေနတ်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး မြင်းကုန်းနှီး

အစွန်းကို ဆွဲလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့ထံသို့ အရှိန်ဖြင့် ပြေးဝင်လာသော ကျောက်တင်းပုတ်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ သူ၏ဘယ်ဘက်လက်မောင်း တစ်လျှောက်တွင် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာ ကပ်ငြိကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဂျီဒီယွန်သည် ကျောက်တင်းပုတ်၏ ဒဏ်ချက်ကြောင့် မြင်းပေါ်မှ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထိုးကျသွားသည်။ လူနီတို့၏ အလယ်တွင် တစ်ယောက်တည်း မရှုမလှ ခံရတော့မည့် အရေးကို တွေးမိသဖြင့် ကြောက်လန့်ခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ခုန်၍ထသည်။ အကယ်၍သာ ယခုအချိန်တွင် သူ့အား ကျောက်တင်းပုတ်နှင့် ထုသွားသော လူနီ ပြန်လှည့်လာပါမူ သူ့အသက် ဆုံးဖို့သာရှိတော့၏။ သို့သော်လည်း လူနီ ပြန်လှည့်လာသည်ကို မတွေ့ရ။

ပုန်မှုန်များနှင့် အော်သံများကြောင့် ရှုပ်ထွေးနေသည့် ကြားမှပင် သူ့ထံသို့ မြင်းကို စိုင်း၍ လာနေသော ဂျင်ဘိုကို လှမ်းမြင်နေရ၏။

‘ငါ့နောက်ကို ခုန်တက်လိုက်’

ဂျင်ဘို၏ အော်သံ။

ဂျီဒီယွန်သည် သူ့သူငယ်ချင်း ကမ်းပေးလိုက်သော လက်ကို ဆီးကြို၍ဆွဲကာ မြင်းပေါ်သို့လွဲ၍ တက်လိုက်၏။ ဂျင်ဘိုသည် သူ့မြင်းကို စိုင်းကာ တိုက်ပွဲနယ်နိမိတ် အတွင်းမှ လွတ်ရာသို့ ထွက်လေ၏။

ထိုခဏမှာပင် တိုက်ပွဲသည် စတင်ဖြစ်ပွားစဉ်ကလိုပင် လျင်မြန်စွာ ပြီးဆုံးသွားသည်။ သူတို့၏မြင်းအတော်များများကိုလည်း လူနီတစ်စုက မြောက်ဘက်သို့ မောင်းယူသွားကြသည်။ လူနီတို့၏ အော်သံဟစ်သံများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးသွားသည်။ လူနီတို့ လက်ထံသို့ မြင်းကောင်ရေ တစ်ဒါဇင်ကျော်ကျော်ခန့်တော့ ပါသွားခဲ့လေပြီ။

ဖရန့်ဟော်လန်ဒါသည် သူ့မြင်းကို စိုင်း၍ ဂျီဒီယွန်နှင့် ဂျင်ဘိုတို့ထံရောက်လာသည်။ စိတ် လှုပ်ရှားနေသဖြင့် သူ့အသံမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မရှိသေး။ ‘ဟေ့၊ ရဲဘော်၊ မင်းနာမည်ကို ငါမှတ်ထားစမ်းပါရစေ’ဟု ဂျီဒီယွန်အား လှမ်းပြောလေသည်။

ဂျီဒီယွန်က ခြောက်ဆွေနေသော သူ့နှုတ်ခမ်းများကို လျှာနှင့်လျက်လိုက်၏။

‘လက်စ်ဘက်တား၊ ဂျီဒီယွန် လက်စ်ဘက်တားပါခင်ဗျာ’

‘ဒီမှာ ဟေ့ လက်စ်ဘက်တား၊ ငါ မြင်ခဲ့ဖူးသမျှ အနီးကပ် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတွေ ထဲမှာ အတည်ငြိမ်အေးဆေးဆုံး တိုက်ပွဲတစ်ခုပဲဟေ့၊ လူနီတွေကို မင်း ရင်ဆိုင်ပုံဟာ အံ့မခန်းပါပဲ’

ဂျီဒီယွန်က အဖြစ်မှန်အတိုင်း ပြောရန်သင့်မသင့် ချိန်ဆနေရသဖြင့် နှုတ်လေး လျက်ရှိ၏။

‘မြင်းကြောင့် ဖြစ်တာပါ ခင်ဗျာ၊ မြင်းက သူတို့ဘက်ကို ဆွဲပြေးလိုပါ’

‘မင်းပြောတာ ဘယ်လောက်အထိ မှန်တယ် ဆိုတာတော့ ငါ မသိဘူးပေါ့ကွာ၊
အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တပ်ရင်းမှူးကိုတော့ မင်းအကြောင်း ပြောပြရလိမ့်မယ်
လက်စံ ဘက်တား၊ တပ်ရင်းမှူး အနေနဲ့ သူ့စစ်သားတွေ ဘယ်လို အမျိုးအစားထဲမှာ
ပါတယ်ဆိုတာ သိချင်မှာပေါ့’

ဂျီဒီယွန်မှာ တိုက်ပွဲပြီး၍ အေးဆေးသွားကာမှပင် လန်စိတ်အရှိန်တက်လာပြီး
စိတ်ရောကိုယ်ပါ မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာရသည်။ စုတ်ပြဲသွားသည့် သူ့အင်္ကျီလက်တွင်
လည်း သွေးများစွန်းလျက် ရှိလေသည်။

ဟော်လန်ဒါက ‘မင့်အင်္ကျီချွတ်လိုက်၊ တပ်ရင်းက ဆရာဝန်နဲ့ မတွေ့ခင်
ဒဏ်ရာ သက်သာအောင် ငါ ဆေးထည့်ပေးထားမယ်’ ဟု ပြောသည်။

ဂျီဒီယွန်က အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာသည်။ တပ်သားသစ်များသည် သူ့အနီးတွင်
ဝိုင်းအုံ့လျက် ရှိကြ၏။ သူတို့အကြည့်များသည် အံ့သြခြင်းနှင့် ချီးကျူးခြင်းကို
ဖော်ပြလျက် ရှိကြပေသည်။

‘မင်း သမ္မာကျမ်းစာ မကြာခဏ ဖတ်သလား’ ဟု ဟော်လန်ဒါက
ရယ်ကျဲကျဲနှင့် မေးမြန်သည်။

ဂျီဒီယွန်က သူစာမတတ်ကြောင်း မပြောချင်သဖြင့် မယုတ်မလွန် ဖြေသည်။
‘ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါးတော့ သိတယ်’

‘မင်း သိမှာပေါ့၊ သမ္မာကျမ်းစာထဲမှာလည်း ဂျီဒီယွန်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်
ပါတယ်၊ သူလည်း မင်းလို စစ်သားတစ်ယောက်ပဲ၊ သူတို့ကတော့ အဲဒီဂျီဒီယွန်ကို
သတ္တိခဲလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ သမ္မာကျမ်းစာဆိုတာက သင်းအုပ်
ဘုန်းကြီးနဲ့ပဲ ဆိုင်တဲ့စွဲပါ၊ ငါကတော့ မင့်ကို ဒီနေ့ကစပြီး စစ်မြင်းလို့ပဲ
ခေါ်တော့မယ်။ မင်း လူနီတွေနဲ့ တိုက်ခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲတိုက်နည်းကိုကြည့်ပြီး ပေးလိုက်တဲ့
နာမည်ပဲ’

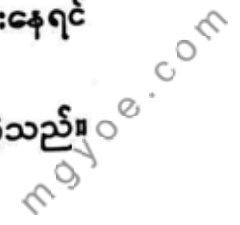
ဟော်လန်ဒါသည် ဂျီဒီယွန်အနီးမှထသွားပြီး ကျန်ခဲ့သည့် မြင်းများဖြင့်
ကော်လိုရားဒိုးမြစ်ကို ဖြတ်ကူးရန် စီစဉ်လျက်ရှိသည်။ ဂျီဒီယွန်သည် သူ၏ဘယ်ဘက်
လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ ရပ်နေရာမှ ဂျင်ဘိုအား လှမ်းကြည့်သည်။

‘သူက ငါ ရှင်းပြနေတာကို လုံးလုံး နားမထောင်ဘူး ဂျင်ဘို၊ အမှန်က မြင်း
ကြောင့်ဖြစ်တာကွ၊ သူ ဆွဲပြေးတာ၊ ငါ့မှာတော့ ကြောက်လိုက်တာမှ အသက်ထွက်
ခမန်းပဲ’

ဂျင်ဘိုက ပြုံးသည်။

‘လူဖြူတွေကတော့ ဒီလိုပဲကွ၊ သူတို့ကြားချင်တဲ့ ဟာကိုသာ ပြောပေးနေရင်
ဘယ်တော့မှ မင့်ကျောပေါ်မှာ ကျာပွတ်ရာ မထင်တော့ဘူးပေါ့ကွာ’

ကော်လိုရားဒိုးမြစ်သည် သူတို့၏နောက်တွင် ဝေး၍ဝေး၍ ကျန်ခဲ့သည်။

သူတို့ရှေ့ရှိ ကြမ်းတမ်းသော တောင်ကုန်းများနှင့် ရွံစေးမြေနိများ ထူထပ်လှသည့် လမ်းသည် ခပ်ပြေပြေ မြင့်သွားသော မြက်ထူထပ်ရာ လွင်ပြင်ဆီသို့ တက်သွားပြီးမှ ကွန်ချိုမြစ်၏ မြစ်သုံးသွယ်ဆုံရာ မြစ်ဆုံဆီသို့ ဆင်းသွားလေသည်။

ခံတပ်သည် ပီကင်ခေါ် သစ်မာပင်များအစီအရိုပေါက်ရာ မြောက်ကွန်ချိုမြစ်၏ တောင်ဘက်၌ တည်ရှိသည်။ မြစ်၏ မြောက်ဘက်ကမ်းပါးပေါ်ဝယ် စိန့်အန်ဂျီလာမြို့ ရှိသည်။ ထိုမြို့၏ အသက်သည် ခံတပ်ပေါ်၌ လုံးဝအမှီပြုနေပေသည်။ ကွန်ချို ခံတပ်မှ စစ်သားများသည် လူနီများ၏ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးရသည့် အရေအတွက်ထက် စိန့်အန်ဂျီလာမြို့၏ လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးရသူ ဦးရေက ပို၍များသည်။

ဗိုလ်ဟော်လန်ဒါသည် စစ်သားများအား မြို့အပြင်မှပတ်၍ ခေါ်သွားသည်။ မိန်းမရွှင်တစ်ဦးသည် ရွာထိပ်မှနေ၍ စစ်သားများအား လက်ငှေ့ယမ်းပြသည်။

ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းသော အမှုအရာများကိုပါ လုပ်ပြနေသည်။ ဂျင်ဘိုက မိန်းမရွှင်အား ပြန်အော်သည်။ အခြားစစ်သားများကလည်း ဂျင်ဘိုနည်းတူ ဝိုင်း၍ အော်ကြလေ၏။

ဟော်လန်ဒါက ဂျင်ဘိုအား တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီး 'မင်းကိုယ်မင်း စစ်မြင်းတွေနဲ့ မကွာအောင် ကပ်ထား ဂျင်ဘို၊ အခု မင်း မြင်နေရတဲ့ မြင်းမတွေကတော့ ပရိယာယ်မာယာ အင်မတန်များတယ်၊ မင်း မကြားဖူးတဲ့ အလိမ်အညာအကွေ့ အကောက် နည်းတွေနဲ့ မင်းကို အရှေ့သွားမှာ သေချာတယ်' ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

ကွန်ချိုခံတပ်မှာ တံတိုင်းလေးဖက်ကာ ခံတပ်ဖြစ်၍ လုံခြုံမှုရှိသည်။ တံတိုင်းများမှာ ဤခံတပ်၏ တပ်ရင်းမှူးတစ်ဦးဖြစ်သော ဗိုလ်မှူးကြီး ဝီလျံဂျက်ဖတား လက်ထက်က စစ်တပ်ပိုင်မြင်းများကို လူဖြူလူနီ သူခိုးများရန်မှ ကင်းဝေးစေရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဂျီဒီယွန်တို့ တပ်ဖွဲ့ ချီတက်လာနေသည်ကို တံတိုင်းအတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ယောက် က မြင်ဟန်တူ၏။ သူတို့တပ်ခွဲ ခံတပ်နား ရောက်သွားသည့်အခါ ယူနီဟောင်းအပြာဝတ် စစ်သားတစ်ဦးက ဆီးကြို၍ ဂိတ်တံခါးကြီးကို ဖွင့်ပေးနှင့်သည်။

ဟော်လန်ဒါက လက်ပြ၍ နှုတ်ဆက်သည်။ နှုတ်မှလည်း 'မြင်းတွေကို အရင် သွင်းကြဟေ့' ဟု အော်လိုက်သည်။

ဂျင်ဘိုသည် သူ့မြင်းနှင့်ရှေ့သို့ တိုးသွားပြီး ဂိတ်တံခါး၏ ဘယ်ဘက်ဘေးမှ ကပ်၍ရပ်ကာ မြင်းအုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ဝင်သွားအောင် ထိန်းပေးသည်။ ညာဘက် တွင်မူ ဂျင်ဘိုလို ထိန်းပေးမည့်သူမရှိ။

နောက်ဆုံးတွင် ခံတပ်တွင်းမှ လူမည်းစစ်သားတစ်ဦးသည် ဂိတ်အပြင်ဘက်သို့ သူ့မြင်းနှင့် တိုးထွက်လာပြီး မြင်းအုပ်ကို ထိန်းပေးသည်။ ထို စစ်သားကား တပ်ကြပ်ကြီး အိဆောနက်တဲလ်ပေတည်း။

တပ်ကြပ်ကြီး နက်တဲလ်သည် မြင်းနက်ကြီးနပိုလီယံ၏ ကျောပေါ်တွင် တောင့်တောင့် မတ်မတ်ကြီးထိုင်လျက်ရှိ၏။ ဤကဲ့သို့ ထိုင်ပုံထိုင်နည်းမှာ တပ်ကြပ်ကြီး နက်တဲလ်၏ ကိုယ်ပိုင်‘ဟန်’ဖြစ်သည်။ အမှတ် (၁၀) မြင်းတပ်မတော်အတွင်း၌ သူနှင့်တူသူ တစ်ဦးမျှမရှိ။ မြင်းတပ်မတော် အားလုံးမှာပင် သူ့လိုဟန်မျိုး ရှိချင်မှ ရှိပေလိမ့်မည်။

ဟော်လန်ဒါသည် တပ်ကြပ်ကြီး နက်တဲလ်ကို တွေ့စက သူ့နေပုံ ထိုင်ပုံများကို ကြည့်ပြီး ဟိတ်ဟန်များလွန်းအားကြီးသည်ဟု ယူဆကာ တိတ်တဆိတ်ကျိတ်၍ ပြောင်လှောင် ရယ်မောခဲ့ဖူးသည်။ နောက်ပိုင်းတစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိလာတော့ မရယ်တော့ ချေ။

အကယ်၍သာ အိဆောနက်တဲလ်သည် လူဖြူတစ်ယောက်အဖြစ် မွေးဖွားလာ ခဲ့ပြီး စီးပွားရေးအခြေအနေကလည်း မတောင့်မတ မကြောင့်မကြဘဝမျိုး၌ ကျင်လည် ခဲ့ရမည် ဆိုပါက စစ်တပ်အားလုံး၏ အကြီးအကဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လာနိုင်သည် ဟူသောအတွေး သူ့ရင်တွင်း၌ မကြာခဏ ပေါ်လာတတ်သည့် အချိန်မှစ၍ သူသည် တပ်ကြပ်ကြီး နက်တဲလ်အား သရော်လိုသောစိတ် ပျောက်သွား ခဲ့လေသည်။

ဟော်လန်ဒါသည် နက်တဲလ် အနီးသို့ မြင်းကိုနှင်၍ ရောက်သွားသည်။ နက်တဲလ်က ဆီး၍ အလေးပြုလိုက်၏။

‘ဗိုလ်ကြီး ပြန်ရောက်လာတာ ဝမ်းသာတယ်’ဟု နက်တဲလ်က ပြောသည်။ သူ့စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဟော်လန်ဒါ သိ၏။ တပ်ကြပ်ကြီး နက်တဲလ်သည် လူတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်တွင်းက စေတနာ မပါလျှင် တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ ငြိမ်ဆိတ်နေတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

‘ကျွန်တော်ကလည်း တပ်ကြပ်ကြီး ဒီကနေပြီး ဘယ်ကိုမှ မပြောင်းရသေးတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာတယ်’

ဟော်လန်ဒါသည် လူမည်းကြီး၏ မျက်နှာကို မသိမသာ အကဲခတ်သည်။ သူက တရင်းတနှီးပြောလိုက်ခြင်းအတွက် ရောင့်တက်သည့် လက္ခဏာများ ရှိလေမလား။ တပ်ကြပ်ကြီး၏ အမူအရာမှာ လူဖြူအရာရှိတစ်ဦးက သူ့အား အရောတဝင်နှင့် ခင်ခင်မင်မင် ပြောလိုက်ခြင်းအတွက် အရိုသေတန်သည့် အရိပ်လက္ခဏာ စိုးစဉ်းမျှမပြ။ ကြည့်ညိုလေးစား သည့် အသွင်သာ ဖော်ပြသည်။

‘ကျွန်တော် ခွင့်သွားနေတုန်း ခင်ဗျားကို တခြားတစ်နေရာ ရွှေ့ပစ်မှာ ကျွန်တော်စိုးရိမ် နေတာ၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တပ်ကြပ်အသစ်တစ်ယောက် လက်ခံပြီး သင်ပြပေးရတဲ့ တာဝန်ကို မလုပ်ချင်တော့ဘူး’

နက်တဲလ်က ပြီးသည်။ သို့သော် သူ့အပြိုးမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မဟုတ်။

‘ကျွန်တော်ကလည်း ဗိုလ်ကြီးကို ဒီတပ်ပြန်မပို့ဘဲ အရှေ့ပိုင်း နယ်မြေထဲက တပ် တစ်တပ်ဘက် ပို့လိုက်မှာကြောက်နေတာ၊ ဗိုလ်အသစ်တစ်ယောက် ရောက်လာရင် သူနဲ့ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ရတာ မလွယ်ဘူး’

ဟော်လန်ဒါ စိတ်သက်သာမှု ရသွားသည်။ သူသည် ဂိတ်ဝတ်ခါးမှ ဝင်သွားနေသော မြင်းများနှင့် စစ်သားသစ်များကို စောင့်ကြည့်နေရာမှ နက်တဲလ်အား လှမ်း၍ ပြောပြန်သည်။

‘ဒီမှာ တပ်ကြပ်ကြီး ကျွန်တော်ခင်ဗျားအတွက် အသား လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် နည်းနည်းယူလာတယ်’

‘ဗိုလ်ကြီးပြောတာ လူတွေလား၊ မြင်းတွေလား’

‘မြင်းရော လူရောပေါ့ဗျ၊ ခင်ဗျား မြင်းတွေကို သနားတတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်’

‘လူတွေကိုလည်း သနားတတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရာ၊ ရိုက်နှက် ထိုးကြိတ် ဆုံးမခြင်းဟာလဲ သနားခြင်း တစ်မျိုးပါပဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘အခုအချိန်ကစပြီး လူတွေအားလုံးကို ခင်ဗျားလက်ထဲ အပ်လိုက်တော့မယ်၊ သူတို့ကို တာဝန်ချပေးချိန်အထိ ခင်ဗျား ထိန်းပေးတော့၊ တစ်ယောက်ကိုတော့ ချန်ထားဦး၊ ကျွန်တော်တို့ကနေ ကွန်မင်ချီတွေနဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်လာခဲ့တယ်၊ တစ်ယောက် ဒဏ်ရာ ရလာတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆေးရုံ ပို့လိုက်မယ်’

‘ကျွန်တော် တာဝန်ယူပြီး ပို့ပေးနိုင်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ်ကြီးမှာ တခြားလုပ်စရာတွေ ရှိရင် လုပ်ပါ’

‘မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတစ်ယောက်က အထူးဂရုစိုက်ရမယ့်လူ ဖြစ်နေတယ်’

နက်တဲလ်က ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများက ‘ဗိုလ်ကြီးတော့ တပည့်တစ်ယောက် လက်သပ်မွေးလိုက်ပြန်ပြီ’ဟု ပြစ်တင်ရှုတ်ချသလို သဘောကို ဖော်ပြနေလေသည်။

အချို့စစ်သားများသည် တပ်ထဲ၌ သက်သောင့်သက်သာရှိသည့် အော်ဒါ အလုပ်မျိုး၊ ရုံးစေအလုပ်မျိုး လုပ်ချင်ကြသဖြင့် လူဖြူအရာရှိ တစ်ဦးဦးထံမှ မျက်နှာသာ ရအောင် အလှအယက် ကြိုးစားလေ့ ရှိကြသည်။

တပ်ကြပ်ကြီး နက်တဲလ်အဖို့တော့ ယင်းအမျိုးအစား စစ်သားများသည် တပ်တွင်း အိပ်ဆောင် အုတ်နံရံများကြားမှ ထွက်ထွက်လာပြီး အနှောင့်အယှက် ပေးတတ်ကြသော ကင်းခြေများ၊ ကင်းမြီးကောက်စသည့် သတ္တဝါများနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။ ယင်းအမျိုးအစားများသည် လက်ကြောတင်းအောင် အလုပ်လုပ်ချင်သူများ မဟုတ်သဖြင့် သူ့အတွက် အသုံးမကျ။

တပ်ကြပ်ကြီး၏ အကြည့်ကြောင့် မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသော ဟော်လန်ဒါက 'ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့်စားစား တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ ရဲဘော်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ပါ'ဟု ပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် ဂျီဒီယွန်အား သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ဖို့ အရိပ်အခြည်ပြသည်။

ဟော်လန်ဒါသည် ဝိုဒေါင်များနှင့် လုံခြုံရေးရုံးတို့ကိုပတ်၍ လျှောက်သွားသည်။ စစ်ပညာလေ့ကျင့်ရေးကွင်း အလွန်တွင် ကွန်ချီခံတပ်၏ အကြီးဆုံးသော အဆောက်အအုံကြီး တစ်ခုရှိသည်။ ထိုအဆောက်အအုံကြီးမှာ အသစ်ပြန်လည် မွမ်းမံထားသဖြင့် ဆောက်လုပ် ပြီးစီးစ အဆောက်အအုံသစ် တစ်ခုဟု ထင်ရသည့် တပ်ရင်းဆေးရုံပင် တည်း။

ဟော်လန်ဒါသည် သူ့မြင်းကို ဆေးရုံပြင်ဘက် တစ်နေရာတွင် ချည်ထားလိုက်၏။ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ဖို့ တာဝန်ကျနေသော လူမည်းစစ်သားများသည် အမှိုက်သရိုက် ရှင်းနေ ကြသည်။ သူတို့သည် ဟော်လန်ဒါကို မြင်လိုက်လျှင် မြင်လိုက်ချင်း သတိအနေအထားဆွဲကာ တညီတညာတည်း အလေးပြုလိုက်ကြသည်။

သို့သော်လည်း သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်ကတော့ ရုတ်တရက် အလေးမပြုချေ။ ထိုစစ်သားမှာ အားလုံးထဲတွင် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်အောင် အရပ်ရှည်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ပုံပန်းမှာ အမြဲတစေ လေးလံထိုင်းထိုင်းနေသည့် ပုံမျိုးဖြစ်၏။ သူသည် နှေးကွေးလေးလံစွာဖြင့် ဟော်လန်ဒါအား အလေးပြုသည်။ သူ့ အလေးပြုလိုက်ပုံမှာ တရုတ်တလေးတစားမဟုတ်၊ ပျက်တီးပျက်ချော်။

ဟော်လန်ဒါက စစ်သားအား ကြည့်၍ ပြုံးသည်။ သူ့ အပြုံးမှာ မပြုံးချင် ပြုံးချင် အပြုံးမျိုး။ ကြိုးစား၍ ပြုံးရသော အပြုံး။

'ဘယ်လိုလဲ ဒင်းမ်ဆေးရုံ ငါတော့ အချုပ်တံခါးဖွင့်ထားတာ တွေ့ခဲ့တယ်' ဒင်းမ်ဆေးက အဖြေမပေး။

မြင်းပေါ်မှ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆင်းနေရသော ဂျီဒီယွန်ကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ဟော်လန်ဒါက ဆေးရုံတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီး ဂျီဒီယွန် ဝင်လာနိုင်အောင် တံခါးကို ကိုင်ပေးထားသည်။ သူ လုပ်လိုက်သည်မှာ အမှတ်တမဲ့ လုပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း စစ်သားအားလုံးက သူလုပ်နေသမျှကို စောင့်ကြည့်နေမှန်း ချက်ချင်းပင် သတိပြုမိလိုက်၏။

တပ်ထဲတွင် မနေ့တနေ့ကမှ ဝင်လာသော လူသစ် လူမည်းစစ်သား တစ်ယောက်အပေါ်၌ သူ့လို လူဖြူအရာရှိ တစ်ယောက်က ဤမျှလောက်အထိ ညှာတာ လိုက်လျောနေလျှင် အများကတစ်မျိုးတစ်မည် ထင်ခံရတတ်သည့် သဘောရှိ၏။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသတကြီးနှင့် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ကျန်ဆဲလိုက်မိလေ၏။

ဆရာဝန် ဘူခါနန်အား ခန်းမကြီးထဲမှာပင် တွေ့သည်။ ဘူခါနန် နေပုံထိုင်ပုံ ဝတ်ပုံစားပုံမှာ ထုံးစံအတိုင်း ဖရိုဖရဲပင်။ သူ့အင်္ကျီ အဖြူမှာ မသေမသပ်နှင့်

တွန့်ကြေလျက် ရှိသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးများကိုလည်း သပ်ရပ်အောင် ရှင်းထားခြင်းမရှိ။
ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် ရှုပ်ပွနေသည်။ ဆေးရုံကတော့ဖြင့် ခါတိုင်းလိုပင် အလုပ်များ
နေဆဲဟု ဟော်လန်ဒါက တွေးသည်။

ဟော်လန်ဒါကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဘူခါနန်မှာ အံ့အားသင့်လျက်
ရှိ၏။

‘ဟဲလို ဟော်လန်ဒါ၊ ခင်ဗျား ပြန်ရောက်တာ ကျွန်တော်ဖြင့် သိတောင်
မသိလိုက်ဘူး’

‘ကျွန်တော် အခုလေးတင်ပဲ ရောက်တာ’
ဘူခါနန်က ပြုံးလေသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူ၊ ခင်ဗျားခေါ်လာခဲ့မယ်ဆိုတဲ့ ဇနီးက ဘယ်မှာလဲ’ဟု
မေးလိုက်ပြီးမှ ဂျီဒီယွန်ဘက်သို့ တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ‘ခင်ဗျား ခေါ်လာခဲ့
မယ်ဆိုတဲ့ ဇနီးဟာ သူတော့ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးနော်’ဟု နောက်သလိုလို
အတည်လိုလို ပြောလိုက်၏။ ဟော်လန်ဒါ၏ မေးရိုးသည် ထောင်လာသည်။

‘မိန်းမ မပါဘူး’

‘တပ်ထဲက အိမ်ထောင်သည် အငယ်တန်းအရာရှိ တချို့ကတော့ ခင်ဗျားမိန်းမ
ခေါ်မလာသေးဘူးဆိုတာသိကြရင် ဝမ်းသာကြလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်၊ ခင်ဗျား
ကတော့ အရာရှိ အိမ်တန်းဘက်က မိသားစု တစ်ဝက်လောက်ကို အလဲထိုးခဲ့ပြီးပြီပဲလေ၊
ကျေနပ်စရာ ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ သူတို့အဖို့တော့ စိတ်ပျက်စရာပဲ’

‘သူတို့ စိတ်ပျက်လေ ကျွန်တော်ကတော့ အားတက်လေပါပဲ’

ဟော်လန်ဒါ၏ အသံမှာ ငေါ့တော့တော့ မာကျောကျော၊ မလိုတမာ
ပြောလိုက်သည့် အသံမျိုး။

တပ်တွင်းအရာရှိ နေအိမ်များမှာ ယခုအချိန်ထိအပြီး မသတ်သေးပေ။
ဟော်လန်ဒါ တို့လို လူပျိုအရာရှိ အားလုံးသည် ဆေးရုံအဆောက်အအုံ ဒုတိယထပ်တွင်
ယာယီအစီအစဉ်ဖြင့် နေထိုင်ကြရသည်။ ယခုလည်း ဟော်လန်ဒါ ဆေးရုံဒုတိယ
ထပ်မှာပင် ပြန်၍ နေရဦးတော့ မည်မှာသေချာ၏။ သူသည် ဆေးနဲ့ပေါင်းစုံကို
ရှုရှိုက်ပြီး နေရဦးမည့်အဖြစ်ကို တွေးတောကာ စိတ်ကုန်သလို ဖြစ်နေမိ၏။

ဟော်လန်ဒါက ဂျီဒီယွန်ဘက်သို့ မေးငေါ့ပြသည်။

‘ဒီ ရဲဘော် တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရလာတယ် ဒေါက်တာ၊ သူ့ဒဏ်ရာ
အခြေအနေကို သိချင်လို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ဖို့တာ’

ဒေါက်တာဘူခါနန်က လက်ညှိုးကို ကွေးချည်ဆန့်ချည်လုပ်ကာ ဂျီဒီယွန်အား
ခေါ်သည်။

‘လာဟေ့ ရဲဘော်၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့’

ဟော်လန်ဒါသည် သူတို့နောက်မှကပ်၍ လူနာစစ်ဆေးခန်းထဲအထိ ဝင်လိုက် သွားသည်။ ဘူခါနန်က ဂျီဒီယွန်၏ ဒဏ်ရာကို ဂရုတစိုက် စစ်ဆေးကြည့်နေခိုက် တွင်လည်း ဘေးမှရပ်၍ ကြည့်နေသည်။

“လက်တော့ မကျိုးပါဘူး”

‘ဒီရဲဘော် လူနီအုပ်စု တစ်စုလုံးကို တစ်ယောက်တည်းရင်ဆိုင်ပြီး တိုက်ခဲ့တာ’ဟု အစချီ၍ ဟော်လန်ဒါက တိုက်ပွဲအဖြစ်အပျက်ကို အစအဆုံးပြောပြသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား၊ ဖြစ်ရတာက ကျွန်တော်မြင်းကြောင့်ပါ’ဟု ဂျီဒီယွန်က ဝင်ပြောသော်လည်း သူ့စကားကို မည်သူကမှ ဂရုမစိုက်ချေ။

ဆရာဝန်ကဒဏ်ရာကို ဆေးကြောသုတ်သင်၍ ဆေးထည့်ပေးပြီးသောအခါ ဟော်လန် ဒါသည် ဂျီဒီယွန်နှင့်အတူ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ အပြင်ရောက်သော် ဟော်လန်ဒါက ဒင်းမိန်းဆေးကို ရွေး၍ ခေါ်သည်။

‘ဟေ့ ဒင်းမိန်းဆေး၊ ဒီရဲဘော်ကိုတပ်ကြပ်ကြီး နက်တဲလ်ဆီ ပို့ပေးလိုက်စမ်း’

ဒင်းမိန်းဆေး၏ ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်လုံးအစုံက ဂျီဒီယွန်အား ‘မင်းဟာမင်း သွားပေါ့ကွ’ဟု ပြောနေသော်လည်း ပါးစပ်ကမူ ‘ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ကြီး’ဟုဖြေသည်။

ဟော်လန်ဒါသည် စစ်ရေးလေ့ကျင့်ရာကွင်း၏ တောင်ဘက်အစွန်ရှိ တပ်ရေး ဗိုလ်ကြီး ရုံးခန်းသို့သူ့မြင်းကိုနှင်ခဲ့သည်။ သူသည် မြင်းကို နီးရာတွင် ချည်ထားလိုက်ပြီး ဆစ်လ်ခဲတပ်မှ ပေးလိုက်သော စာများထည့်ထားသည့် ကုန်းနှီးအိတ်ကို ပြုတ်၍ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ သူသည် ရုံးခန်းထဲ၌ ထိုင်နေသော တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးအား အလေးပြုလိုက်သည်။ အလေးပြုရင်းကလည်း အရိုအသေ ခံချင်လွန်းလှသော ဗိုလ်ကြီး ရစ်ချတ်နယူတန်၏ အကျင့်ကို သတိရကာ စိတ်ထဲမှ ကသိကအောက် ဖြစ်နေမိသည်။

နယူတန်က ထိုင်ရာမှ မထဘဲ ဟော်လန်ဒါအား ပြန်၍ အလေးပြုသည်။

‘ခင်ဗျား ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့တောင် မထင်မိဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် ပူပူနွေးနွေး ယောက္ခမတွေက သူတို့ အရှိန်အဝါသုံးပြီး ခင်ဗျားကို အရှေ့ပိုင်းဒေသ တစ်နေရာမှာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ တာဝန်မျိုးနဲ့ ပြောင်းရအောင် လုပ်တော့မှာပဲလို့ ကျွန်တော် တွက်ထားတာ’

‘ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ကြီး တွက်ထားတာ လွဲနေပြီ မဟုတ်လား၊ အခု မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော် ဗိုလ်ကြီးရှေ့မှာ ရောက်နေပြီလေ၊ ဪ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဆစ်လ်ခဲတပ်က တပ်သားငယ်တွေ မလာခဲ့ရသေးတယ် ဗိုလ်ကြီး’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဟော်လန်ဒါက သူ့လက်ထဲမှ ကုန်းနှီးအိတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်သည်။

‘အေးဗျာ၊ နောက်ဆုံးပို့လိုက်တဲ့ အသုတ်ထက်တော့ ပိုပြီး ကောင်းလိမ့်မယ်

ထင်ပါရဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့မလည်း ဘာကြောင့်များ လူမည်းတပ်ရင်းတွေ မှာလာပြီး ခြေချုပ်မိနေ ကြရသလဲဆိုတာ မပြောတတ်တော့ပါဘူးဗျာ'ဟု နယူတန်က ညည်းလိုက်သည်။

'ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရာထူးတက်ဖို့လွယ်တဲ့ နေရာမို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ၊ အရာရှိ အတော်များများက လူမည်းတပ်ရင်းတွေမှာ တာဝန်မကျချင်ကြပဲကိုး'

နယူတန်က ဟော်လန်ဒါ၏ စကားကို မကြိုက်သဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ် သွားသည်။ ဟော်လန်ဒါသည် ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာလျှင် အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း အရှိကို အရှိအတိုင်း ခပ်ပြောင်ပြောင် ပြောချတတ်သောအကျင့်ရှိ၏။ ထိုအကျင့်ကို နယူတန်က သဘောမကျ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့ဘာကြောင့် ဤလူမည်း တပ်ရင်း၌ ရောက်နေကြရသည် ကိုမူ ဟော်လန်ဒါက ကောင်းစွာ သိနေသည်။ သူ့အနေဖြင့် လူမည်းတပ်ရင်းနှစ်ခု သို့မဟုတ် တပ်ရင်း ၉ နှင့် ၁၀ တို့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စဉ်းစားတွေးတောခြင်း မပြုခဲ့။ အခွင့်အရေး ကြီးကြီးမားမားရဖို့လည်း သိပ်ပြီး မျှော်လင့်မထားခဲ့။

သူ နားလည် ထားသည်မှာ ပြည်တွင်းစစ် အတွင်းက လူမည်း တချို့သည် သူတို့နှင့် အတူပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ လူမည်းများ၏ စစ်အတွေ့ကြုံနှင့် အရည်အသွေးများကို ဆက်၍ အသုံးချနိုင်ရန် လူမည်းတပ်ရင်း အသစ်များကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

နယူတန်က စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။

'ခင်ဗျား ဇနီး အသစ်စက်စက်ကလေးကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့ ကြည့်ရမှာလဲ'

အမှန်တော့ နယူတန်သည် သူနှင့် အိုလီဗီယာဝါးလ် ဘာတန်တို့ အဆက် အသွယ်ဖြစ်လာခြင်းကို လုံးဝ ကြိုက်သူမဟုတ်ကြောင်း ဟော်လန်ဒါ သိထားသည်။ အိုလီဗီယာ ဝါးလ်ဘာတန်မှာ ဝါရှင်တန်မြို့တော်ရှိ အစိုးရဌာနအတော်များများအထိ ပေါက်ပေါက်ရောက် ရောက်ရှိသော နယူးအင်္ဂလန်ပြည်နယ်မှ ကုန်သည်တစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်သည်။ အိုလီဗီယာနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် နယူတန်၏ မိန်းမမှာ အဆင့်အတန်း များစွာ နိမ့်သည်။

ဟော်လန်ဒါသည် နယူတန်၏အမေးကို ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်။ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နှင့် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။ ခဏကြာမှ မပြောချင်ပြောချင်နှင့် "ကျွန်တော့်အဖို့ ဇနီးဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူး ဗိုလ်ကြီးရာ"ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ သူ့စကား ကြားသောအခါ နယူတန်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းသာသော အပြုံးရိပ်တစ်ခု ဖြတ်သွားသည်ဟု ဟော်လန်ဒါ စိတ်က ထင်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး မဟူးသောမတ် ဝင်လာသည်။ တပ်ရင်းမှူးမှာ လူလုံး လူဖန် ခပ်ထွားထွား၊ ပခုံးကျယ်ကျယ်။ ရာထူးအရ သူ့မှာ မြင်းစီး၍ ခရီးသွားရသည့် အချိန်ကနည်းပြီး တပ်ရင်းရုံးတွင် ထိုင်ရသည့် အချိန်က များလာသဖြင့် ဗိုလ်ရွဲနေသည်။

ဟော်လန်ဒါက ဆီး၍ အလေးပြုလိုက်သည်ကို ချက်ချင်းပြန်၍ အလေးပြု လိုက်ပြီး ဟော်လန်ဒါ ယူလာသည့် စာများကို ကောက်ယူကြည့်လေသည်။

“မြင်း ဆယ်တစ်ကောင် လျော့လာပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ကော်လိုရာဒိုးမြစ်ကို ဖြတ်ကူးနေတုန်း လူနီ တစ်စုရဲ့ အလစ်ဝင်တိုက်တာ ခံခဲ့ရပါတယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီး သောမတ်အဖို့တော့ သတင်းထူးတစ်ခုဖြစ်သည်။ တောင်ကုန်း ထူထပ်သော ဤနယ်မြေဒေသအတွင်းတွင် စစ်တပ်ပိုင်မြင်းများ အခိုးခံရသည့် သတင်းမျိုး မကြားရသည်မှာ ကြာပြီ။ ယခုအကြိမ်သည် သိတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ် ကြားရသည့် ထူးခြားသော သတင်း။

ဟော်လန်ဒါက တိုက်ပွဲအကြောင်း အသေးစိတ်တင်ပြသည်။ လူမည်းတပ်သား သစ် ဂျီဒီယွန်လက်စ်ဘက်တား၏ စွန့်စားတိုက်ခိုက်ပုံများကိုပါ အလေးအနက်ထား၍ ထည့်သွင်း ပြောပြသည်။

‘ဗိုလ်မှူးကြီးကို ကျွန်တော် တစ်ခု တင်ပြချင်ပါတယ်၊ စောစောက ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့ တပ်သားသစ် ဂျီဒီယွန် လက်စ်ဘက်တားနဲ့ သူ့အဖော်ကို ကျွန်တော့်တပ်ခွဲမှာ တာဝန်ချထားပေးနိုင်ရင် ပေးစေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်တပ်ခွဲက တပ်ကြပ်ကြီး နက်တဲလ်နဲ့ တွဲမိရင် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အလွန် တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကောင်းတဲ့ စစ်သားတွေ ဖြစ်လာမှာ သေချာပါတယ်’

သောမတ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ‘တို့ တပ်မှာ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကောင်းတဲ့ စစ်သားကောင်းတွေ များများရဖို့ သိပ်လိုတယ်’ဟုလည်း ပြောသည်။

နယူတန်ကတော့ ဟော်လန်ဒါ၏ တင်ပြချက်အပေါ်တွင် သိပ်ပြီး ကျေနပ်ပုံမရ။ သူ့ထံမှ မေးခွန်းတစ်ခု ထွက်လာလေသည်။

‘ဒီမယ် ဟော်လန်ဒါ၊ ခင်ဗျား ပြောပြသွားပုံဆိုရင် ဆယ်နှစ်ယောက် လောက်သာရှိတဲ့ လူနီလက်တစ်ဆုပ်စာက ခင်ဗျားတို့ လက်ထဲက မြင်းဆယ် တစ်ကောင်ကို မောင်းယူသွားတာပေါ့ဟုတ်လား၊ အဲဒီအချိန်က ခင်ဗျားမှာ တပ်သား သုံးဆယ်ရှိနေတယ် မဟုတ်လား’

သူ့မေးခွန်းကြောင့် ဟော်လန်ဒါ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အေးစက်တောင့်တင်း သွားလေသည်။

‘တပ်သား သုံးဆယ်က လူသစ်တွေပါ၊ လူများစုက ရိုင်ဖယ် ဆေနတ်ကိုတောင်မှ ကောင်းကောင်း ပစ်တတ်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ လူနီတွေနောက်ကို

ကျွန်တော် လိုက်တိုက်ရင် လူတွေလည်းဆေးမယ်၊ မြင်းတွေလည်း ပြန်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊
တပ်ရင်းမှူးက ဟော်လန်ဒါ၏အယူအဆကို လက်ခံသဘောတူသည့် အနေဖြင့်
ခေါင်းညိတ်သည်။ ကိစ္စပြီးပြတ်သွားစေရန်အတွက် အာရုံပြောင်းပေးသည်။

‘အိမ်ရှင်မကတော့ မင်းကို နှုတ်ဆက်ဖို့ မျှော်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ အခု
အိမ်အပြန်မှာ ငါနဲ့လိုက်လာပြီး ဘရန်ဒီ တစ်ခွက်လောက် ဝင်သောက်သွားကွာ’

‘ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ပေရေနေတာပဲ၊ လိုက်လို့ မကောင်းဘူး
ထင်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး’

‘ကိစ္စ မရှိပါဘူးကွာ၊ အခုလို တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်ပေရေ နေတာမျိုးကို
မင်းတို့ ဗိုလ်မှူးကြီးကတော် သဘောမကျဘူးဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်လောက်က
တည်းက သူ ငါ့ကို အိမ်ပေါ်က ကန်ချခဲ့မှာပေါ့ကွ’

တပ်ရင်းမှူး၏အိမ်မှာ မဝေးလှပေ။ ခဏမျှသာလျှောက်ရ၏။ အိမ်ကတော့
တိုက်အိမ်၊ ဆင်ဝင်ကျတော့ သစ်သားဆင်ဝင်။ ဟော်လန်ဒါသည် သူ့ဖိနပ်များတွင်ကပ်ငြိ
နေသော ဖုန်များကြောင့် ခြေလှမ်းများကို သတိထား၍ လှမ်းသည်။

တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီးအဝင်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးက နောက်ဖေးဘက်သို့ လှမ်းအော်
သည်။

‘အယ်လီဘောက်ရေ၊ မင်းကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ဖရန့်ဟော်လန်ဒါကို ခေါ်လာခဲ့တယ်’

အယ်လီဘောက်သောမတ်သည် မီးဖို တံခါးဝတွင်ပေါ်လာသည်။ အယ်လီဘောက်
သည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးသွယ် ပိန်ပါးပါး။ ကြည်လင်ဝိုင်းစက်၍ ဖျတ်လတ်သော
မျက်လုံးများပိုင်ရှင်။ သူ့ခါးမှ ခါးတိုအဝတ်ကို ကပျာကသိချွတ်၍ အနီးရှိ လှုပ်
ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဖရန့်ဟော်လန်ဒါ၊ မင်းပြန်မှလာပါတော့ မလာလို့ တို့က
စိတ်ပူနေ ကြတာ’

အယ်လီဘောက်က သူ၏ သေးသွယ်လှပသော လက်များကို ဆန့်ထိုးပေး
လိုက်သည်။ သူ၏လက်ချောင်းများမှာ စန္ဒရားနှင့်သာ သင့်တော်သည့် လက်ချောင်း
များဖြစ်၏။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း စန္ဒရားတီးခြင်းကို ဝါသနာပါ၏။ သို့သော်လည်း
နယ်စပ်ဒေသရှိ တပ်များတွင် တစ်တပ်ပြီးတစ်တပ် လှည့်လည် ရွှေ့ပြောင်းနေရ
သဖြင့်စန္ဒရားကို အိပ်မက်မျှပင် မမက်နိုင်ခဲ့သည်မှာ ကြာပေပြီ။

ဟော်လန်ဒါက ကိုယ်ကို အသာအယာကိုင်းညွတ်ပြီး အယ်လီဘောက်၏
လက်ကို သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် ထိလိုက်သည်။

‘ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဗိုလ်မှူးကြီး ကတော်ရဲ့ အပြုံးကို မြင်ရတာ
ကျွန်တော် ဝမ်းအသာဆုံးပါပဲခင်ဗျာ’

ဟော်လန်ဒါ၏ စကားမှာ လောကဝတ်စကားဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော်လည်း

တံကယ့်အူလှိုက်သည်းလှိုက် ခံစားမှုအပြည့်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အယ်လီဘောက်ကဟော်လန်ဒါထံမှ ဝမ်းသာစရာ အကြောင်းတစ်ခုခု ပြောလာ လိမ့်ဦး မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

‘ကျွန်တော် ပြန်လာတာ တစ်ယောက်တည်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာပွဲ မလုပ် ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး’

အယ်လီဘောက်အနေဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ပြည်းလေးစွာ ချလိုက်ပြီး ‘ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဖရန့်ရယ်’ဟု ဆိုလေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးက ‘ဖရန့်လာခဲ့ရတဲ့ ခရီးက နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါက သူ့ကို ဘရန်ဒီနဲ့ များခေါ်လာရတာ’ဟု ဝင်ပြောသည်။

‘ဒီလိုဆို ဘရန်ဒီရမှာပေါ့၊ ကဲ ရှင်တို့ ထိုင်ကြဦး’

ဟော်လန်ဒါက သူ့တပ်ရင်းမှူး ထိုင်ပြီးသည်အထိ တလေးတစား စောင့်ပြီးမှ ထိုင်သည်။

အယ်လီဘောက်က ဗီရိုပျက်ကလေး တစ်လုံးပေါ်မှ ဘရန်ဒီ တစ်လုံးနှင့် ဖန်ခွက် လှလှကလေးနှစ်လုံး ယူလာပြီး ချပေးရင်း ‘အိမ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း ကောင်းကောင်းလှလှ ဆိုလို့ ဒါကလေးနှစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်၊ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ကျွန်မ အင်မတန် မြတ်နိုးလွန်းလို့သိမ်းထားတဲ့ ဟာလေးတွေပေါ့၊ အခုကျတော့လည်း သုံးစရာမရှိလို့ ထုတ်သုံးပြန်ပြီ’ဟုပြောသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဘရန်ဒီ ထည့်ပေးသည်။ ‘ကဲ သောက်နေ ကြပေဦးတော့၊ ကျွန်မအတွက် လက်ဖက်ရည် သွားပျော်လိုက်ဦးမယ်’ဟု ဆိုသည်။

ဟော်လန်ဒါသည် အယ်လီဘောက် မီးပိုထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် လိုက်၍ ကြည့်ရင်းက ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာများ၌ တာဝန်ကျနေကြသည့် စစ်ဗိုလ်စစ်သား များ၏ ဇနီးများအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိလေ၏။

ယခုလို ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာများ၌ လင်သားများနှင့်အတူ လိုက်၍ နေကြရသည့် အမျိုးသမီးများ၏ ဆင်းရဲဒုက္ခမှာ သေးငယ်လှသည်မဟုတ်။ တော်ရုံတန်ရုံ ခံနိုင်ရည် ရှိရုံမျှဖြင့် အမြဲလိုလိုကြုံတွေ့နေရသည့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲမှုဒဏ်များကို ခံနိုင်ရည်ရှိမည် မထင်။

ကံကောင်းထောက်မ၍ ရွက်ထည်တဲနှင့် မနေရဘဲ လူလူသူသူ အိမ်ကလေး တစ်လုံးနှင့် နေပြန်တော့လည်း နွေရာသီဆိုလျှင် အပူဒဏ်ကိုပြင်းထန်စွာ ခံရ၏။ ဆောင်းတွင်းကျတော့ အဆမတန် အေးမြသောလေဒဏ်ကို ခံရ၏။

မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် မြတ်နိုးလွန်း၍ ဝယ်ယူထားသမျှ ပစ္စည်းမှန် သမျှမှာ လည်း တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းတိုင်း နမောန်မဲ့ နိုင်လှသော ရဲဘော်များကြောင့် ကျိုးဟယ်ကွဲဟယ်နှင့် ပျက်စီးကုန်သည်က များလေသည်။

ဤနယ်မြေဘက်ရှိ ခံတပ်များမှာ လူနီတို့၏ ဝင်ရောက်စီးနင်း တိုက်ခိုက်ခံရသည်က နည်းသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော အန္တရာယ်မျိုးကို တစ်တပ်မှတစ်တပ်သို့ အရွှေ့အပြောင်းတွင်သာ ကြိုရတတ်သဖြင့် တော်သေးသည်ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း သေဆုံးနှင့် အလွန်နီးသည့် ဝမ်းရောဂါ၊ ငှက်ဖျားရောဂါစသော ကူးစက်ရောဂါ အမျိုးမျိုး၏ အန္တရာယ်ကိုမူကား အချိန် မရွေး ကြိုရတတ်လေသည်။

ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်နှင့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် တစ်လုံးကိုင်ပြီး ပြန်ရောက်လာသော အယ်လီဘောက်ကြောင့် ဟော်လန်ဒါ၏ အတွေးစ ပြတ်သွားသည်။ ယခု တစ်ခေါက် ပြန်ထွက်လာသည့်အခါတွင်မူ အယ်လီဘောက်သည် သူ့ဆံပင်များ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြီးလာသည်။ အင်္ကျီလက်မောင်းများကို ကြည့်ကောင်းအောင် တင်ထားသည်။

ဟော်လန်ဒါကတော့ သူ့ချစ်သူ အိုလီဗီယာ ဝါးလ်ဘာတန်အား သူ့တပ်ရင်းမှူးကတော် အယ်လီဘောက်နေရာတွင် ထားကြည့်သည်။ လုံးဝ အံ့ဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်မလာပေ။ အယ်လီဘောက်က မေးသည်။

‘စပ်စုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဖရန်ရှယ်၊ မင်းတို့ကိစ္စ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတာ သေချာရဲ့လား’

‘မျှော်လင့်ချက်တော့ မရှိတော့ပါဘူးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က သူလိုချင်တဲ့ အမျိုးအစားမှ မဟုတ်တာဘဲ’

‘အေးကွယ် ငါတော့ဖြင့် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရတယ်၊ ဒီခေတ်မှာ ဒီအရွယ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလိုလူမျိုးကို ရရင်ကံကောင်း’

‘အိုလီဗီယာရဲ့ အဖေက ကျွန်တော့်ကို တပ်ထဲက အပြီးအပိုင်ထွက်ပြီးသူ့ရဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းမှာ ဝင်လုပ်ဖို့ နားချပါတယ်၊ သူ ပြောတာက စစ်သား တစ်ယောက် အနေနဲ့ဆိုရင် ဘယ်သူမှ သူ့သမီးကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အခု သူ့သမီးရနေတဲ့ အနေအစားမျိုးကိုရအောင် ထောက်ပံ့နိုင်မှာလဲ မဟုတ်ဘူးတဲ့’

‘ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ မင်းက တစ်သက်လုံး ဗိုလ်ရာထူးနဲ့ချည်း နေမှာမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်နေ့ကျ မင်းဟာ ဗိုလ်မှူးကြီးဖြစ်ချင် ဖြစ်လာမယ်၊ ပြီးတော့’

အယ်လီဘောက်သည် ပြောနေသည့်စကားကို အဆုံးမသတ်နိုင်ဘဲရပ်လိုက်သည်။ စကားများ မခိုင်လုံကြောင်းကိုပြောနေရင်း စဉ်းစားမိသဖြင့် ဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ယောက်ျားသည် ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့မှာ ဆင်းရဲခြင်းဟူသော တွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် လျှောက်နေကြရပေသည်။ ဟော်လန်ဒါက သူ့စကားကို ဆက်သည်။

‘သူ့အဖေပြောတာက ရှင်းပါတယ်၊ လူမည်းစစ်သားတွေနဲ့ အမြဲတစေတွဲပြီး လုပ်ကိုင်နေရတဲ့ လူများဟာ တိုးတက်ကြီးပွားချင်တဲ့စိတ် မရှိဘူးတဲ့’

သူသည် ဧည့်ခန်းနံရံ၌ ချိတ်ဆွဲထားသော အမှတ် ၁၀ မြင်းတပ်မတော်တံဆိပ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထိပ်ဘက်တွင် ကြမ်းတမ်းသော အမွှေးအမှင်များ ထူထပ်နေသည့်ကျွဲ။ ထိုကျွဲသည် လူမည်း ကျွဲတပ်သားများကို ရည်ညွှန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကျွဲ၏ အောက်တည့်တည့်တွင်မူ စစ်ဦးထုပ်တစ်လုံးနှင့် စစ်ပွဲတွင်သုံးသည့် ပုဆိန်နှစ်လက်။ တစ်လက်ပေါ် တစ်လက်ယှက်၍ ကြက်ခြေခတ် တင်ထားသည့်ပုံ။

ထိုပုံသည် လူမည်း ကျွဲစစ်သားများ၏ တာဝန်ကို ဖော်ညွှန်းသည်။ လူမည်းစစ် သားများသည် ထိုတံဆိပ်အတွက် အလွန်ဂုဏ်ယူကြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဤတံဆိပ် ပေါ်တွင် အလေးအနက်ထားသင့်သည်။ ဂုဏ်ယူသင့်သည်ဟု ဟော်လန်ဒါ ယူဆလေသည်။

မီးခိုခန်းအဝင်အထွက် တံခါးဆီမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုသည် ဟော်လန်ဒါ၏ အတွေးအာရုံကို ပြောင်းသွားစေသည်။ သူ့မြင်လိုက်သည်မှာ လက်များကို ခါးစည်းဝတ်နှင့် သုတ်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး။

အမျိုးသမီးမှာ အသက် ခပ်ငယ်ငယ်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးသေး သွယ်သွယ်နှင့် ကြော့ရှင်းလှပသည်။ ပြုံးကျယ်ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးအစုံမှာ တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းသည်။ မှောင်ရိပ် ခပ်ကျကျဘက်တွင် ရပ်နေခြင်းဖြစ်၍ ပထမတွင် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ အလင်းရောင်ဘက်သို့ ထွက်လာတော့မှပင် လူဖြူနှင့် ကပ္ပလီစပ် ကပြားမဲလေးတစ်ဦး ဖြစ်မှန်းသိရသည်။ သူ၏အသားအရောင်မှာ အမည်းမဟုတ်၊ အဖြူနှင့်အညိုရောင် ရောနေ သည်။

အမျိုးသမီးက ‘အသားပြုတ်ကြော်ကို လုပ်လိုက်ရမလား’ဟု အယ်လီဘောက်အား လှမ်းမေးသည်။

‘လုပ်လိုက်တော့ ဟန်နာ’
‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်’

အမျိုးသမီးငယ်သည် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ကာ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ဟော်လန်ဒါဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ ဝေ့ကြည့်သွားလေသည်။

‘ကျွန်တော် သူ့ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး’ဟု ဟော်လန်ဒါက ရေရွတ်လိုက် သဖြင့် အယ်လီဘောက်က အဖြေပေးသည်။

‘မင်းခွင့်ပြန်သွားနေတုန်းကမှ ရောက်လာတာ၊ ဟိုဘက် ပင်မင်းလိုင်းဘက်မှာ သူ့အဘွားနဲ့နေတယ်၊ အချိန်ပိုင်းနဲ့ လာလာပြီး ငါ့ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေတာကြာပြီ၊ သူ့အိမ်မှာတော့ သူ့အဘွားနဲ့အတူ အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက် လုပ်ရတာပေါ့၊ သူတို့က စစ်သားတွေရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို လျှော်ဖွပ်ပေးနေတာပဲ’

အမျိုးသမီးငယ်သည် ဒုတိယအကြိမ် ထွက်လာပြီး အသားပြုတ်ကြော်ထဲ မဆလာ ခတ်ဖို့ ကိစ္စမေးပြန်သည်။ တပ်မှူးကတော်သည် ပခုံးကို တစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး အမျိုးသမီးငယ် နောက်သို့ ထလိုက်သွားလေ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီးက သူ့ဇနီး မီးဖိုထဲရောက်မရောက် သေချာအောင် လိုက်ကြည့်သည်။ မီးဖိုထဲရောက်သွားပြီဟု သေချာမှ ဟော်လန်ဒါဘက်လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီမိန်းကလေး ပင်မင်းလှိုင်း ရောက်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီး ငါတို့ လူပျိုလူလွတ် အရာရှိတွေထဲက နှစ်ဦးသုံးဦးလောက်ဟာ သူတို့ အဝတ်အစားတွေ အမြဲတမ်း သန့်စင်နေအောင် လျှော်ဖွပ်ဖို့အတော်ကြီး အလေးအနက်ထားပြီး စိတ်ဝင်စားလာ တာတော့ သေချာတယ်ကွ၊ သိလား’

ဂျီဒီယွန်သည် ဒင်းမ်ဆေးနှင့် အတူ ဆေးရုံဘက်မှနေ၍ မြင်းစောင်းများရှိရာ ဘက်သို့ တွဲ၍ လျှောက်လာသည်။ ဒင်းမ်ဆေးကတော့ သူ့အား စကားတစ်ခွန်းတလေမှ ပြောဖော် မရချေ။ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ တစ်လမ်းလုံး နှုတ်ဆိတ်လျက် လိုက်ပါ လာသည်။ ဒင်းမ်ဆေး သူ့အပေါ် မကြည်သာကြောင်းကို ဂျီဒီယွန် ကောင်းစွာ သိနေ၏။

ဂျီဒီယွန်၏ လက်တစ်ဖက်သည် သူ၏မြင်းညိုကြီး ဂျူဒါကို ဆွဲထားသည်။ သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်က ဒဏ်ရာမှာ ပတ်တီးအသစ်စည်းထားပြီးပြီ ဖြစ်သော်လည်း နာကျင်မှု ကတော့ မပျောက်သေး။ သူသည် ဒင်းမ်ဆေးနှင့် တရင်းတနှီးစကားပြောနိုင်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

‘ကွန်ချို ခံတပ်ကတော့ နေရထိုင်ရတာ ကောင်းတယ် မဟုတ်လားဗျ’

‘လောကကြီးမှာ မင်းဟာ လူမည်းတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင် နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းတဲ့ နေရာဟာ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ မင်း နားမလည်ဘူးလားကွ’ဟု ဒင်းမ်ဆေးက ဟောကံသည်။

နှစ်ယောက်သား မြင်းသန့်ရှင်းရေး လုပ်နေသော တပ်သားသစ်များရှိရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး အိဆောနက်တဲလ်ကတော့ ခါးကြီးထောက်ကာ စစ်သားများကြားတွင် ဟိုသွားဒီသွားလုပ်သည်။ သူ့ပါးစပ်ကလည်း အော်လိုက် ဟစ်လိုက်၊ ငေါက်လိုက် ငမ်းလိုက်။

‘ဟေ့ကောင်၊ မင်းဒီနေရာကို မတိုက်ဘဲ ဘာပြုလို့ ချန်ပစ်ခဲ့တာလဲကွ’

သူသည် ကြောက်လန့်တကြားနှင့် အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်နေသော ရဲဆော်တစ်ယောက်အား ဟောကံနေရာမှ ဂျီဒီယွန်နှင့် ဒင်းမ်ဆေးတို့အား လှည့်ကြည့် သည်။

‘အမယ်၊ ဟေ့ဒင်းမ်ဆေး၊ ငါ မင်းကို တာဝန်ချထားခဲ့တာ ဒီနေရာ

မဟုတ်ဘူးကွ'

ဒင်းမိဆေးကတော့ ပမာမခန့်၊ မထိတရီနှင့် ခပ်တည်တည်ပင် ပြန်ကြည့်သည်။

'ခင်ဗျား အချစ်တော် ဗိုလ်ကလေးက သူ့အချစ်တော် ခွေးကလေးကို လိုက်ပို့ ခိုင်းလို့ ကျုပ် ဒီနေရာ လာနေတာဗျ၊ သိလား'

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပြန်လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ဂျီဒီယွန်သည် သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသော တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လိုက်ပြီး 'ရဲဘော် ဂျီဒီယွန် လက်စွဲဘက်တားပါ ခင်ဗျာ'ဟု ပြောကာ သူတတ်သမျှ မှတ်သမျှနည်းဖြင့် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး အလေးပြုလိုက်၏။

နက်တဲလ်ကတော့ ဤမျှလောက် လုပ်လိုက်သည်ကိုပင် ကျေနပ်ပုံမရချေ။

'တပ်ကြပ်တွေကို အလေးမပြုဘူးကွ၊ ငါ့ကို စကားပြောရင်လည်း ခင်ဗျာဆိုတဲ့ စကားလုံးထည့်မသုံးရဘူး၊ တရိုတသေ တလေးတစားနဲ့ ခင်ဗျာ စကားလုံးထည့်ပြီး ပြောတာမျိုးက လူဖြူအရာရှိတွေနဲ့ကျမှ ပြော'

ဂျီဒီယွန်က အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် 'ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ'ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်မှာဘယ်ဟာ အရာရှိ၊ ဘယ်ဟာ တပ်သားမှန်း ခွဲခြား၍ မသိနိုင်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးလာသည်။

နက်တဲလ်က သူ့အား မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ကြည့်နေသည်။

'မင်း အချိန်တွေ အများကြီး နောက်ကျတယ်၊ မင်း မြင်းပေါ်က တန်ဆာပလာ တွေ အခုချက်ချင်းဖြုတ်ချ၊ ဒီတပ်မှာ မြင်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ရဲဘော်တွေ အစားအသောက် မစားခင် မြင်းကို အရင်ကျွေးရတယ်၊ အဲဒါ မှတ်ထား'

'ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ'

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့်ပင် ဂျီဒီယွန်သည် သူ၏ညာဘက်လက် တစ်ဖက်တည်းနှင့် မြင်းကုန်းနှီးကို ဖြုတ်ချသည်။ သူ၏ဘယ်ဘက်လက်ကိုပါ အသုံးချရန် ကြိုးစားပါ သေး၏။ နာလွန်းသဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ရ၏။

ဂျင်ဘိုသည် သူ့မြင်းအား ဝက်မှင်ဘီးနှင့် ပြီးပေးနေရာမှ ဂျီဒီယွန်၏အဖြစ်ကို မြင်သောအခါ ထလာပြီးကူသည်။

နက်တဲလ်က ဒေါတသကြီးနှင့် ထအော်လေ၏။

'ဟေ့ကောင် ခွေးမသား၊ ဒီတပ်မှာ မြင်းကုန်းနှီး အတင်အချကို ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် လုပ်ရတယ်ကွ'

ဂျင်ဘိုက စိတ်မကောင်းဖြစ်သော မျက်နှာထားနှင့် ဂျီဒီယွန်အား တစ်ချက်မျှ ကြည့်ကာ သူ့မြင်းရှိရာသို့ ပြန်လှည့်သွားလေ၏။

ဂျီဒီယွန်သည် ဝက်မှင်ဘီးတစ်ချောင်းကိုယူကာ သူ့မြင်းကို စ၍ပြီးသည်။ နက်တဲလ် ကတော့ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ သို့တစေလည်း နက်တဲလ်၏ မျက်လုံးအစုံသည်

သူ့ကျောပေါ်၌ စူးစိုက်ထားကြောင်း ဂျီဒီယွန် သိနေ၏။ သူသည် မြင်းတစ်ကိုယ်လုံးအား ဘီးနှင့်ပိုက်စိပ် တိုက်၍ဖြီးသည်။ ဒဏ်ရာနှင့် လက်ကိုပါ အသုံးချသည်။ ကြာလာတော့ နာကျင်မှု ဝေဒနာက တိုး၍ တိုး၍ ပြင်းထန်လာသည်။ သူ့ဘယ်ဘက်လက်မောင်းမှာ မခံနိုင်လောက် အောင် ပူလာသည်။

‘ဟေ့ ရဲဘော်၊ ခဏနေဦး ခဏ’ ဟူသော အသံနက်တဲလ်ထံမှ ထွက်လာသည်။ သူသည် ဂျီဒီယွန်၏အင်္ကျီ လက်မောင်းအပြင်နေရာကို ဂရုတစိုက်ကြည့်သည်။ မကြာသေးခင်ကမှ အသစ်စည်းပေးလိုက်သော ပတ်တီးပြုပြုပေါ်တွင် သွေးကွက်များစွန်းလျက် ရှိနေလေ သည်။ နက်တဲလ်၏ မျက်လုံးများကတော့ ယခုအချိန်အထိ တင်းမာဆဲပင်။

‘မင်း ဘာပြုလို့ စောစောက မပြောတာလဲရဲဘော်’

ဂျီဒီယွန်သည် သူ့မျက်လုံးများကို မြေပြင်ပေါ်သို့ စူးစိုက်ထားသည်။ ဤမျှလောက် အထိ အသေးစိတ်၍ စုံစမ်းမေးမြန်းနေခြင်းကို စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသဖြင့် အဖြေ ပေးချင်စိတ် မရှိတော့ပေ။

နက်တဲလ်က ဂျင်ဘိုအား လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ပြီး ‘ဒီမြင်းကို မင်းဆက်ပြီး ဖြီးပေး လိုက်တော့’ဟု အမိန့်ပေးသည်။ ထို့နောက် သူ့ခေါင်းကို ဂျီဒီယွန်ဘက်သို့ စောင်းပြီး တစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အခြားစစ်သားများနှင့် ဝေးရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။

‘တိုက်ပွဲမှာ မင်း ဘယ်လို တိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူတို့ပြောပြလို့ ငါ ကြားရတယ်၊ ငါကတော့ မိုက်ရူးရဲတွေကို အထင်မကြီးဘူးကွ၊ သိလား၊ မိုက်ရူးရဲလုပ်တဲ့ ကောင်တွေများ အရူးတွေချည်းပဲလို့ ငါထင်တယ်’

ဂျီဒီယွန်က အဖြစ်မှန်ကို သူပြောပြသည့်အတိုင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် နားထောင် မည့်လူတစ်ဦးတော့ ပေါ်လာပြီဟု တွက်သည်။

‘လူနီတွေကို ကျွန်တော် သွားတိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မြင်းက လန်ပြီး ဆွဲပြေးတာ၊ အဲဒါပဲ၊ ယုံချင်လည်းယုံ၊ မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး’

နက်တဲလ် ငြိမ်ကျသွားသည်။ သူသည် အံ့ဩသော မျက်နှာထားဖြင့် ဂျီဒီယွန်အား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေသည်။

ဂျီဒီယွန်က ‘ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောပြဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်၊ ဘယ်သူမှ နားမထောင်ကြဘူး၊ ဗိုလ်ဟော်လန်ဒါကလည်း ကျွန်တော့်ကို လူစွမ်းကောင်း တစ်ယောက်တဲ့’

‘ဒီလိုဆိုရင် အဖြစ်မှန်က မင်းမြင်းကို မင်းမနိုင်လို့ ဖြစ်ရတာပဲ ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ယူဆထားပါတယ်’

‘အင်း ဒီလိုဆိုတော့လည်း အရှင်းသားပဲ၊ ဗိုလ်ထော်လန်ဒါ ထင်တာလည်း’

မမှားဘူးပေါ့ကွ၊ သူ ထင်ချင်တာ ထင်ပစေ၊ သွားပြီး ရှင်းမနေနဲ့၊ မင့်အတွက်တော့
ဟန်ကျသွားတယ်၊ အနေချောင်တာပေါ့ကွ၊ ဒီဟာကြောင့်ပဲ တစ်နေ့မှာ မင်းဟာ
အတော်ဆုံး စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာမှာ'

*

ဂျီဒီယွန်နှင့် ဂျင်ဘိုတို့ လူဝီစီယားနားပြည်နယ်တွင် စစ်သင်တန်းတက်ခဲ့ရစဉ်က အလွန် အပြောကောင်းသော သင်တန်းနည်းပြ အရာရှိများနှင့် ဆုံစည်းခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်က ထိုအရာရှိများ၏အပြောကောင်းမှုကြောင့် ဂျီဒီယွန်နှင့် ဂျင်ဘိုတို့၏ စိတ်ကူးယဉ် လောကထဲဝယ် အပြာရောင် ယူနီဖောင်းများကို ဝတ်၍ အားကောင်း မောင်းသန် စစ်မြင်းကြီးများကိုစီး၍ ပရေးရီးမြက်ခင်းလွင်ပြင်များပေါ်၌ လှည့်လည် သွားလာ၍ နေရာသစ် မြေယာသစ်များပေါ်တွင် အခြေစိုက် နေကြသည့် လူဖြူများအား အလွန်ရက်စက်ကြမ်း ကြုတ်သော လူရိုင်းများ၏ ဘေးရန်မှ ရဲဝံ့ စွန့်စားစွာဖြင့် အကာအကွယ် ပေးနေကြသည့် သူတို့နှစ်ဦး၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည် အမြဲတမ်းလိုလို ထင်လာမြင်လာတတ်လေသည်။

ကွန်ချီခံတပ်၌ တစ်လကြာမျှ နေထိုင်ခဲ့ရပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင်မူ သင်တန်း အရာရှိများ ပြောလိုက်သောနေရာသည် ဤနေရာမှ ဟုတ်ပါလေစဟူသော သံသယသည် ဂျီဒီယွန်၏ ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။ အရာရှိများ ပြောလိုက်သည့်နေရာသည် သူတို့၏ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲမှ နေရာများ ဖြစ်လေသလားဟူသော အတွေးလည်း ဝင်စ ပြုလာသည်။

သူ ဤခံတပ်သို့ ရောက်လာသည့်နေ့မှစ၍ ယနေ့ထိ ခံတပ်၏ အပြင်ဘက်သို့ တစ်မိုင်ကျော်အောင် ခရီးမသွားဖူးခဲ့သေးပေ။ မြေသစ်ယာသစ် ရှာဖွေအခြေစိုက် သူများကိုလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မမြင်ဖူးသေးပေ။ သူမြင်ဖူးသည့် အခြေစိုက် သမားများမှာ စိန်အန်ဂျီလာ မြို့ထဲသို့လာ၍ မူးယစ်သောက်စား ရမ်းကားနေကြသည့် လူကြမ်းလူဆိုးများသာ ဖြစ်သည်။

လူနီများနှင့် တွေ့ဆုံတိုက်ပွဲဖြစ်ပို့ဆိုသည်မှာလည်း လက်တွေ့ကျတော့ဖြစ်လာဖို့ မလွယ်ကူလှပေ။ သူတို့ကွန်ချီခံတပ်သို့ လာခဲ့ကြစဉ်က ကော်လိုရာဒိုး မြစ်ကမ်းပါးတွင် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ဂျီဒီယွန်အနေဖြင့် ယနေ့အချိန်ထိ ထိုတိုက်ပွဲ

တစ်ပွဲသာလျှင် မြင်ခဲ့ဖူး၏။

လူနီများနှင့် တွေ့ဆုံ၍ တိုက်ခိုက်ရမည့်အစား ဂျီဒီယွန်နှင့် တပ်သားသစ်များ လောလောဆယ် လုပ်နေကြရသည့် အလုပ်မှာ မြင်းများကို နေ့စဉ်မှန်မှန်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးနေခြင်းနှင့် စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခြင်းများသာဖြစ်သည်။ သူတို့အများဆုံး လုပ်နေရသည့်အလုပ်မှာ ခံတပ်တည်ဆောက်ရေးဆိုင်ရာ အလုပ်ကြမ်းများသာဖြစ်၏။ အကယ်၍ သာ တပ်သားသစ်တစ်ဦးသည် သူလုပ်နေသမျှကို လိမ်ညာမပြောဘဲ အမှန် ပြောမည် ဆိုပါမူ အချိန်ရှိသမျှ ထွက်၍လည်နေသည်ကများကြောင်း ဝန်ခံလိမ့်မည် ဖြစ်ပေမည်။

ယနေ့ အဖို့လည်း ဂျီဒီယွန်နှင့် ဂျင်ဘိုတို့သည် တစ်မနက်ခင်းလုံး အိမ်သာတွင်း တစ်တွင်းတူးရင်း အချိန်ကုန်နေရသည်။ ရဲဘော် ဒေါသကုမ္မာရမင်းသား ဒင်းမ်ဆေး တစ်ယောက်လည်း တစ်မနက်ခင်းလုံး သူတို့နှင့်အတူ ရှိနေသည်။ မြေကြီးက မာလွန်းသဖြင့် သူတို့အလုပ်မှာ ပင်ပန်းသလောက် အရာမရောက်လှပေ။

တပ်ကြပ်ကြီး အိဆောနက်တဲလ်သည် အိမ်သာတွင်း နှုတ်ခမ်းမှ ရပ်၍ ကြည့်နေသည်။ မနှစ်မြို့သည့်အရိပ် လက္ခဏာများကို ဖော်ပြနေသော နက်တဲလ်၏ မျက်လုံးများသည် သူ့အပေါ်သာ ကျရောက်နေသည်ဟု ဂျီဒီယွန် ထင်သည်။

တပ်ခွဲတစ်ခွဲလုံးရှိ အခြားတပ်သားများထက် သူ့အပေါ်၌ ပို၍မဲကာ ပို၍ ဖိနေသော နက်တဲလ်၏ သဘောထားကို ဂျီဒီယွန် နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နက်တဲလ်ကတော့သူလုပ်သမျှကိုသမျှကို မျက်ခြည် မပြတ် စောင့်ကြည့်ကာ ဆူပူခြင်းကြိမ်းမောင်းခြင်း ပြစ်တင်ခြင်း ပြုလုပ်နေမှန်း သူ ကောင်းစွာ သိနေလေသည်။

ယခုလည်း တပ်ကြပ်ကြီး နက်တဲလ်သည် တွင်းနှုတ်ခမ်းဝတွင် ရပ်နေရာမှ သူ့အား လှမ်းသဟောက်သဟဲ ပြုလျက်ရှိသည်။

‘ဟေ့ဟောင်၊ လက်စ်ဘက်တာ၊ မင်းဟာ အချောင်သမားနဲ့တူပါတယ်၊ ကျွန်ဘဝ တုန်းကလည်း ဘာကိုမှ လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်ခဲ့မယ့်ကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရေသာ ခိုပြီး အချောင်လုပ်ခ ယူလာတဲ့ကောင်နဲ့တူပါတယ်’

ထိုအခိုက်မှာပင် ဟော်လန်ဒါ ရောက်လာသဖြင့် နက်တဲလ်က ‘သတိ’ဟု ထအော်သည်။ ရဲဘော်များသည် သူတို့လက်ထဲမှ ပစ္စည်းကိရိယာများကို ကသောကမျော ပစ်ချကာ သတိအနေအထားနှင့် ရပ်နေကြရလေ၏။

ဟော်လန်ဒါသည် အိမ်သာတွင်း အနီးတွင် လာရပ်ပြီး ဂျီဒီယွန်အား နှုတ်ဆက်သည်။

‘ဟေ့ စစ်မြင်း မင့်လက် ဘယ်လိုနေသေးလဲ၊ ကောင်းသွားပြီလား’ဟုလည်း မေးသည်။

ဟော်လန်ဒါက သူ့အား ဂရုတစိုက် မေးလိုက်သဖြင့် ဂျီဒီယွန်မှာ များစွာ

စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရလေသည်။ ဟော်လန်ဒါက ဂရုစိုက်လေလေ အခြားတပ်
သားများက သူ့အား ချဉ်လေဖြစ်နေသည်ကို သူကောင်းကောင်းကြီး သိနေ၏။

‘ပျောက်သွားပါပြီ ဗိုလ်ကြီး’

‘အေး ကောင်းတယ်၊ ငါတို့ တိုက်ကင်းထွက်ပြီး လူနီတွေကို လိုက်တိုက်တဲ့
အခါမှာ မင်းသန်သန်မာမာ ဖြစ်နေမှ၊ စစ်သားတစ်ယောက် ဘယ်လောက်စွမ်းဆောင်
နိုင်တယ် ဆိုတာကို တခြားရဲဘော်တွေ နမူနာယူနိုင်အောင် ပြစေချင်တယ်ကွာ’

သူသည် နက်တဲလ်ဘက်သို့လှည့်၍ ‘တပ်ကြပ်ကြီးနဲ့ စကားပြောစရာရှိတယ်၊
မြင်းခြံတွေဘက် သွားရအောင်’ဟု ခေါ်သည်။

နက်တဲလ်ထွက်သွားလျှင် ထွက်သွားချင်း ဒင်းမ်ဆေးသည် သူ့လက်ထဲမှ
ပေါက်ဘူး ကို မြေကြီးပေါ်သို့ ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး စိုက်ချလိုက်ပြီး ဂျီဒီယွန်အား
ဒေါသတကြီး ကြည့်သည်။

‘ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မင်းကို သူက ဒီစစ်မြင်းဆိုတဲ့ နာမည်ခေါ်ရတာလဲ၊
မင်းကကော ဘယ်လိုကြောင့် ဒီနာမည် ခေါ်ခွင့်ပေးထားရတာလဲ’

‘သူ တပ်ခွဲမှုပဲ၊ သူ့စိတ်ကူးနဲ့ သူပဲ၊ သူ ပြောချင်တာ ပြော၊ သူ လုပ်ချင်တာ
လုပ်မှာပေါ့’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ အခု လောလောဆယ် သူလုပ်နေတာကတော့ မင့်ကို သူ
အချစ်တော်လူမည်းအဖြစ် လက်သပ်မွေးနေတယ်ကွ’

ဂျီဒီယွန်မှာ မနာလိုဝန်တိုစိတ်မှ ပေါက်ကွဲထွက်လာသော ဒင်းမ်ဆေး၏
စော်ကားမှုကို မည်ကဲ့သို့ တုံ့ပြန်ရမှန်းမသိချေ။ ‘ဒါတော့ မဟုတ်ဘူး’ဟုသာ
ပြောနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ဟော်လန်ဒါက သူ့အား လက်သပ်မွေးနေကြောင်း
သူကိုယ်တိုင်ပင် သိနေ၏။ တကယ်တော့ တပ်ကြပ်ကြီး နက်တဲလ်က သူ့အပေါ်
ဖိနေခြင်းမှာလည်း ဤအကြောင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်ဟု သူ့သဘောပေါက်နေ၏။

ဤကိစ္စအတွက် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် သူ့မှာ အပြစ်ရှိနေသလို ခံစားနေရသည်။
ဤခံစားချက်ကြောင့် ဤပြဿနာကို ရှင်းပစ်ချင်သော်လည်း သူရှင်းနိုင်သော
ပြဿနာ မဟုတ်။ အမှန်တော့ ‘ကျွန်တော် ဗိုလ်ကြီးရဲ့အချစ်တော် တပည့်တံစံယောက်
ဖြစ်ပါရစေ’ ဟု သူက သွား၍ ဖော်လံဖားခဲ့ခြင်းမဟုတ်။

ဂျီဒီယွန်က တိုတိုနှင့် ပြီးပြတ်သွားစေချင်သဖြင့် ‘တပ်ကြပ်ကြီးက ငါတို့ကို
အလုပ် ဆက်လုပ်နေဖို့ မှာသွားတယ်’ဟု ဆိုလိုက်သည်။

‘တပ်ကြပ်ကြီး ဟုတ်လား’

ဒင်းမ်ဆေးက တံတွေးတစ်ချက် ‘ထို့’ခနဲ ထွေးလိုက်သည်။

‘တစ်နေ့ကျရင် ဒီလူကိုလည်း ငါပြောဦးမယ်သိလား’

ဂျင်ဘိုက သူ့အင်္ကျီစဖြင့် မျက်နှာမှ ချွေးနှင့်ပုန်များကို သုတ်နေရာမှပြုံး၍-

‘အေးပေါ့လေ၊ မင်း သွားပြောတော့ အချုပ်တံခါးပိတ်သံကို ငါတို့ကြားရမှာ ပေါ့ကွာ’ဟု ဝင်ပြောသည်။

ဒင်းမ်ဆေးကတော့ ဂျင်ဘို၏ စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူပြောချင်တာ ဆက်ပြောသည်။

‘ဒီမှာ လက်စ်ဘက်တာ၊ မင်း ဒီ လူဖြူတွေရဲ့အကြောကို ကောင်းကောင်း သိထားဖို့ လိုတယ်၊ သူတို့က သူတို့လိုချင်သလို မင်းကို အသုံးချနေနိုင်သမျှ ကာလ ပတ်လုံး မင်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံနေမှာပဲ၊ မင်းကို သူတို့ အသုံးမလို တော့ဘူးဆိုတဲ့ တစ်နေ့ကျ တော့ မင်းဟာ သူတို့အတွက် ခွေးတစ်ကောင်လောက်မှ တန်ဖိုး မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒါကို မင်း နားလည်ထားဖို့ လိုတယ်ကွ’

ခဏမျှ အကြာတွင် နက်တဲလ် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူသည် ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် အိမ်သာတွင်းကို ငုံ့ကြည့်သည်။

‘မင်းတို့အားလုံး တစ်ကောင်မှ ဆက်မတူးကြဘူး၊ ပြီးအောင် ဆက်တူးကြ၊ ကနေ့ နေ့ခင်းမှာ စစ်ရေး လေ့ကျင့်ရမယ်’

ကြားရသည့် စကားကြောင့် ဂျီဒီယွန် စိတ်ပျက်သွားသည်။ ဂျီဒီယွန် အဖို့တော့ မကြာခဏ စစ်ရေးလေ့ကျင့်မှု လုပ်ခြင်းသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ထင်သည်။ သူ့အမြင် စစ်ရေးလေ့ကျင့်မှုမှ ရလာသည့် အကျိုးတရားသည် များများစားစားလည်းမရှိ။ အကောင် အထည်နှင့်လည်း မပြနိုင်။

သူ့အနေနှင့် လယ်တစ်ကွက်စိုက်ပြီ ဆိုပါစို့။ ထွန်ရ ယက်ရမည်။ မျိုးစေ့များ ကြီရမည်။ မျိုးစေ့ကြီလိုက်ပြီဆိုလျှင် အပင်ထွက်လာဖို့ကတော့ သေချာသည်။ ရလာသည့် အကျိုးတရားမှာ သိသာထင်ရှားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စစ်ရေးလေ့ကျင့် ရသောအလုပ်သည် စိုက်ရပျိုးရသော အလုပ်ထက်ပင် ပို၍ ပင်ပန်းသည်။ ခက်ခဲသည်ဟု ထင်နေ မိခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

သို့သော်လည်း သူတို့အားလုံး စစ်ရေးပြကွင်းသို့ဆင်း၍ စစ်ရေး လေ့ကျင့်ကြ ရသည်။ ဘယ်လိုတန်းစီရသည်၊ ဘယ်လို ညာညှိရသည်။ ရှေ့တက်၊ ချီတက်၊ ညာကွေ့စသော အမိန့်ပေးသံများကို ဘယ်လို လိုက်နာရသည် စသည်စသည်များကို သင်ယူလေ့လာ ကြရပြန်သည်။

ယနေ့တော့ စစ်ရေးလေ့ကျင့်မှု ပြီးဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နက်တဲလ်က လစာပေးသူ ရောက်လာပြီဟု ကြေညာသည်။ ရဲဘော်အားလုံး တပ်ခွဲအလိုက် တန်းစီပြီး လစာထုတ်ကြရ၏။ ဂျင်ဘိုမှာ သူ့လက်ထဲရောက်လာသည့် ငွေသားပိုက်ဆံ များ၏ တချွင်ချွင်မြည်သံကို နားထောင်ပြီး သွားတဖြိုးဖြိုးနှင့် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ပိုက်ဆံများကိုကြည့်ပြီး သူ့ပါးစပ် သူ စေ့မရသဖြင့် အသက်ထွက်သွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ်နေရလေသည်။

‘ဟေး ဂျင်၊ ငါတို့ ပျော်စရာရှာဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီ၊ မြစ်တစ်ဖက်မှာ ပျော်စရာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ ငါနဲ့စမ်းထားတယ်၊ တို့ဝီစကီ သွားသောက်ကြမယ်ကွာ’ ဂျင်ဘို၏ စကားကို ဂျီဒီယွန်က လက်မခံနိုင်၊ သဘော မတူနိုင်။

‘လူဟောင်းကြီးတွေ ပြောပြောနေတာ မင်းမမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ အဲဒီဘက် သွားရင် အသံတံခံရတတ်တယ် ဆိုတာလေ’

ဂျင်ဘိုက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။

‘တကယ်လို့ မင်း မလိုက်ဘူးဆိုရင်တော့ ငါနဲ့အတူတူ သွားခိုင်းမယ့်အဖော် ရှာရလိမ့်မယ်၊ ဒင်းမိဆေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဖော်ညှိရမှာပဲ’

ဂျီဒီယွန်က အညှာလွယ်တတ်သော ဂျင်ဘိုလို လူမျိုးသည် ဒင်းမိဆေးလို လူစားမျိုးကို အဖော်မလုပ်သင့်ဟု ထင်သည်။ အကယ်၍ ဒင်းမိဆေးနှင့်သာသွားလျှင် ဂျင်ဘို ပျက်စီးဖို့သာရှိတော့သည်။

‘ငါကတော့ တို့အဝတ်ဟောင်းတွေကို ပင်မင်းလိုင်းဘက်သွားပြီး ပင်မင်းပေးရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်ကွာ၊ အဝတ်တွေကို တို့ဟာတို့ လျှော်မယ့်အစား အဝတ်လျှော် သည်မ တစ်ယောက်ဆီ အပ်လိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်’

ဂျင်ဘိုက ရယ်သံသည်။

‘အဝတ်လျှော်သည် ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ဟား၊ ငါကတော့ ဝီစကီပဲ သွားချမယ်ကွာ’

ထိုည ညစာစားအပြီးတွင် အိပ်ဆောင်အားလုံး တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့ သွားသည်။ ကျောက်ရောဂါဖြစ်ပွားနေသဖြင့် စွန့်ပစ်သွားခြင်း မရသည့် နေရာကပ်ခန့် ပင် တူနေသေးတော့၏။

ဂျီဒီယွန်သည် ဒင်းမိဆေးတို့ လူစုနှင့်တွဲ၍ ထွက်သွားသော ဂျင်ဘိုအား စိတ်မချမ်း မသာဖြင့် မျှော်ကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ အိပ်အောင်ထဲတွင် သူနှင့် တပ်ကြပ်ဝပ်တားတို့သာ ကျန်ခဲ့ပေတော့သည်။

တပ်ကြပ်ဝပ်တားမှာ ပြီးတတ် ရယ်တတ်သူ တစ်ဦးမဟုတ်။ အမှတ် ၁၀ လူမည်း တပ်ရင်း စတင်ဖွဲ့စည်းကတည်းက တပ်ထဲဝင်လာသူဖြစ်၏။ သူတို့တပ်ခွဲတွင် လူကြီးဆို၍ တပ်ကြပ်ကြီး နက်တဲလ်အောက် သူတစ်ဦးသာလျှင် ရှိလေသည်။ သို့သော်လည်း ဝပ်တားသည် မည်သူနှင့်မှ ရောရောနှောနှော လေတတ်သူမဟုတ်။ သူ့ဘာသာ သူ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် အဖမ်းကျန်နေတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ ဝပ်တားတွင် အဖော်တစ်ဦးတော့ ရှိ၏။ ထိုအဖော်က သက်ရှိသတ္တဝါ တစ်ဦးမဟုတ်၊ သက်မဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုဖြစ်သော တယောငှက်တစ်ကောင်။

ဝပ်တားသည် သူ့ရင်တွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော ခံစားချက်များကို သူ့တယောမှ တစ်ဆင့်ပေးပြနေတတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့ ခံစားချက်များသည်

ဂီတသံစဉ်အဖြစ် သူ့တယောဆီမှ အမြဲတစေ ထွက်ပေါ်လာတတ်၏။ သူ့ခံစားချက်များကို စကားလုံးများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲရန်မူကား ဘယ်တော့မှ ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်း မပြုချေ။

တချို့ညများတွင် ဝပ်တား၏တယောသံသည် သွက်လက်မြူးကြွစွာ ကခုန်နေတတ်သော်လည်း တချို့ညများကျတော့ သူ့တယောဆီမှ ထွက်ပေါ်လာနေသော ဂီတမှာ မြေကြီးနှင့် မထိတွေ့တော့ဘဲမိုးယံထိ တက်နေတတ်သည်။ ယနေ့ညတော့ဖြင့် ဝပ်တား၏ တယောသံသည် ငိုရှိုက်သံများဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေပေသည်။

တယောသံအရပ်တွင် ဂျီဒီယွန်က 'ခင်ဗျားမြစ်တစ်ဖက်ကို မသွားဘူးလား' ဟု လှမ်းမေးသည်။

'ငါ့စရိုက်နဲ့ မကိုက်လို့ မသွားဘူး'

နှစ်ဦးသား ငြိမ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ ဂျီဒီယွန်၏စိတ်ထဲဝယ် သူနှင့် ဝပ်တားတို့ ကြား၌ မမြင်နိုင်စွမ်းသော နံရံတစ်ခု ကာဆီးထားသည့်နှယ် ခံစားနေရသည်။

'ကျွန်တော် အဝတ်ဟောင်းတွေ ပင်မင်း သွားပေးချင်လို့၊ ဘယ်မှာ သွားပေးရင် ကောင်းမလဲ'

'တို့ တပ်ခွဲတစ်ခုလုံး ရောခံဆိုတဲ့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ဆီမှာပေးကြတာပဲ၊ ပင်မင်းလိုင်း အရှေ့ဘက် အစွန်ဆုံးတဲ့ရဲ့ ဒီဘက်က ဒုတိယတဲဟာ သူ့တဲပဲ'

ဂျီဒီယွန်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး သူ့အဝတ်ဟောင်းများကို စုထုပ်ကာ လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲ၍ ထွက်လာသည်။ ဝပ်တားက သူ့နောက်မှနေ၍ 'မင်း အမျိုးသမီး ခပ်ငယ်ငယ် တစ်ယောက် တွေ့ချင်တွေ့လိမ့်မယ်၊ တွေ့ရင် သူ့အနား သွားမကပ်နဲ့၊ ဝေးဝေးက ကွင်းသွား၊ သူ့အနား သွားကပ်ရင်တော့ အဘွားကြီးက မင်းကို ပြောလိမ့်မယ်' ဟု အော်ပြောလေသည်။

နယ်ခြားတပ်တိုင်းတွင် ပင်မင်းလိုင်း သတ်သတ်ရှိသည်။ ကွန်ချိုခံတပ်၏ ပင်မင်း လိုင်းမှာ ထရဲကာတဲများဖြစ်၏။ ထိုတဲများ တစ်ဝိုက်တွင် ထင်းမီးခိုးနဲ့သည် အမြဲတစေ နံစော်လျက် ရှိသည်။

ပင်မင်းသမားများသည် အဝတ်ဟောင်းများကို ရေနွေးနှင့်ပြုတ်ပြီးမှ လျှော်ဖွပ်ကြသည်ကများသည်။ ရေနွေးနှင့် မပြုတ်၍လည်းမဖြစ်ပေ။ အဝတ်အထည်များတွင် ကပ်နေသော ချွေးနံ့များ၊ ချေးညှော်များနှင့် သန်းများမှာ ရေနွေးနှင့် တွေ့မှသာ ပျောက်သွားတတ်ပေသည်။

အရှေ့ဘက်အစွန်ဆုံး ဒုတိယတဲဟု ဝပ်တားက ပြောလိုက်သဖြင့် အိမ်ကိုတော့ အလွယ်တကူပင်ရှာတွေ့သည်။ အဘွားကြီး၏ အရိပ်ယောင်ကိုတော့ မမြင်ရပေ။ ဂျီဒီယွန် သည် တဲနားတွင် တရစ်သီသီလုပ်ကာ အဘွားကြီးကို ရှာသည်။

ရုတ်တရက် ဂျီဒီယွန်၏ခြေလှမ်းများသည် တန့်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ သူနှင့်

မလှမ်းမကမ်းတွင် ရေငွေ့အိုးကြီး တစ်လုံးထဲမှ ရေငွေ့များကို ရေပုံးတစ်ပုံးနှင့် ခပ်ယူနေသောမိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ယောက်။ သူသည် စိတ်ဝင်တစားနှင့် အမျိုးသမီး အား ငေးစိုက် ကြည့်နေမိလေ၏။

အမျိုးသမီးမှာ ခပ်သေးသေးခပ်သွယ်သွယ် ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်က တောင့်တင်းဖြောင့်စင်းသည်။ ကြော့ရှင်းပြေပြစ်သည်။ အသားအရေ ကျတော့လည်း သူ့တွေ့ ခဲ့မြင်ခဲ့ဖူးသည့် အမျိုးသမီးများနှင့်မတူ။ သူ့အသားမှာ အဖြူမဟုတ်၊ အမည်းမဟုတ်။ သူ၏နက်မှောင် ထူထပ်သော ဆံပင်များကိုစု၍ လက်ကိုင်ပဝါ အနီကြီးတစ်ထည်ဖြင့် စည်းချည်ထားသည်။

ပထမတွင် အမျိုးသမီးက သူ့ကို မမြင်ပေ။ သူ့မျက်လုံးများကို ရေငွေ့ အခိုးအငွေ့ များက ဖုံးကွယ်ထားသည်။

အမျိုးသမီးထံသို့ လျှောက်သွားနေခိုက်တွင် ဂျီဒီယွန်၏ သွေးတိုးနှုန်းမှာ မြန်လျက် ရှိသည်။ သူသည် လက်ထဲမှ အဝတ်ထုပ်ကို ချထားလိုက်၏။

‘ငါ ကူညီပါရစေ’

သူ့အသံကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရသော အမျိုးသမီးသည် အယောင် ယောင်အမှားမှားဖြစ်ကာ လက်ထဲမှ ရေပုံးကို ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေငွေ့အိုးကြီးထဲသို့ ဆတ်ခနဲ လွှတ်ချလိုက်သည်။ ရေပုံးကိုင်ကို ကိုင်ထားသော အရှိန်ဖြင့် သူ့ကိုယ်ရှေ့သို့ အငိုက်တွင် သူ၏ ဂါဝန်အောက်စသည် မီးဖိုထဲသို့ကျသွားသည်။ ထိုအချိန်ထိ ထိတ်လန့် အံ့ဩမှု မပြေသေးသော အမျိုးသမီးသည် သူ့ဂါဝန်စကို မီးစွဲနေမှန်း သတိမထားမိချေ။

‘မီးလောင်နေတယ်’ဟု ဂျီဒီယွန်က စိုးရိမ်တကြီးအော်သည်။

အမျိုးသမီးကလည်း ကြောက်လန့်တကြားအော်ကာ နောက်သို့ခုန်၍ ဆုတ်လိုက် သည်။ သူ့ဂါဝန်မှာ မီးစွဲကာ တဟုန်းဟုန်း တောက်လျက်ရှိနေလေပြီ။ ဂျီဒီယွန်သည် နီးရာစည်ပိုင်း တစ်ခုထဲမှ အဝတ်စုံတစ်ထည်ကို ကသောကမျောဆွဲယူကာ မီးတောက်ကို အုပ်၍ သတ်သည်။

ကြောက်စိတ်မွန်နေပြီဖြစ်သော အမျိုးသမီးကတော့ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ကာထပြေးသည်။ ဂျီဒီယွန်က အမျိုးသမီး၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ရေစိုအဝတ်နှင့် မီးငြိမ်းသွားသည်အထိ ရိုက်၍ သတ်လေသည်။

အမျိုးသမီးသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလျက်ရှိ၏။

‘မီးငြိမ်းသွားပါပြီ၊ အတော်ကြီးလောင်သွားတာပဲ’ဟု ဂျီဒီယွန်ကပြောသည်။

အမျိုးသမီးကမူ သူ့ခြေထောက်များကို ငုံ့ကြည့်ပြီး သူမ၏ လက်နှင့်အသာ အယာပွတ် နေသည်။

‘သိပ်တော့ မများပါဘူး၊ ရှင် ရှိနေပေလို့ပေါ့၊ ရှင်သာ မရှိရင် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး လောင်မှာ၊ ကျွန်မ အော်သံကို အဘွားတော့ ကြားမယ်မထင်ပါဘူး။’

ကျွန်မ အဘွားက သူ့နားနားကို ကပ်ပြီး အော်မှ ကြားတာ'

ဂျီဒီယွန်သည် အမျိုးသမီး၏ ဝိုင်းစက်ကြည်လင်ပြီး ပြုံးကျယ်လှပသော အညိုရောင် မျက်လုံးကြီးများကို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်။

'ငါ ဒီကို ရောက်နေတာ တစ်လကျော်ပြီ၊ မင့်ကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ဘူး'

'တစ်ခါတလေ ဝိုင်းမှုကြီး သောမတ်ရဲ့ မိန်းမဆီ ကျွန်မ သွားတယ်၊ နျက်ရေး ပြတ်ရေးနဲ့ အိမ်မှုကိစ္စတွေ ကူပြီး လုပ်ပေးရတယ်၊ ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာတော့ အချိန်ရှိသမျှ ကျွန်မ အဘွားကို အဝတ်တွေ ကူလျှော်ပေးရတယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် စောစောက မင့်ကို ငါဘာကြောင့် မတွေ့တာပါလိမ့်'

အမျိုးသမီးက ဂျီဒီယွန်ကို မကြည့်။ မြေပြင်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများကို ဂျီဒီယွန် မမြင်အောင် တမင်သက်သက် ဝှက်ထားခြင်း။

'ကျွန်မ အဘွားက စစ်သားတွေနဲ့ စကားပြောတာ မကြိုက်ဘူး၊ မပြောရဘူး လို့လည်း ကျွန်မကို မှာထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ပါ၊ ရှင့် နာမည် ဘယ်သူတဲ့လဲ'

'ငါ နာမည်က ဂျီဒီယွန်'

ဂျီဒီယွန်က အမျိုးသမီးနှင့် စကားအဆက်ပြတ်မသွားအောင် ကြိုးစားသည်။

'မင်းနာမည်ကို ငါ မသိရသေးဘူးနော်'

'ကျွန်မ ကျွန်မ နာမည် ဟန်နာရော့ခ်လို့ ခေါ်ပါတယ်'

ဟန်နာရော့ခ်။

နာမည်ကလေးက လှလည်း လှသည်။ ချစ်စရာလည်း ကောင်းသည်။ ပြီးတော့ ခေါ်လို့လည်း ကောင်းသည်ဟု ဂျီဒီယွန်က တွေးသည်။

'ဟန်နာ... တစ်ခါတစ်ရံ အားလပ်တဲ့ အချိန် ညနေခင်းတွေမှာ မင်းဆီ လာလည်မယ် ဆိုရင် မင်းများ စိတ်ဆိုးမလား၊ တို့အတူတူ လမ်းလေးဘာလေး လျှောက်ရရင် ကောင်းမှာပဲ၊ ဖြစ်တစ်ဖက်မှာဆိုရင် လမ်းလျှောက်လို့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ'

စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ခြင်း အရိပ်လက္ခဏာများသည် သူမ၏ မျက်လုံးများအတွင်း၌ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

'ကျွန်မ အဘွားက အဲဒါမျိုးကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မပြုဘူး'

'ငါဟာ မင့်ကို ဒုက္ခပေးမယ့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ဟန်နာ၊ တကယ်လို့များ မင်းအနေနဲ့ ငါဟာ'

တဲနောက်ပေးတံခါးသည် ရုတ်တရက်ပွင့်လာသည်။ လူမည်းအဘွားအို တစ်ယောက် သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်လာသည်။

'ရဲဘော် ဒီမှာ ဘာလာလုပ် နေကာလဲ'

ဂျီဒီယွန်၏ ရင်မှာ ဒီတံခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် သူ့ အဝတ်ထုပ်ကလေးကို

ကောက်ယူလိုက်၏။

‘ကျွန်တော် အဝတ်တွေ ပင်မင်းပေးမလို့ လာတာပါ’

‘ဘယ် စစ်သားကိုမှ ဒီ မိန်းကလေးနဲ့ စကားပြောဖို့ ငါ ခွင့်မပြုဘူး ရဲဘော်၊ မင်းအဝတ်တွေ ပင်မင်း ပေးချင်ရင် ငါ့ကို ပြောပါ။ ဒီမိန်းကလေးဟာ မင်းအတွက် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းလို စစ်သားတွေအတွက် မဟုတ်ဘူး’

အဘွားအို၏အရိုးပဒေသာ လက်ချောင်းသည် ဂျီဒီယွန်၏မျက်နှာနားတွင် ဝဲနေသည်။ အဘွားအိုမှာ ခပ်ပုပု၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး။ အသားမရှိ။ တစ်ကိုယ်လုံး အကြောပြိုင်းပြိုင်း ထနေသည်။ မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ယောက်နှင့်ပင် တူသေးတော့၏။ ဂျီဒီယွန်သည် အဘွားအို၏ပုံပန်းနှင့် အမူအရာကိုကြည့်ကာ ကျောစိမ့်လာသည်။ သူသည်နောက်သို့ လှည့်ပြီး ပြန်ရန်ပြင်လေ၏။

‘ဒီမယ်ဟော ရဲဘော်’

အဘွားအို၏အသံကြောင့် ဂျီဒီယွန်တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘မင်း အဝတ်အစားတွေကို မပေးခဲ့ရင် ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လျှော်ပေးနိုင်မှာလဲ’

သူသည် လက်ထဲမှ အဝတ်ထုပ်ကို မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ချပေးကာ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဒေရာသောပါးထွက်လာခဲ့သည်။ အမျိုးသမီး ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ တဲအတွင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

သူသည် မြစ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး အမှောင်ထုအောက်ရှိ ခပ်မြင့်မြင့် မြစ်ကမ်း နဖူးထက်တွင်ရပ်လိုက်သည်။ မြောက်ကွန်ချိုမြစ် ရေပြင်၏ လှုပ်ရှားသံသည် သူ၏စိတ်အာရုံကို သူ့ မွေးရပ်မြေဆီသို့ ပို့ပေးနေလေသည်။ သူ့ရင်တွင်းဝယ် သူ့မွေးရပ်မြေသို့ ပြန်ရောက် လိုသောဆန္ဒပြင်းပြလျက်ရှိ၏။

သူ့မွေးရပ်မြေမှာသာ ဆိုလျှင် အစစအရာရာ အဆင်ပြေနိုင်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲသော ဘဝမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရတတ်သော်လည်း ကြောက်စရာ ရွံစရာ အားငယ်စရာ မရှိ။ ကိုယ့်ဘဝရှေ့ရေးကိုလည်း ကြိုကြိုတင်တင် တွက်ဆခန့်မှန်းနိုင်သဖြင့် လိုသလို ပြင်ဆင်ပြုပြင်သွားနိုင်၏။

သူသည်မြစ်ပြင်ကို ကျော်၍ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ စိန်အန်ဂျီလာ မြို့ဆီသို့ မျှော်ငေးနေမိ ပြန်သည်။ ယခုအချိန်ဆိုလျှင် ဂျင်ဘိုနှင့်အပေါင်းအသင်းတစ်စုသည် သူတို့၏ လည်ချောင်းများ အတွင်းသို့ ဝိစကီများတစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် လောင်းထည့် နေပေတော့မည်။ သူ့နားထဲဝယ် ရယ်သံတစ်သံ ဝင်လာသည်။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်၏ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် စူးစူးရှရှ ရယ်သံ။ ထိုအမျိုးသမီးများသည် စစ်တပ်မှ ထုတ်ပေးသော လစာကို စစ်သားများထက်ပင် မြန်မြန်နှင့် လွယ်လွယ်ရ နေကြပေသည်။